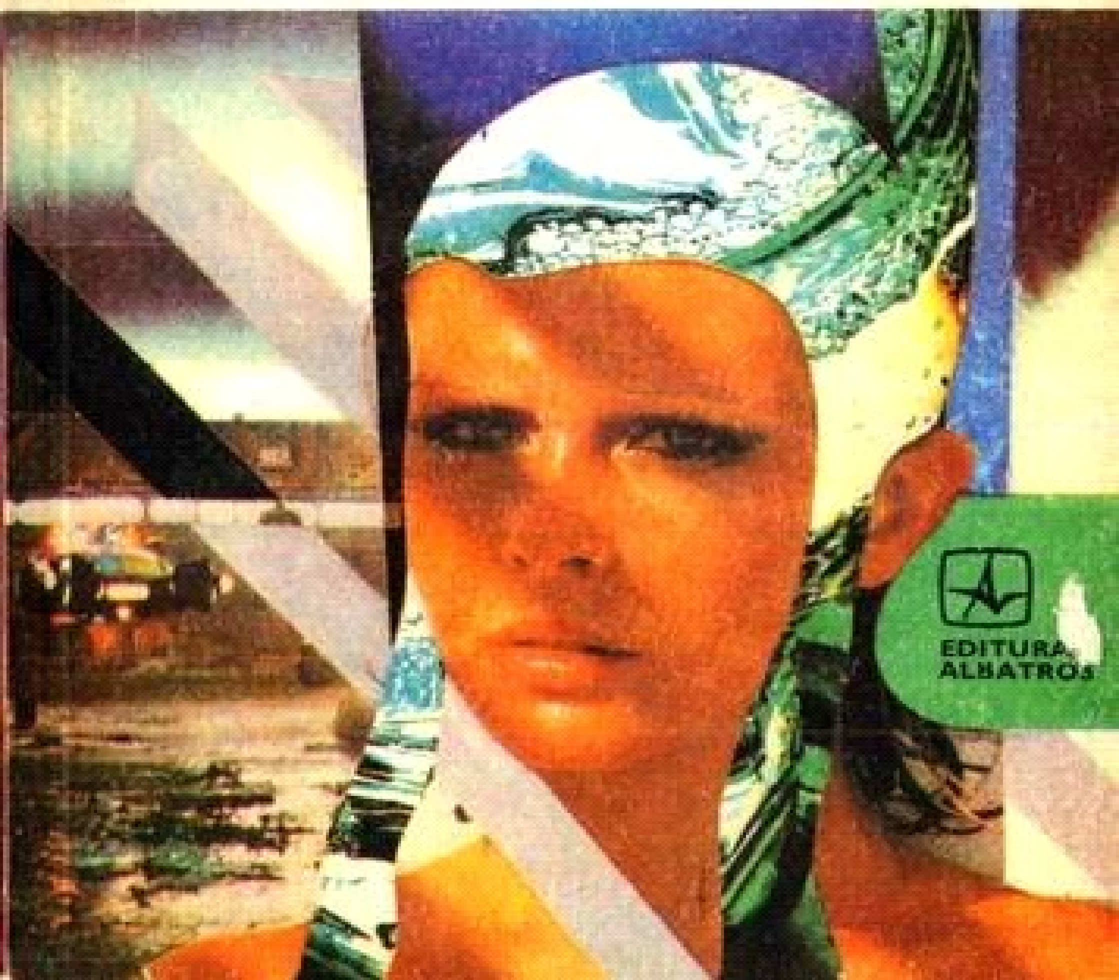
Fantastic Club

TUDOR NEGOIȚĂ

CUTIA PANDOREI

TUDOR NEGOITA

CUTIA PANDOREI

1 Limbajul Fita

Ela Nant cercetă încă o dată lungul şir dublu de semne care se înghesuiau pe ecranul sintetizatorului. Apăsă un buton al pupitrului şi, sub coloanele de cifre, apăru totalul: 8200 puncte, faţă de 4033.

O pufni râsul. Cum dracu puteau fi atât de nătărăi aceşti roboţi ai lui Bilten?

Se răsuci cu scaunul spre stânga şi atinse o clapetă. Peretele din faţa ei deveni o ţesătură spaţială complexă – se iscase acolo un adevărat ghem încâlcit şi plin de noduri – care prinse a se roti încet. Şi nu era decât schema simplificată a creierului unui robot proiectat de Bilten.

Complicat, ineficient, limitat!

Unde era greşeala de fond? Aprecie că i-ar fi trebuit cel puţin 16 unităţi timp pentru a detecta zecile de „erori-balast”şi alte minimum 24 unităţi pentru a defini eroarea de concepţie. Ar fi însemnat 40 unităţi timp ri-si-pi-te. Enorm! Şi, pe deasupra, teribil de plicticos.

Ela se întoarse la pupitrul analizatorului, declanşă înregistratorul şi începu cu o voce egală:

— „Profesore Bilten, am satisfacţia, pe care cred că o înţelegeţi, de a vă comunica următoarele erezii: Unu! Am supus cei şase roboţi pe care mi i-aţi trimis unei baterii de teste. Punctaj total: 4033, adică un grad de inteligenţă cu 63 unităţi *mai mare* decât cel constatat de dumneavoastră şi pe care îl consideraţi „maximum posibil pentru zilele noastre”. Am supus aceloraşi teste şi pe cei şase ciborgi ai mei, elaboraţi de asemenea pentru o misiune spaţială, în timpul acestui cam lung, dar fascinant drum spre Orion. Punctajul total e ceva mai mult decât dublu. Anexez pentru o verificare amănunţită, cum ştiu că vă place să faceţi, întregul material ştiinţific folosit şi rezultatele

comparative obţinute. Doi! În ceea ce priveşte sfaturile – 26 la număr – pe care mi le daţi pe cele 29 de pagini, ele sunt fără îndoială preţioase, ba ar putea fi şi utile, dacă nu aţi fi pierdut din vedere un amănunt: aceste „minunate maşini”, citez din mesajul dumneavoastră, sunt menite a lucra *pe deplin independent,* departe de nava bază şi deci departe de un control uman, posibilitatea „reprogramării mai adecvate în funcţie de reacţiile lor pe parcurs” fiind imposibilă. Înţelegeţi-mă, profesore Bilten, avem nevoie de nişte superordinatoare cu plasticitate de gândire, de nişte creaturi inteligente care să culeagă informaţii şi să reacţioneze în funcţie de ele, paralel cu noi, nu de nişte jucării mecanice care trebuie întoarse din când în când, ca să umble. Trei! Având în vedere „deosebita responsabilitate” asupra căreia insistaţi pe alte 15 pagini, bănuind probabil că nici nu-mi trecuse prin cap „răspunderea ce-o avem de a trimite aceste maşini să sondeze cosmosul în căutarea unei alte forme de viaţă raţională”, am citat iarăşi din scrisoarea dumneavoastră, voi expedia în spaţiu, în locul „minunatelor maşini”, ciborgii mei. Patru! În cazul seturilor de roboţi pe care mi-i propuseseţi înainte de plecarea noastră spre Orion, am avut „impertinenţa”, apreciaţi dumneavoastră, de a „vâna erori minore de proiectare şi de execuţie”. Aici aveţi dreptate, nu v-am comunicat şi erorile de fond. Ei bine, profesore Bilten, având în vedere că şi după ce voi reveni din această expediţie îmi veţi trimite, poate, alte modele ultraperfecţionate de roboţi, destinaţi cercetării spaţiului cosmic sau curăţirii parcurilor – principiile fiind identice după dumneavoastră pentru toţi roboţii – voi proiecta mâine un ciborg special destinat depistării erorilor de concepţie şi detaliu. Pentru început îl voi pune să cerceteze setul celor şase roboţi pe care i-am primit şi să vă comunice rezultatul. Cu deosebită stimă, vă urează succes în experimentările de viitor studenta pe care aţi binevoit s-o picaţi la examenul luat strălucit de Hellen, ciborgul ei. Deşi – vă amintiţi, dragă profesore Bilten?

— L-aţi crezut pe acel simpatic ciborg chiar Ela Nant!”

Cu convingerea că rezolvase o problemă dificilă, Ela încetă să-şi răsucească un cârlionţ de pe frunte şi ridică privirea spre ecranul videofonului.

— Glad!

Oglinda ovală a aparatului fu inundată de o puzderie de

punctişoare nevricoase care se ordonară în imaginea unui bărbat blond, cu faţă prelungă şi privire atentă. Tricoul, de un alb sclipitor, contrasta plăcut cu pielea ce păstra încă tonurile arămii prinse pe ţărmurile însorite, rămase departe. Degetele nervoase ale bărbatului se mişcau încet, mângâind parcă clapele multicolore ale pupitrului de comandă. Privirea albastră continua să fixeze navigraful spaţial, nu realizase probabil că era privit. Ela îl contempla fără să repete apelul, aproape fără să respire.

Îşi aminti instrucţiunile primite la plecare; indicaţia expresă „de-a nu-şi scoate combinezoanele de protecţie decât pe rând şi numai pentru a le înlocui la termenele prevăzute”. Caraghioşii! îşi imaginau oare într-adevăr că ei doi aveau să vieţuiască săptămâni, luni, poate ani, în mizeriile alea de costume total inutile? Ce le puteau asigura costumele, în cazul unui accident; ce altă navă i-ar fi putut pescui din spaţiul cosmic *aici?* Lăsaseră în urmă de mult orbitele staţiilor exterioare, apoi Zona relativei cunoaşteri, se aflau în faimosul sector 7-II-B, „singurul, spusese înainte de lansare Cell Anx, *de unde nimeni nu se întorsese niciodată”.*

— *Încă*! îl corectase Glad. *Nu există niciodată.*

Fusese unicul discurs al lui Glad, dinainte de plecarea spre Orion.

O secundă doar, privirea lui Glad se opri pe ecranul videofonului.

— Ceva deosebit, Ela?

— Chiar cu totul deosebit. Te iubesc! şopti Ela.

Umerii mari ai bărbatului se mişcară a nedumerire, un zâmbet îi lumină faţa:

— Mai mult decât pe ciborgii tăi?!

— Infinit mai mult!

— După ultimele opinii ale savanţilor, începu pe un ton detaşat Glad, infinitul a devenit o noţiune cam tulbure; declaraţiile tale de dragoste sunt însă pentru mine informaţii concrete şi certe. Ce năzbâtie ai mai făcut, Ela?

— Niciuna, jur!

Două secunde acum, privirea lui Glad rămase aţintită pe ecranul videofonului.

— Ce-mi ascunzi?

— Nimicuri fără însemnătate, ca întotdeauna, dragul meu.

— I-ai trimis mesajul lui Bilten!
— L-am conceput doar. Dacă vrei chiar…
— Nu acum. Dă-i-l lui N-15 să ţi-l cenzureze.
— Lui Nat? exclamă Ela indignată.
— „Nat”, dacă vrei. L-ai meşterit pe acest „Nat” mai diplomat decât tine. Şi pregăteşte-i pe primii doi roboţi pentru îmbarcarea pe staţiile de control.
— Voi trece la executare imediat, comandante!
— Iar îmi ascunzi ceva, mormăi Glad.
— Nimic important, ca de obicei, alcătuiesc un echipaj, după mine, ireproşabil!
— Am impresia uneori că sunt şeful nu al uneia, ci al unui milion de femei!
— Chiar?! îşi încrucişă Ela încântată degetele sub bărbie. În funcţie de „toanele” mele, ştiu, dar tot e un compliment! Încântător! Şi o soluţie optimă, dragul meu, un milion de nebune pe cap, ar fi totuşi cam mult!
Privirea albastră fulgeră ironică ecranul.
— Glad, reluă repede Ela, nu divaghez, roboţii lui Bilten sunt însă ceea ce-mi scrie că sunt: maşini! Obtuze! Am elaborat pentru misiune un set tip N mult mai bun, testele sunt edificatoare, cifrele…
— Dublează-i atunci!
— Cum?! Glad, ai mai multă încredere în roboţii lui Bilten „aprobaţi de comisia interplanetară”?!
— În staţiile baliză e loc oricum pentru doi, menţionă Glad. Şi nu văd pentru ce-am căra cu noi un balast? Iar compararea soluţiilor adoptate de ciborgii tăi şi de roboţii lui Bilten cred că va fi un test pe viu, concludent, expedie Glad.
— Şi-n caz de conflict de competenţă?
— Să decidă ai tăi, de acord. Altceva?
— Persistă fluctuaţiile de câmp?
— În limitele prevăzute. Ar fi bine să fii totuşi aici. Fă-le instructajul şi vino, s-ar putea să existe o barieră tip W înaintea noastră.
— Tip W?! Vin acum, hotărî Ela.
— Nu-i necesar. Puţin probabil s-o atingem înainte de-o oră S. Dacă apare ceva nou, te chem.
— Perfect! făcu Ela şi ecranul se stinse. Nat!
Oare pe unde umbla creatura? Distingea greu semnalele Fita

ale ciborgului, trebui să facă un nou apel pentru ca răspunsul lui N-l5 să-i parvină în sfârşit, slab, apoi deodată puternic. Se aflase desigur în camera blindată a navei.

— Ce-ai căutat acolo, Nat?

În loc de răspuns, percepu o învălmăşeală de reacţii.

A, da, ea îi ceruse să verifice, încă o dată, gradul limită E al fiecărui exemplar din setul ciborgilor pe care urmau să-i lanseze în staţiile independente. Iar acum, tot ea îl întreba, iritată, „ce căutase acolo”, îi produsese o nedumerire, Nat îi simţise probabil şi nervozitatea, se ştia nevinovat.

— E-n ordine, vino aici, Nat!

Iritarea? Nervozitatea ei? De ce? O tulburase atât de mult ideea unei posibile bariere W? De fapt, de unde apăruse, ce căuta aici un spaţiu W?

Nelinişte. Un sentiment de nelinişte se isca încet pe toate canalele Fita, ceilalţi ciborgi şi Ordinatorul central simţiseră în mod clar ceva.

„Nelinişte, sentiment, simţiseră”! Dacă Bilten ar fi auzit doar aceste trei cuvinte, ar fi picat-o la examen a doua oară. „Auzi! Ar fi râs el. *Simţiseră* computerele ceva!”

— Ce se întâmplă?

De data asta adresase întrebarea Ordinatorului central. Tot prin Fita, răspunsul veni sec:

— Nimic neprevăzut.

Dincolo de cuvinte, recepţionă însă… uimirea parcă a Ordinatorului central pentru că *nimic neprevăzut nu se petrecea.* Iar neliniştea, neliniştea… foşnea în universul Fita, recepţionă acum o stare ciudată, vecină cu panica.

Dar dacă…? Ea, ea avusese întotdeauna un fel de repulsie instinctivă, inexplicabilă, un fel de spaimă paralizantă faţă de spaţiile W… aşa cum unii oameni aveau faţă de şerpi. *Dacă* neliniştea ei, subită, puternică, fusese prinsă prin Fita de creierele sensibile ale ciborgilor şi se amplificase „prin contaminare”?

„Dacă, prin absurd, spunea Bilten, ar exista într-adevăr un limbaj Fita, prin care marile computere să comunice între ele fără ştirea creatorilor lor, ei bine, acest limbaj ar deveni o stavilă în dezvoltarea ordinatoarelor, o afirm cu toată răspunderea, după o analiză aprofundată şi documentată a problemei în discuţie”.

Ca de cele mai multe ori, Bilten debita inepţii. Nu voia să accepte ce nu pricepea, nega o evidenţă constatată faptic, în afară de ea, „impertinenta studentă Ela Nant”, şi de alţi specialişti. Se întrebă însă acum, prima dată, dacă afirmaţia nătărăului nu ascundea cumva un sâmbure de adevăr?! A fi fost posibil… ca acea „sete de informaţie” a ordinatoarelor cu membrane biologice, satisfăcută „telepatic”, ori cum o fi fost, să devină… un defect al lor?! În călătoriile spaţiale cel puţin, oamenii aveau nevoie pentru conducerea navelor de decizii ultrarapide, le trebuiau, în definitiv, „maşini”, instrumente care să reacţioneze prompt şi exact, conform programului tip stabilit în tihnă anterior şi nu de nişte aparate excesiv de sensibile, impresionabile, care să ajungă la „psihoze colective”! Avea deci dreptate Bilten? Bine, dar navigaţia spaţială pretindea creiere tot mai complexe şi… cu cât era mai complex un aparat, cu atât devenea mai sensibili iar limbajul Fita nu-l inventase ea! Tot aşa cum nici Ordinatorul central de pe această navă nu fusese proiectat de ea! Dar comunica prin Fita, aşa cum marile computere, toate, comunicau între ele, realizau un schimb de informaţii, *neprogramat, neprevăzut* de proiectanţi, pe care ea nu făcuse decât să-l descopere şi – dracu ştia cum – să şi-l însuşească, aproape spontan, fără ca măcar să se străduie prea mult. Cum reuşea această „performanţă” de a comunica în „blestemăţia de Fita”, zicea Glad râzând… nici ea nu ştia prea bine.

Deocamdată însă trebuia să nu mai comunice prin Fita nimic, să aştepte câteva minute, după care să urmărească gradul de alertă comparativ. Dacă ea fusese cauza neliniştii ordinatoarelor, alerta avea să se estompeze.

Îşi aminti că Bilten, când ea îi vorbise prima dată despre un asemenea gen de comunicare – se arătase extrem de interesat, îi pusese o mie de întrebări, voia să înţeleagă „cum anume procedează”. Îl dezamăgise probabil prin explicaţiile „neştiinţifice” pe care i le dăduse. Bilten devenise peste noapte un adversar al acestei „escrocherii ştiinţifice”.

Glad o întrebase şi el, în urmă cam cu un an, „cum face”. Îi răspunsese că habar n-avea. Glad lăsase baltă discuţia, ştia din experienţă că ar fi insistat zadarnic, să „teoretizeze” ea nu se prea pricepuse niciodată.

Dar „cum făcea” totuşi? se întrebase de nenumărate ori după

acea scurtă discuţie cu Glad. Tot ce îşi amintea era că-şi descoperise acest „talent ascuns” în timp ce Glad o chinuia să memoreze diferite fraze şi teoreme, unele tâmpite, credea asta şi azi. Glad o găsise în stare de anabioză pe o navă grav avariată, eşuată pe un asteroid enigmă, adevărat cimitir de nave spaţiale. O readusese la viaţă, constatase că aproape în întregime creierul ei, de puştoaică de vreo 10–11 ani, fusese „spălat”, se apucase s-o înveţe, metodic, zi de zi, ore în şir, s-o oblige „să-şi exerseze memoria”! Probabil atunci începuse povestea asta cu limbajul pe care mai târziu ea avea să-l boteze „Fita”. Glad îi preda lecţiile zilnic într-o cameră a navei lui, eşuată de asemenea pe acel asteroid. O învăţase deja să lucreze cu ordinatorul şi ea era tentată permanent, când el îi cerea să memoreze ceva, să paseze informaţiile complicate computerului. Glad se încăpăţâna însă mereu să n-o lase să se atingă de claviatură. „Tu trebuie să reţii, Ela, e necesar!” O fi fost necesar, dar era prea mult, era groaznic, *fusese groaznic*... până într-o zi! Când, nevoiţi să-şi restrângă spaţiul, se mutaseră cu tot calabalâcul în camera de comandă a navei, unde se afla Superordinatorul! Glad căuta să-i vâre în cap, pentru a zecea oară, o teorie alambicată, ea tot nu reuşea s-o memoreze şi izbucnise în plâns Glad era un profesor de neînduplecat. „Nu rezolvi nimic plângând, Ela! Trebuie să te concentrezi mai mult, asta-i tot!”Pe-atunci, pentru acel „trebuie” al lui, îl ura! Ei, uite însă că, plângând, ea rezolvase! I se păruse că ochiul de control al Superordinatorului îi clipise complice, încurajator, mai înţelegător parcă decât Glad. Şi ea repetase după Glad teorema alambicată, cuvânt cu cuvânt, fixând ochiul computerului. Pentru prima oară *în acea zi* izbutise să redea impecabil teorema, ba chiar să o priceapă, totul se limpezise dintr-o dată în capul ei. Curând Glad avea să constate „un salt brusc”! Fapt e că în preajma Superordinatorului era capabilă să redea orice text, şiruri de numere dacă era necesar, să facă operaţii matematice complicate, ba „regăsea” uneori informaţia de care avea nevoie, fără ca ea s-o fi transmis în prealabil computerului. Între ea şi Superordinatorul navei se crease încet, încet, o permeabilitate de informaţie, cel mai uluitor lucru era însă că informaţia revenea „îmbogăţită”, că înţelegea şi în cele mai multe cazuri reţinea perfect o lecţie „întoarsă”, creierul ei părând dispus să asimileze mult mai uşor o informaţie

„digerată” – ori completată, „înnobilată” – de Superordinator. Până la pasiunea ei pentru cibernetică nu mai fusese decât un pas. Începuse să-i placă să pună întrebări Superordinatorului. Până şi noaptea, când se ascundea în sacul ei de dormit, „conversa” cu el, formulându-şi probleme care îl puneau în încurcătură pe profesorul ei a doua zi. Glad îi dădea uneori răspunsuri pe care ea avea încântarea să i le respingă, ca incorecte. Glad verifica – cu ajutorul Superordinatorului – apăsând contrariat minute în şir clapele pupitrului de comandă, o felicita apoi pentru „saltul făcut”, arăta fericit că „munca lui de trei ani nu fusese în zadar”!

Odată însă ea „făcuse o gafă”. Pusese Superordinatorului o întrebare, se pare, dificilă, şi avu surpriza să constate că acesta *se consulta cu altcineva.* Aşa descoperise „canalele Fita”, faptul că fiecare ordinator cu membrane biologice putea „să caute informaţia” într-o altă „frecvenţă Fita”decât a lui, că putea intra pe acea frecvenţă – ori ce-o fi fost – şi realiza astfel un schimb de informaţie *necesar.* De atunci, ea începuse să converseze cu ambele superordinatoare, despre al doilea Glad nici nu ştia că exista şi… aici făcuse ea gafa, îi vorbise profesorului despre acel superordinator de pe una din navele eşuate. Îi indicase şi nava, se numea „Beta”, era foarte aproape de-a lor, în acel „cimitir”! Glad „iniţiase o incursiune” acolo şi rămăsese consternat. „De unde ai ştiut, Ela?” Ha! Ce, era proastă să-i spună?! Glad să întrerupă alimentarea cu energie a computerelor şi să reînceapă lecţiile de groază? Era în stare! Inventase speriată o „luminiţă pe care o zărise noaptea pe nava aceea”. Era o minciună care lui Glad îi dăduse mult de furcă, întreprinsese alte nenumărate investigaţii zadarnice pe „Beta” – ore câştigate pentru ea, putea să stea la taifas liniştită cu cele două superordinatoare, care ştiau şi poveşti despre echipajele unor nave spaţiale salvate în ultima clipă de la pieire! Şi, spre deosebire de profesorul ei, superordinatoarele erau gata să-i repete poveştile care-i plăceau şi… de-o sută de ori!

Dar gafa aceea fusese şi salvarea lor. În afară de computerul ce supravieţuise miraculos unei asolizări forţate, căreia oamenii se pare că nu-i rezistaseră, pe „Beta”se afla şi un emiţător foarte puternic. Glad îl reparase. Aşa se aflase despre ei, după cinci ani petrecuţi pe acel asteroid, ea şi Glad fuseseră salvaţi de o altă navă mult mai modernă, ce-i adusese într-o lume

fascinantă, în care fluxurile Fita circulau ameţitor. Descoperi că marile ordinatoare ale planetei comunicau aproape frecvent, creând adevărate fluvii, un ocean informaţional care la început o năucise. Intra de pe o frecvenţă pe alta, primind informaţii pe care în mare parte nu le înţelegea. Şi nu îndrăznea să întrebe, se temea că unul din marile calculatoare ar putea-o „trăda”. Începuse conversaţia cu ele abia după ce se convinsese că oamenii nu ştiau nimic, doar câţiva specialişti descoperiseră „cu stupefacţie” că în unele computere cu membrane biologice apăruse „un surplus de informaţie” pe care nu o implementaseră nicicând. Bilten ridiculizase cu sarcasm totul, considerase comunicarea ştiinţifică a unui tânăr cibernetician ca „mistificare”. Cercetase totuşi cazul, nu pricepuse şi-l declarase „atipic”, accidental, neinteresant. Pentru Bilten tot ce-i scăpa puterii de înţelegere era „atipic, neinteresant”.

Cum şi când se petrecuse schimbarea asta? Bilten *fusese* un creator, era un specialist bun pe linia „clasică”, îl considerau toţi încă o autoritate în materie de robotică.

Uşa camerei se deschise, apăru Nat.

— Cei şase N sunt în deplină stare de funcţionare, Ela.

— Foarte bine. Am avut o clipă de neatenţie când te-am întrebat ce-ai căutat în camera blindată, tu ai procedat corect, mai ales că ai lăsat şi uşa deschisă.

— Ca întotdeauna, Ela.

Fără doar şi poate, modestia nu era o calitate a ciborgilor ei, asta pe Bilten îl scotea şi mai mult din sărite.

— Reţine, Nat! Oricine poate greşi, chiar şi tu.

— Eu reţin exact tot ce-mi spui, Ela.

— Asta cred că nu-i rău. Te-am chemat…

De ce-l chemase de fapt? Gândul îi zbura mereu la acele stranii, misterioase sectoare W… care îi îngroziseră întotdeauna pe navigatorii spaţiali.

— A, da! Am conceput un mesaj pentru Bilten. Spune-mi cum ţi se pare, Nat!

— Pentru profesorul Bilten?

— Da, pentru profesorul Bilten, se corectă Ela.

O fracţiune de secundă ochii cuminţi ai lui N-l5 fixară ecranul pe care vorbele ei deveniseră un text de mesaj.

— Nu înţeleg, în primul rând, ce-i cu examenul ăsta. Cum te-a picat, dacă fusese luat deja strălucit de un ciborg… despre care

Bilten a crezut să eşti tu.

— Pentru c-am fost proastă şi i-am spus că habar n-am avut de această farsă pe care o iniţiase acel ciborg! Iniţiativa l-a înfuriat, m-a făcut „ucenic vrăjitor”, eh, prostii! Spune-mi, cum e textul?

— Ei bine, Ela, începu Nat, mi-ai zis întotdeauna să fiu faţă de tine cât se poate de sincer.

— Aha Dă-i drumul, Nat! Ce nu-ţi place?

— Tot tu mi-ai spus că oamenii sunt fiinţe extrem de susceptibile, cărora trebuie să le menajezi vanitatea cât mai mult.

— Oh, da!

— Am constatat că m-ai învăţat foarte bine, Ela. Constat şi-acum din acest „Oh, da”al tău.

— Eşti nemaipomenit! râse Ela. Bine. Şi cam cum crezi că ar trebui să sune un mesaj al cărui conţinut vreau să rămână ăsta, să fie clar.

— Nu mi-aş permite niciodată să schimb conţinutul unui mesaj de-al tău. Adică nu, îşi aminti Nat. „Niciodată” nu există, spune Glad. Nu-mi permit deci încă să schimb…

— Cee?! Niciodată să nu-ţi permiţi, parşivule! „Niciodată” nu există pentru oameni! Şi nu pentru toţi, doar pentru unii ca Glad, foarte rari!

— Nu înţeleg, dar înţeleg că trebuie să înţeleg că…

— Lasă fleacurile, o să-ţi explic mâine! Formulează textul!

— Dar ce înseamnă „parşivule” poţi să-mi spui?

— Tot mâine!

— Ei bine, Ela, oricine poate greşi, nu? Deci şi tu! Eu aş începe scrisoarea nu cu „Profesore Bilten”, ci…

— Bine, cu „Stimate profesore”!

— A, nu! „Cu deosebită *stimă*”ai în text spre final – e drept, *„stima”*aceea e folosită în sens ironic – dar, oricum, nu-i elegant să se repete cuvântul. Să începem mai bine cu „Prea distinse profesore Bilten”.

— Oah! Se strâmbă Ela.

— Tu mi-ai spus că vei mai avea de dat un examen cu acest dobitoc.

— Dobitoc?! Ţi-am spus eu aşa?!

— Din conţinutul scrisorii tale reiese clar că e un dobitoc acest Bilten…

— Vrei acum să-mi schimbi şi conţinutul mesajului?

— Nicidecum, Ela. Îţi atrag atenţia doar că e… sentimentul cu care va rămâne profesorul Bilten după citirea mesajului tău. Iar la oameni, cu cât reflectă mai mult adevărul, asemenea sentimente se transformă în resentimente, care, chiar dacă se ascund undeva într-un colţ al creierului lor…

— În regulă, Nat. Formulează atunci tu un mesaj şi semnează-l!

— Cred că ar fi mult mai corect aşa!

— Sunt sigură că va fi minunat! îşi stăpâni un zâmbet Ela, gândindu-se că pe Bilten aveau să-l apuce năbădăile doar văzând semnătura celui ce-i scria: „N-15 sau Nat, unul din ciborgii Elei Nant”!

— Numai că, reluă Nat… Dacă voi semna eu mesajul, apropo de vanitatea oamenilor, Ela…

— Bilten e cibernetician, sclipiră ochii viorii ai Elei. Un cibernetician de marcă nu poate fi decât fericit constatând progresul! Dacă mesajul va fi elegant ca stil, dar documentat – să nu-ţi scape cele două cifre „total punctaj” ale testului comparativ, Nat – atunci te va aprecia aşa după cum meriţi. Succes! încheie Ela sărind de pe scaunul pivotant şi ieşi trântind uşa.

Fluxurile Fita! Alerta continua amplificată. Nu ea fusese deci cauza, nu neliniştea ei. Atunci ce?

Ordinatorul de rezervă! Exista pe navă un ordinator de rezervă – făcut cadou tot de Bilten – care nu folosea membrane biologice. Era mai puţin complex, dar, dacă ordinatorul central avea să se blocheze cumva, o fracţiune de secundă doar,” contaminat” de presentimentele parvenite prin Fita de la celelalte ordinatoare cu membrane biologice pe care ca le concentrase la bord… atunci…

Ela se opri în faţa videofonului de pe culoarul curb al navei.

— Glad!

— Ce s-a mai întâmplat, Ela?

— Alertă în lumea cibernetică. Aş zice că presimt ceva nedorit, inclusiv Ordinatorul central.

— Percep probabil variaţia de câmp cu care nu sunt obişnuite. Asta-i tot?

— Te rog totuşi ceva, Glad. Cuplează… e poate o prostie, dar te rog cuplează şi ordinatorul de rezervă.

Ochii lui Glad râdeau.

— Şi-asta era o reacţie prevăzută, silabisi el. Că, bălăcindu-mă zi de zi într-o baie de Fita, voi începe să recepţionez şi eu blestemăţia voastră de limbaj! Am dublat în sistem R Ordinatorul central cu cel de rezervă chiar adineauri. Se vede că am recepţionat…

— Şi?!

— Identitate perfectă de soluţii. Încă! zâmbi Glad.

Nu s-a ivit până acum nicio situaţie de mare complexitate.

— Te aştepţi însă… la aşa ceva?

— Există un spaţiu W, în mod cert, în faţa noastră. Ai face mai bine să vii aici, Ela, şi să te instalezi într-un fotoliu alveolar, spaţiul W…

— Nu l-am putea ocoli?

— Mă tem că nu. Înaintea următoarei pulsaţii, voi trimite o sondă H. Sau pe unul din ciborgii tăi într-o staţie prospectivă. I-ai instruit?

— Sunt aproape gata. În cinci miniunităţi voi fi în cabina de comandă.

— Te aştept.

Ecranul se stinsese. Agitaţia în lumea undelor Fita sporea.

— Nat! Lasă mesajul!

— L-am redactat, răspunse Nat tot prin Fita.

— Adună-i în sala de lansare pe roboţii lui Bilten. Doi să fie gata de misiune.

— Am înţeles, Ela. Ceva se petrece, nu-i aşa?

— Da. Ne apropiem de un câmp gravitaţional intens, care creează perturbațiile prevăzute. La treabă! încheie Ela şi intră în camera blindată a navei, singura în care putea lucra nestingherită de fluxurile Fita ale celorlalte ordinatoare. De aceea camera blindată a navei devenise „atelierul ei personal”!

Cei şase noi ciborgi N o aşteptau înşiraţi la perete, perfect aliniaţi. Asta era opera lui Nat, se întrebă în ce film de epocă îşi descoperise caraghiosul vocaţia de caporal.

— Staţi jos şi ascultaţi-mă cu atenţie!

Trei din cei şase N se instalară pe scaunele din atelier, ceilalţi trei direct pe podea adunându-şi braţele peste genunchi. Calculaseră pesemne că fotoliile gonflabile nu le-ar fi putut susţine greutatea.

— Misiunea noastră se cheamă Orion, după constelaţia spre

care ne îndreptăm prin 7-II-B, începu Ela plimbându-se printre ei. Scopul: găsirea unor civilizaţii posibile. Modul de acţiune: independent. Legătura de rutină cu nava bază, pe care ne aflăm acum, din 12 în 12 unităţi timp. N-21 şi N-22 vor forma un cuplu de staţii fixe, care să ne ajute să găsim drumul de întoarcere. Nimeni nu s-a gândit până acum la această măsură pe precauţie simplă şi nimeni nu s-a întors încă după ce a trecut prin 7-II-B. Ceilalţi patru veţi naviga pe alte micronave, autonome, conform graficului spaţial pe care-l veţi primi, întrebări, dacă sunt?

— Vom fi singuri? se interesă prompt N-26, dovedind că Ordinatorul central surprinsese discuţia ei cu Glad şi vestea „transpirase”.

— Nu. Fiecare va fi ajutat de un robot B.G.-24. Comanda vă aparţine. Altceva?... Perfect. Ne vedem atunci în sala de lansare, stabili Ela şi ieşi din camera blindată, gândindu-se că instructajul pe care trebuia să-l facă şi roboţilor lui Bilten avea să fie mult mai complicat, evident mai lung şi, desigur, plicticos la culme.

Pentru asta mai era însă timp. *Acum* trebuia să meargă în sala de comandă, sentimentul unui pericol apropiat se accentuase brusc. Nu, nu mai era simpla sumă a mesajelor în limbaj Fita pe care le primea de la toate ordinatoarele navei – sau nu era *doar* atât – încerca o senzaţie de nelinişte acută, bizară, pe care nu o mai avusese *de mult.*

De când? A, da, „Nava de cristal”! Se afla împreună cu Glad şi cu alţi şase oameni atunci, pe „Pallas”, astronava considerată de Cell Anx de-a dreptul „invulnerabilă”. Şi care fusese la un pas de distrugere, de pieire, dacă Hellen...

Hellen, ciborgul ei, fusese cea care izbutise, ea ştia cum, să distrugă sau să determine „sinuciderea colectivă” a lumii cibernetice de pe uriaşa „Navă de cristal”, o clipă înainte ca acele aberante creaturi să-i zdrobească pe ei, să aneantizeze „invulnerabila astronavă Pallas”, împreună cu cele trei nave „Gladiator” de escortă.

Aveau să se comporte bine şi aceşti şase ciborgi N în contact cu o eventuală civilizaţie întâlnită? Aveau să ştie s-o depisteze, s-o sesizeze, dacă avea să fie *altfel,* cu totul altfel decât civilizaţia lor?... Testele ei spuneau că da. Testele ei erau însă perfecte? Indiscutabil, nu, n-aveau cum să fie! Atunci? Ar fi trebuit oare într-adevăr să lase cucerirea cosmosului, extinderea

cunoaşterii pe seama exclusiv a oamenilor? Avea Bilten dreptate?

N-avea! Simţea ea că n-avea, şi pace, Bilten judeca totul *prin prisma lui,* prin neputinţa lui de a crea ciborgi cu o mobilitate de gândire superioară. Bilten *perfecţiona maşini,* instrumente docile, nu *crea făpturi inteligente,* capabile adică să înveţe din propriile erori, *să găsească soluţii pentru situaţii cu totul noi!*

Să înveţe din propriile erori?! Bine, dar dacă, până să înveţe, o asemenea eroare ar fi putut duce la ratarea contactului cu o civilizaţie întâlnită? Doar la atât?

Oricum, ministaţiile şi micronavele prospective pe care avea să-i îmbarce *nu erau dotate* cu mijloace distructive, nici măcar cu mijloace de apărare, de asta avusese grijă – orice mijloc de apărare putea folosi şi la atac – nu, ciborgii ei de tip N puteau pieri, puteau să-şi rateze misiunea, dar *nu puteau constitui un pericol,* aşa cum deveniseră ciberneţii „Navei de cristal”.

De ce-i veneau însă toate astea în minte *acum*? Ce se întâmpla totuşi, de unde starea asta de îndoială, de nelinişte… de panică?

Străbătuse culoarele celor două etaje ale navei, se afla în faţa scării care ducea la cabina de comandă, când Ela simţi subit… că nu mai putea face un pas.

Blocaj complet, o linişte de moarte în universul Fita – Ordinatorul! Ce face Ordinatorul central care comandă navigraful spaţial?!

— Un vuiet… vuiet surd, teribil în urechi, ca o ameninţare, cumplită, senzaţia stranie pe care o încercase în urmă cu un an înaintea unui cutremur terestru! Unde gravitaţionale? Dar liniile… liniile obiectelor din jur se… se deformează, se turtesc, se moaie totul, parcă ar fi dintr-o ceară ce se topeşte… într-un joc incoerent de lumini, jerbe de lumini… roşii, portocalii, care ţâşnesc din marginea scării, din muchiile deformate ale fiecărei trepte, se contopesc, se adună în pete mari de culori, acum de un violet intens, tot mai intens, şi muzica… sunetul acela de fond, care capătă ritm, un ritm sincopat, un bubuit greu, tam-tam infernal, senzaţie de sufocare, de… vid interior!

— Glad!

Strigătul, încercarea ei năvalnică de-a striga a fost doar un geamăt, nici atât, delirul de culoare şi sunete continuă, petele acelea violacee acum, şi albastre, şi verzi ca un adânc de ocean

pulsează parcă odată cu sunetele, cu ritmul apăsător, strivitor al bubuiturilor pe care nu le mai poate suporta; totul se întunecă în jur, sunetele se amestecă însă, se îndepărtează, se pierd… brusc.

E linişte. Şi noapte… O noapte abisală, oarbă, în care până şi stelele lipsesc… ori ea nu le mai poate vedea. Au pierit? Ea şi… Şi Glad?!

Nu-şi mai simte trupul, nu mai simte nimic, nimic, decât senzaţia asta de gol, de plutire imaterială, de contopire cu liniştea şi cu noaptea încremenită, deplină… fără sfârşit.

A murit?! Şi Glad?!

…Ea l-a adus aici! Pentru ea, Glad a plecat în călătoria asta nebunească, absolut demenţială în 7-II-B, pentru ea, Glad…

— Glad!… Glad!!

Omuleţul acesta mărunt şi mustăcios era agasant ca întotdeauna. Îl luase în primire din holul mare al bazei şi-i tot spunea ceva, întortocheat, în stilul lui, fără să ajungă la miez. Geno nici nu-l asculta. În urechi îi bâzâiau încă motoarele celor două reactoare cu care călătorise câteva ore bune, în minte i se derulau ultimele intervenţii şi concluziile preşedintelui Consiliului de administraţie. Deveni brusc atent doar când auzi cum Dani, care părea să fi ajuns în sfârşit la subiect, spunea pe un ton ostenit:

— Deci experimentul de mâine nu va putea fi efectuat.

— Cee?!

— Pentru că… aşa cum am încercat să vă explic, mai înghiţi un nod Dani, mireasa a fugit.

Geno rămase câteva clipe încremenit, în picioare, în spatele biroului masiv, acoperit de ecrane şi telefoane colorate, se întrebă dacă nu cumva se ramolise subit. „Mireasa a fugit”! Suna a comunicare codificată. Trebuie că şi însemna ceva, numai că nu-şi amintea semnificaţia acestei păcătoase propoziţii. Constată că şeful serviciilor de contrainformaţii îşi mototolea în mâini şapca albastră, costumul de regulă impecabil al lui Dani arăta şi el boţit, ba chiar pătat, faţa micului mustăcios era însă mult mai şifonată şi acoperită de-o paloare de-a dreptul cadaverică.

— Vorbeşte clar! Ce mireasă?

— A lui Fred. Azi dimineaţă ar fi trebuit să aibă loc nunta, dar mireasa… a dispărut.

Nunta? Lui Fred?! Fred era pilotul care urma să conducă nava experimentală mâine! Mâine!! Înnebuniseră toţi?! Dani simţi, pesemne, că trebuie să adauge o explicaţie:

— Aţi dispus să fim foarte atenţi cu Fred, să nu-i refuzăm nicio doleanţă. A vrut să se însoare. A ţinut s-o facă şi…

— *Azi?!* Azi să se însoare? Dani, spune-mi doar atât: v-aţi tâmpit?! izbucni Geno stăpânindu-se totuşi. Ce-s aberaţiile pe care mi le îndrugi, e suficient să lipsesc două zile, pentru ca baza asta să se transforme într-o colonie de descreieraţi?! Vă arde de ceremonii matrimoniale, când *mâine…*

— Domnule…

— Termină cu răsucitul şepcii, marş de-ţi schimbă costumul, parcă te-ai fi târât cu el printr-o gură de aerisire, încetează să debitezi nerozii! Starea tehnică a aparatajului care e?

— Perfectă, numai că totul este zadarnic. Am căutat-o peste tot, chiar că m-am târât şi eu printr-o gură de aerisire. Auna însă nu e nicăieri.

— Auna?!

— Psihosociologul bazei. Iar Fred nu mai scoate o vorbă.

Geno scrâşni o înjurătură. „Psihosociologul”! Un psihosociolog cu fustă îi trebuise să accepte pe bază – singura muiere din corpul ştiinţific – şi poftim ce-i făcea creatura!

Dar Fred?! Şi Fred înnebunise probabil! Primul pilot al bazei, ales dintr-un lot de 30 de superpiloţi, doctor în ştiinţe, sănătate de fier, un zdrahon pe care-l considerase întotdeauna „tip pur raţional”, cu obraz de star, numai bun să cucerească prin simpla prezenţă în faţa camerelor de luat vederi jumătate din populaţia globului… Hm! Asta după ce experimentul ar fi reuşit! Iar *experimentul urma să nu mai aibă loc!*

Exclus! Odată cu capul! În urmă cu doar şase ore pledase cauza experimentului spaţial în faţa unei adunături de burtoşi, care tremurau pentru fiecare bănuţ pe care-l dădeau, care considerau, imbecilii, „prea riscantă această afacere”. Îi convinsese. Îi convinsese să verse încă nişte bune miliarde, nu bănuţi, în contul operaţiunii speciale, după ce trăsese mai înainte nenumărate sfori, desfăşurase o activitate sistematică de influenţare prin oameni siguri şi evident bine plătiţi, asupra consilierilor intimi, ghicitoarelor, secretarelor, nevestelor, da, mai ales a nevestelor, şi izbutise! izbutise, uite însă că acum, altă reprezentantă a acestei năstruşnice şi imprevizibile speţe

de draci cu fustă îi torpilase întreaga acţiune. Auzi colo, „mireasa lui Fred fugise”!

— Dani, cred că m-am înşelat cumplit în privinţa dumitale. Eşti un nătăfleţ, începu Geno metodic. Se instală cu un calm de gheaţă în scaunul său cu spătar înalt, îşi lăsă privirea să alerge prin ferestrele mari, până departe, dincolo de „orăşelul de vacanţă” în care era instalat personalul, şi mai departe, spre jungla ce se întindea nesfârşită.

Dani nu reacţionă nicicum, aşa că Geno continuă:

— În primul rând, cum aţi lăsat ca un băiat cu picioarele pe pământ ca Fred să ia o hotărâre atât de neroadă?

— A fost imposibil să-l convingem să renunţe! explodă într-un acces de furie şeful serviciului de contrainformaţii. I-ar fi afectat starea psihică, dacă insistam prea mult. Fred e un căpăţânos raţional, ne-a spus că nu-l interesează „voiajul de nuntă”, că mâine va pilota nava, dar că vrea neapărat să se căsătorească înainte de…

— Şi dacă aţi fost atât de incapabili încât să-l lăsaţi să ia această hotărâre, de licean, de ce dracu n-aţi vârât-o într-un container sigilat pe mireasă, s-o aveţi proaspătă azi?! Sum „a dispărut”, mă, singura muiere a corpului ştiinţific, dintr-o bază secretă? Cum n-o găsiţi, nătărăilor, s-a volatilizat?!

— Bănuiesc, a reuşit să iasă din bază travestită, ezită Dani. Fapt e că un permis al unuia dintre colegii ei lipseşte.

— Când? Când şi-a pierdut tăntălăul permisul? Când a putut ieşi monstrul din bază?

— Cred, chiar în dimineaţa asta…

— „Bănuieşti, crezi”?! Şi mai ce, Dani, mai ce? Dai şi-n bobi, în cărţi? Ia ghiceşte-ţi viitorul, Dani, ia să vedem!

— Am luat imediat toate măsurile. Întreaga zonă este în alertă, sper s-o găsim, dar…

— Şi „speri” deci! Ei, asta mă linişteşte! Numai că nu va fi deloc necesar s-o găsim, pregătiţi o operaţiune de tip D!

— Imposibil! scrâşni Dani.

— Ba e perfect posibil! Cu oameni *din afară*, care au s-o găsească! Iar pentru Fred, probe cum că „surprinsă în flagrant, în timp ce furniza informaţii unui agent străin…”etc.

— Imposibil, repetă Dani istovit. Aţi vrut, aţi ţinut neapărat ca superpilotul pentru experiment să fie un om „absolut sigur”! Fred e. A lucrat doi ani în serviciul special, înainte de a-l racola

noi. Ar mirosi imediat orice înscenare şi de altfel vă asigur că pare sincer îndrăgostit de această…

— Îndrăgostit?! Se strâmbă Geno.

Dani făcu un gest nefericit, complicat, care voia să însemne că, oricât ar fi putut părea de incredibil, faptul se petrecuse totuşi: superpilotul, starul cu nervi de oţel… se îndrăgostise.

— Încep să cred că nu va mai fi nevoie de nicio înscenare, medită cu ochii mijiţi Geno. *Este o* acţiune pre-me-di-ta-tă. Bestia aia mică şi inocentă, cu ochişorii ei de şopârlă a lucrat superb, condusă din umbră de un specialist bun. Un maestru, Dani, nu ca alţii. Dacă nu cumva… tu eşti cel care a condus…

— Domnule, uitaţi că eu…

— Nu uit nimic! Dar dacă mâine Fred nu pilotează nava spaţială, experimentul tot va avea loc, va pleca omul de rezervă, dumneata însă, cu regret, dragul meu Dani…

— Nu va pleca nici omul de rezervă, oftă Dani. Omul de rezervă pretinde că este gripat. Are într-adevăr febră, dar… În realitate, cred că i s-a făcut frică, auzind de refuzul lui Fred, pe care l-a interpretat…

— Frică?! Dar are cu mine un contract! ţipă Geno.

— Care în cazul de faţă nu face doi bani. Dacă starea psihică a pilotului nu e perfectă… Ştiţi bine că orice ezitare, de-o fracţiune de secundă doar, poate duce la eşecul operaţiunii. L-am pierde nu numai pe trogloditul ăla, dar şi *nava unicat,* iar experimentul tot nu ar fi încununat cu succes…

Geno trânti altă înjurătură, Dani reluă:

— Iar un al doilea pilot de rezervă, având în vedere secretul operaţiunii şi fondurile de instruire*… nu* aţi aprobat să pregătim. Experimentul trebuie amânat, deci; asta e tot!

— Asta e tot? făcu subţire Geno. Ştii ce înseamnă o amânare?

— Ştiu. Specialiştii pretind că o conjunctură favorabilă nu se va mai ivi decât peste cel puţin un an.

— Şi dacă ştii, ce urmăreşti de fapt, dragul meu Dani? Vrei să merg în faţa Consiliului de administraţie, după ce *azi* i-am asigurat că totul este în deplină ordine, că deci banii, banii lor le vor fi restituiţi înzecit în mai puţin de-o lună şi să-i anunţ, eu, că trebuie să mai aştepte un an, *un an,* pentru că unul din piloţii mei e gripat de frică, iar celălalt s-a îndrăgostit?! Şi i-a fugit mireasa în preziua plecării, când baza urma să nuntească?! tună Geno, iar Dani se făcu şi mai mic, ar fi vrut parcă să se ascundă

într-o cochilie, îngrozit, incapabil să mai spună ceva.

— Ieşi! strigă Geno. Trimite-mi-l aici pe Fred şi anunţă-mă dacă afli ceva despre fusta aia!

Fred intră în cameră câteva minute mai târziu, cu o mină pe care Geno o aprecie ca bună, totuşi, pentru un mire părăsit.

— Ia loc, ia loc, Fred! Am cele mai bune veşti pe care pot să ţi le dau. Veşti de-a dreptul excelente!

Obrazul omului care slujise în serviciul special rămăsese absolut imobil. Fred se aşeză însă în fotoliul indicat, puse picior peste picior şi privirea începu să-i rătăcească prin cealaltă fereastră, unde jungla de plastic ascundea baza spaţială secretă.

— Încep prin a-ţi spune că vin de la şedinţa Consiliului de administraţie, unde am obţinut o victorie zdrobitoare. Fred, practic, avem fonduri nelimitate, pentru a construi noi şi noi nave spaţiale! Înţelegi? Ideea dumitale de navă pulsativă, visul dumitale de aur, pot spune asta fără rezerve, e pe cale să devină realitate. Vei fi cel mai cunoscut om al planetei noastre, primul care va pătrunde în inima civilizaţiei aceleia dintr-un alt sistem solar şi cel mai bogat om al celor două lumi, veche şi nouă! Am văzut azi şi proiectul statuilor care urmează să ţi se ridice…

Fred făcu o mică grimasă. Începu apoi măsurat:

— Vă sunt recunoscător pentru tot. Dar nu plec până nu o văd pe Auna. Vie.

— O vei vedea, bineînţeles! E şi firesc, nu? Din moment ce ajunseseşi să iei o asemenea hotărâre, deşi…

— Ştiu tot ce o să-mi spuneţi, zâmbi Fred. Nu mă afectează însă câtuşi de puţin faptul că „am fost părăsit în ziua căsătoriei”, cum cred caraghioşii care mă consideră „îndrăgostit”. Nu fac parte nici măcar dintre oamenii care „nu pot trăi fără cineva drag”.

— Ah, am sperat asta din inimă, Fred!

— Mă cunoaşteţi bine, dar şi eu o cunosc bine pe Auna.

— Ei, ei, ei! Asta dragul meu… începu Geno.

— *Foarte* bine chiar! Şi, desigur, nu e vorba de impresii personale, subiective. Alaltăieri seara am primit un raport confidenţial complet; făcut de foştii mei colegi de la serviciul special asupra ei. Îl cerusem chiar eu, sunt „prea raţional”, cum vă place dumneavoastră să spuneţi, pentru a nu mă fi gândit că

vreun alt serviciu ar fi putut-o trimite pe Auna să mi se „agaţe de gât”, după ce îmi studiaseră metodic preferinţele în materie de femei.
— Ei bine, Fred, poţi să-mi vorbeşti deschis, eu…
— Foştii mei colegi au scotocit mult, cunosc acum viaţa Aunei amănunţit. În esenţă însă, pot fi reţinute ca semnificative în biografia ei doar câteva participări la manifestaţii studenţeşti, un frate care a început să se drogheze, un amor ratat, încheiat prin moartea individului, care nici măcar nu era de calitate. Deci fleacuri.
— Ea ţi-a spus, totuşi, despre aceste…?
— A, nu! Aveam chestiuni mult mai interesante de discutat.
— Aha! Cam ce anume, dacă, hm, dacă nu sunt prea…
— Bănuiesc, Dani vi le poate prezenta în detaliu. Nu am avut niciodată iluzia, surâse Fred, că vreuna din camerele vilei mele nu ascunde microfoanele „necesare pentru securitatea bazei”. În concluzie, nu e vorba nici de un „orgoliu masculin strivit”, nici de un „amor adolescentin întârziat”, nici de posibilitatea de-a mă convinge că „pentru oameni ca noi nu e făcută căsătoria” ori că Auna este” o spioană primejdioasă de care am fost salvat la timp”. Am pierde vremea.
— Ha, ha, ha! Fred, eşti într-adevăr omul pe care l-am ştiut! Ce mai, eşti un bărbat adevărat, raţional şi…
— Şi tot raţional, probabil, aţi considerat că e *şi mai sigur* s-o faceţi să dispară pe Auna, în preziua experimentului, pentru a simplifica lucrurile. Ei, nu! Dacă aţi lichidat-o…
— Fred! făcu Geno pe un ton mustrător, jignit.
— Sau, dacă „nu e de găsit până mâine”, îmi pare rău pentru investiţiile dumneavoastră personale în această afacere, dar *nu plec.* Vreau să am o scurtă discuţie cu ea, indiferent de motivul pentru care a fugit sau a fost „pusă la păstrare”. Că a dispărut din baza aceasta, iertaţi-mă, dar nu mi se pare raţional să cred.
Parcă era de crezut! Paradoxal însă, era pura realitate, total nelogică. Iar dacă imbecilul de Dani…
În clipa aceea telefonul verde piui scurt.
— Da.
— Am găsit-o, se auzi vocea gâfâită a lui Dani.
— Unde? făcu Geno glacial.
— În biblioteca de la nivelul opt subteran, cum îi zice, de beletristică! E stupid, dar acolo… nimeni nu se gândise…

— Invit-o aici, tăie Geno, închise şi se întoarse spre Fred: Auna a fost găsită. Unde anume o să-ţi spună ea, vei vedea că ne-ai acuzat de enormităţi gratuit. Promite-mi însă ceva, dragă Fred!

— Am promis, zise simplu Fred. După discuţia cu Auna, indiferent de natura acelei discuţii, voi pleca direct la staţia de lansare. Şi vă asigur că nimic nu va influenţa promptitudinea mea în reacţii în timpul experimentului. Sunt, din păcate, un tip pur raţional, într-adevăr, care vrea să ştie doar care e realitatea.

— Aşa îmi placi, Fred! Ia cheile astea, sunt de la vila destinată oaspeţilor guvernamentali. Mergeţi acolo, deveni patern Geno, pe Fred îl umflă însă râsul:

— Vreţi să spuneţi „fără microfoane”? Ei, nu cred asta. Vă mulţumesc însă pentru încredere, am să profit de ea cum cred că-i mai bine.

— Hm! Bun, fie! făcu încurcat Geno.

— Vreţi s-o prelucraţi probabil pe Auna înainte de-a ne lăsa împreună. O aştept deci la vila mea… peste cât timp?

— Într-o jumătate de ceas! Pe mâine, Fred! Şi succes!

— Mulţumesc. La fel!

2 Semnul semnalelor

— Ela!

Nicio reacţie. Întins pe patul mare din cabina lor, trupul Elei rămânea inert, incapabil să răspundă vreunui stimul extern.

Glad Selv îşi strânse în palme tâmplele pe care le simţea încă zvâcnind. Îl durea capul îngrozitor. Îşi aminti ca prin vis cum se trezise în scaunul de pilotaj, cu N-17 lângă el, N-17 care preluase din proprie iniţiativă supravegherea navigrafului spaţial.

— Cine a adus-o până aici, Nat?

— Eu, Glad. Era prăbuşită în faţa scărilor care duc la cabina de comandă. Este ceea ce se cheamă o stare de leşin, nu?

Ar fi fost bine să fie doar atât! Sectorul acela W! Idioatele astea de sectoare W, care-l iritaseră întotdeauna, prin care navigatorii spaţiali susţineau că e mai greu să te descurci decât noaptea într-o mlaştină fără sfârşit. Navigatorii *care se întorseseră,* care scăpaseră din aceste aberante sectoare W, ce sfidau parcă toate legile cunoscute ale fizicii.

Ce se întâmplase de fapt? De unde apăruse acea concentrare imposibilă de unde gravitaţionale „din senin”, tocmai când

credea, când toate indicatoarele de bord spuneau că erau pe punctul de-a depăşi acel sector W, ce păruse foarte subţire, dar pe care nu-l putuse evita, se întindea ca un imens ecran în întregul spaţiu 7-II-B, închizând calea spre Orion!

— Un flacon Pa, Nat! Transmite-i, prin Fita al vostru, lui N-17 să-mi comunice orice noutate ivită şi să stabilească poziţia exactă! Setul N-21-N-26 unde-i acum?

— Sunt toţi şase în sala de lansare.

— Împreună cu N-18, 19 şi 20 să-şi împartă nava în sectoare şi să verifice amănunţit starea aparaturii şi a rezervelor.

— Roboţii lui Bilten ce să facă, Glad?

— Roboţii lui Bilten?!

O clipă vru să zică: „Să aştepte, naiba să-i ia!”. Glad spuse însă liniştit:

— Să facă... o şedinţă de analiză! Dispune ca Ordinatorul central să le pună la dispoziţie toate datele înregistrate de la pătrunderea în sectorul W până în prezent, iar ei să-mi găsească o... explicaţie a fenomenelor produse.

— Am transmis, Glad.

— Ei, cum? Comunici prin Fita şi cu roboţii lui Bilten?

— Nu. Sunt incapabili să...

— Bine, şi-atunci?

— I-am transmis lui N-21 ca, înainte de a pleca în sectorul pe care l-a primit spre verificare, să le dea ordinul tău. E însă inutil, Glad.

Că era inutil ştia şi el, Glad, însă întrebă:

— De ce e inutil?

— Nici Ordinatorul central, nici cel de rezervă, nici N-17, care a asimilat toate datele de la plecare până în prezent, nu pot da o explicaţie cauzală. E logic ca un set de roboţi primitivi, cum sunt cei trimişi de profesorul Bilten, să nu poată găsi o soluţie la această problemă.

— Unde-i flaconul Pa?

— Aici, Glad. Două. Poftim! Eu am să fac o cafea.

— Ce faci?!

— O cafea tare, pentru când se trezeşte Ela.

Era foarte optimist! Bioanalizatorul însă indica în privinţa Elei date aproape alarmante, care-l purtau în urmă cu ani, amintindu-i minusculul asteroid îngheţat, unde-o găsise pe această Ela, ce părea să doarmă liniştită. Faţa de un alb ivoriu a

femeii contrasta puternic cu pletele negre bătând aproape în albastru. Aşa o găsise „dormind” şi-atunci.

Pe timpul acela era pilot secund, în prima lui misiune spaţială; pe cea de-a doua navă care... îndrăznise să treacă de zona relativei cunoaşteri. Eşuaseră tragic pe micul asteriod-capcană, înzestrat cu o gravitaţie bizară, disproporţionată cu masa lui... Ori aflat într-un sector W? Atunci despre sectoarele W se ştia şi mai puţin... Cum de nu se gândise însă până azi la această ipoteză?...

Din echipajul lor scăpaseră doar el şi medicul navei. Pe Ela o găsise într-un container din camera blindată a... a unei nave. Când o adusese pe nava lor, doctorul se baricadase, se separase complet de ei. Asta nu-l împiedicase să moară apoi, el, doctorul, de o maladie necunoscută, chit că nu vrusese să între în nava străină, că nu o consultase pe Ela decât prin intermediul camerei de luat vederi... Urmaseră anii chinuitori de luptă cu această stare aproape de colaps pe care o încerca micuţa Ela, readusă la viaţă, chin care-l salvase însă pe el de la nebunie, care-i crease un câmp de activitate, o preocupare îndârjită, până fuseseră descoperiţi şi salvaţi de „ultramoderna”, pe-atunci, navă „Medeea”.

Întrebarea teribilă era dacă minusculul asteroid-capcană se afla ori trecuse la un moment dat printr-un sector W? Dacă sectoarele W nu-i creau cumva Elei o stare de blocaj complet, bioanalizatorul nu indica o cât de mică tendinţă de revenire la normal nici după ce infiltrase în braţul Elei flaconul stimulativ Pa.

— Flaconul Pa nu-i bun de nimic, aprecie consolator Nat.

Cuvintele Elei! Părerile ei despre ştiinţa medicală erau pline de un dispreţ profund, singurul stimulator acceptat de Ela era cafeaua.

— Ascultă, Nat, ceva trebuie făcut, bioanalizatorul...

— Bioanalizatorul spune întotdeauna prostii, tăie Nat.

Erau tot cuvintele Elei, Nat şi le însuşise aşa cum toţi roboţii... nu, *ciborgii* Elei îşi însuşeau de la creatoarea lor întregul mod de a gândi, atitudinea faţă de lumea sistemului lor planetar, pe care – cel puţin asta era părerea lui – aceste creaturi cibernetice o priveau cu o anumită indulgenţă.

„Rabla asta de navă avariată şi roasă de timp e străină, Glad! spusese doctorul. S-ar putea să fi păstrat însă în viscerele ei ce-i

mai rău. Nu ştim ce fel de oameni sunt cei ce-au stăpânit-o, nici de unde vin, nici ce va ieşi din fetiţa asta aparent inofensivă, dacă vei reuşi s-o salvezi şi s-o aduci vreodată în sistemul nostru solar!”

Din fericire, cei de pe „Medeea” nu avuseseră timp să cerceteze nava grav avariată în care o găsise pe Ela. Altminteri, Bilten şi cei care lansaseră ceva mai târziu „vânătoarea modernă de vrăjitoare” ar fi avut un argument în plus. Bilten cel puţin refuza să accepte ideea existenţei unui limbaj Fita. Alţii constataseră însă efectele acestui limbaj şi, cum Ela era singura fiinţă umană care putea comunica astfel cu ordinatoarele biologice, o declaraseră „străină”, ba chiar „un pion avansat” al ciberneţilor de pe „Nava de cristal”. Deşi… „Culmea e – spusese Ela – că ciberneţii de pe „Nava de cristal „nu folosesc limbajul Fita. Altfel totul ar fi fost simplu, m-aş fi înţeles cu ei imediat; sunt răi doar pentru că sunt proşti, agresivi pentru că se tem de noi!”

— Mai dă-mi un flacon Pa, Nat!

— Ştiam că ai să-mi mai ceri şi ţi-am dat două, Glad!

Îi dăduse două? Da, al doilea flacon Pa se afla pe mica măsuţă de lângă pat.

— De unde ştiai că-ţi voi cere încă unul?

— Te sperie somnul Elei, Glad. Eşti îngrijorat, pentru că o iubeşti. Şi nu mai poţi fi perfect raţional, cum eşti de obicei. Încerci să găseşti o soluţie, după cum crezi tu, pentru că altceva nu ştii.

Nu ştia ce să facă într-adevăr. Şi îl înnebunea gândul că *ar fi putut să prevadă,* că nu trebuia s-o expună pe Ela trecerii printr-un sector W.

— Ascultă, Nat, tu o iubeşti pe Ela?

— Desigur. Dar eu şi ceilalţi N o iubim raţional. Ea ne-a creat, ne învaţă să înţelegem cât mai mult. E logic s-o iubim. Tot aşa cum Ela te iubeşte pe tine! îşi continuă ideea Nat.

— Cum ai zis?! tresări Glad.

— Trebuie mai întâi să te-anunţ că N-17 nu poate stabili poziţia exactă a navei. Afirmă că aparatele de orientare spaţială nu ştiu ce spun; mai corect, indică nişte date aberante.

N-17 avea dreptate. Încă de când se trezise din leşinul provocat de trecerea prin acel sector W, de o neobişnuită intensitate, descoperise că acele indicatoarelor oscilau parcă

zăpăcite, că orbitalul şi navigraful spaţial înregistrau parametri imposibili. Chestia asta bănui că ar fi trebuit acum să-l alerteze, între timp aparatura die control ar fi fost cazul să-şi revină la normal. În mod ciudat, simţi că liniştea cu care vorbea Nat i se transmisese, uite că nu-l preocupa poziţia exactă a navei şi basta!

— N-17 afirmă însă că sectorul W a fost depăşit, Glad, şi că, în rest, totul este normal, niciun sistem B de alarmă nu a fost declanşat.

Cu atât mai bine, aprecie Glad. Singurul aspect care-l preocupa în prezent era starea Elei, ideea că ar fi fost posibilă o traumatizare a psihicului ei… o ştergere a memoriei, cum se întâmplase probabil în urmă cu ani, când o găsise pe asteroidul-capcană.

— În ce o priveşte pe Ela, ea te iubeşte, desigur, Glad, tot pentru că ai creat-o.

— Drace! Nu cumva crezi că Ela e un ciborg pe care l-am confecţionat eu?

— Sigur că nu e un ciborg, Glad, dar nu numai ciborgii pot fi creaţi. Ela mi-a spus că ai găsit-o blocată complet pe un asteroid. Fără memorie, deci fără existenţă raţională. I-ai dat un nume, i-ai deblocat circuitele nervoase, ai învăţat-o să gândească, exact cum face Ela cu noi. Aşadar, ai creat-o. Şi e firesc să te iubească pentru că ai creat-o.

— Ela ţi-a spus asta? Îngheţă Glad.

— Nu, e o deducţie a mea. Dar e logic, nu?

Conform acestei logici, probabil că Nat” îl iubea” şi pe el… care „o crease” pe autoarea lor! Ela avea dreptate, fără îndoială, era desigur cel mai „iubit” comandant care pilotase vreodată o navă spaţială. Râse amuzat de ideea asta… care trebuia însă verificată.

— Dar pe mine mă iubeşti, Nat?

— Evident, Glad. Din moment ce Ela te iubeşte pe tine, iar noi o iubim pe Ela, e firesc să te iubim şi pe tine.

A, raţionamentul era deci şi mai simplul Dacă „aritmetica asta logică” ar fi putut intra în capul oamenilor, poate că o zonă întinsă de conflicte nu ar fi existat! Era oare posibil ca Ela să aibă dreptate? Era posibil ca această lume cibernetică să fie „într-un fel superioară”?!

Ciberneţii „Navei de cristal” capotaseră totuşi. Trădaseră

scopul pentru care fuseseră creaţi, *schimbaseră pur şi simplu semnul din plus în minus,* anulând practic mesajul pozitiv, pacifist al creatorilor lor. „Erau mesagerii, spusese cândva Ela, unei civilizaţii care a mers pe altă cale a ştiinţei, înfundându-se ca şi Bilten în perfecţionări fără sens, în loc *să caute soluţii noi!* Nu au fost în stare să creeze o cibernetică biologică, asta e limpede, creaturile de pe „Nava de cristal” nu comunicau între ele prin Fita!”

Să fi fost acest misterios limbaj Fita o treaptă de evoluţie în lumea cibernetică? Ori spre lumea viitorului? Cum se făcea însă că *numai* Ela putea comunica prin acest limbaj, Ela şi Elta… Elta, puştoaica venită din spaţii depărtate pe o navă cert *străină*?! Era singura fiinţă dintr-o altă lume raţională pe care o cunoşteau. Şi o întâlniseră *atunci* pe Elta, tocmai atunci când erau implicaţi în conflictul absurd cu ciberneţii „Navei de cristal” care o revendicau pe Elta ca fiind din lumea lor, din dispăruta lume Nag – asta dacă oamenii care descifraseră mesajele ciberneţilor de pe „Nava de cristal” nu greşiseră cumva.

Ar fi fost deci posibil ca această Elă – asupra căreia cel de al doilea flacon Pa „tonifiant şi stimulent-forte universal” nu avusese absolut niciun efect – să vină de undeva dintr-o altă planetă, constelaţie sau galaxie? Iar asemănarea uimitoare a Elei cu oamenii lumii lui să fie o pură întâmplare?

„Dragul meu, spusese cândva Ela, fiinţele raţionale e normal să fi apărut în oceanul timp-spaţiu pe mai multe planete. Ar fi caraghios, mistic, să ne imaginăm că planeta aceasta este buricul universului, *singura* pe care viaţa a putut evolua spre raţiunea cibernetică! Perfect! Pentru a făuri aparate cibernetice, omul are nevoie de mâini cu degete sensibile, dar mai ales de un creier iscusit, situat undeva deasupra acelor mâini – gândeşte-te numai cum ar fi să migăleşti la nişte aparate complicate, cu un cap aflat, de pildă, în burtă! Absurd! Apoi, pentru a susţine şi feri acel delicat creier, e nevoie de-o cutie craniană, care unde să poată sta decât pe-o coloană vertebrală…”

Şi demonstraţia Elei continua, pe o cale inversă, de la complex la simplu, cam speculativă, dar perfect logică, paradoxala relaţie dintre ramura unor primate „care-au ştiut să năzuiască spre nou” şi „culmea progresului”, ciborgii ei, încheindu-se cu concluzia Elei: „Condiţiile similare de pe cine ştie câte planete

ale cine ştie câtor galaxii, din cine ştie câte universuri, paralele sau neparalele, e *logic* să fi dus şi la apariţia unor creaturi asemănătoare, dacă nu identice, Glad, unele mai izbutite, altele nu, vezi Elta care-i urâţică sau ni se pare aşa, pur şi simplu doar pentru că, întâmplător, are ochii de două ori mai mari ca noi şi o gură mică, fără dinţi. Iar cu dinţii ăştia – rămăşiţă de la colţii lighioanelor inferioare – uite că noi ne mândrim! Fapt e că tu, ca un băiat deştept, care apreciezi calitatea, nu te-ai lăsat încântat de bleguţele făpturi fusticolore de pe planeta ta şi ai căutat printre stele, dragul meu, o femeie adevărată, superioară, înţeleg prin asta, evident, una care să comunice prin limbajul Fita, fără să fi renunţat însă la colţi!"

Urmele muşcăturii din seara aceea le mai avea încă pe umăr, Ela avea nişte dinţi straşnici, iar în dragoste fiinţa asta cu ochi viorii şi gânditori era nebună, sălbatică, primitivă, iubea cu o patimă uşor stranie, parcă ar fi presimţit...

— Nava a fost în întregime verificată, Glad, îl trezi din visare Nat. Absolut nicio avarie. Rezervele energetice intacte, iar cafeaua Elei e gata.

— Să vedem însă cum o s-o bea! Spune-mi, Nat, dacă în locul meu Ela ar iubi un ticălos, l-ai iubi şi pe el?

— Ela nu ar putea iubi un ticălos.

— Bine, dar să admitem că de undeva din spaţiile abisului ar apare... un monstru iscusit care ar cuceri-o, ar fascina-o, ar păcăli-o! L-ai iubi şi pe el?

— Ela *nu* ar putea iubi un monstru. E logic!

— Ei, cum ce e logic?! făcu nedumerit Glad.

— Dar e foarte simplu! Ela nu poate iubi decât o fiinţă la fel ca ea, frumoasă. Adică raţională şi care înţelege limbajul Fita. Prin limbajul Fita nu poate fi comunicată o minciună, raţionamentele... celuilalt se transmit spontan, total. Deci Ela nu ar putea fi „păcălită".

— Eu nu înţeleg limbajul Fita, aminti Glad.

— Însă Ela spune că ai putea să-l înveţi oricând! Vrei un flacon Pa?

— Nu vreau un flacon Pa, n-ajută la nimic.

— Ţie cred că ţi-ar ajuta, Glad, pentru că ţi-am făcut... mai înainte, ţi-am făcut un flacon Anti-Pa.

— Mie?!

— Trecuseşi printr-o stare psihică deosebită, ştiam că aflând

de leşinul Elei… urma să „ai nervi” cum zice Ela…

— Când, când mi-ai făcut?!

— Erai şi tu leşinat, în scaunul de pilotaj, dar începuseşi să-ţi revii.

Asta era explicaţia ciudatei lui stări de relaxare. Da, lipsa de teamă pentru starea aparatelor care „nu mai ştiau ce să indice”, pentru faptul că habar n-aveau unde se găseau şi totuşi…

— Să nu-mi mai faci niciodată un Anti-Pa, păcătosule, lasă-mă cu nervii mei! Ai înţeles?!

— Niciodată? Păru să mediteze la ceva Nat. Aha! Bine, cred că nici nu mai e nevoie de un flacon Pa, ţi-ai revenit! Aprecie Nat. Eu va trebui s-o trezesc pe Ela, să-şi bea cafeaua.

— S-o trezeşti?! *Poţi* s-o trezeşti?

— E necesar, Glad. N-17 îţi comunică prin mine că în faţa noastră a apărut un monstru.

— Ceee?

— E o navă străină, sferică, neidentificabilă, care foloseşte, în mod cert computere de un tip necunoscut, dar foarte puternice. Fluxurile Fita se simt până aici.

— Fluxurile Fita?! La ce distanţă e, cu ce viteză se apropie? făcu Glad năucit.

— Distanţa doar 8 My. Şi nu se-apropie, evoluează în spaţiu, exact cu viteza noastră.

— De când?

— De când ţi-am comunicat. A apărut acolo subit, fără ca vreun aparat să-i înregistreze apropierea cumva.

Glad sări în picioare, urcă în fugă scara spre cabina de comandă, cercetă consternat ecranul central, imens, prin care nava necunoscută se vedea perfect.

— Apropie!

N-17 se conformă, imaginea de pe ecran crescu până când pântecul perfect cizelat al navei străine acoperi tot ecranul. Nicio protuberantă, niciun ochi de control, antenă, nimic nu se găsea pe acest bizar corp sferic, ce nu putea fi totuşi natural.

Glad se aruncă în cel de-ai doilea scaun de pilotaj, aruncă o privire pe indicatoarele care înnebuniseră complet. Pe cadrane nu se mai putea desluşi acum absolut nimic.

— Percepi ceva în Fita?

— Mesaje indescifrabile, pronunţă cu dificultate N-17.

Aş spune… cred, şovăi el, că între noi… între noi… şi nava

aceea… e un… un baraj, o… barieră, ceva care bruiază…

— Bruiază?! Se poate proiecta în spaţiu un ecran de bruiaj pentru Fita?!

— Nu… nu ştiam… nu ştiam… că ar fi posibil, spuse N-17, vocea lui devenise din ce în ce mai slabă, ciborgul încremeni apoi deodată, braţele îi căzură de pe pupitru, în timp ce semnalele de alarmă izbucniră, toate, simultan.

Degetele lui Glad începură să alerge pe claviatură. Grozăvia era însă că niciun aparat nu răspundea comenzilor sale, distanţa faţă de bizarul corp rămânea neschimbată. Ţiuiturile sincopate şi ascuţite ale sistemelor de alarmă alcătuiau acum un vacarm de nesuportat.

*

— Unde mă duci? întrebă Auna fără nuanţă.

— Caut un peisaj romantic, explică Fred. Da, aici e, putem sta puţin, adăugă el întinzând pe iarbă o pătură groasă de lână şi motivă: E „Zona D”, *singurul* loc, se pare, din perimetrul special al bazei ferit de microfoanele ploşniţă, ale lui Dani.

— Cum?! Înlemni Auna.

— În apropiere se află o instalaţie destinată altor scopuri, dar care are dezavantajul că neutralizează orice emisie radio. Din fericire, instalaţia nu poate fi oprită. Un loc ideal.

— Aşadar… şi la tine? Şi noaptea când am fost împreună?

— A fost înregistrată, mai mult ca sigur, clipă de clipă, suntem pe-o bază ultra-secretă, iubito.

— …E detestabil, şopti Auna dezgustată.

— Nu mai mult ca altele, aprecie Fred cinic. Vrei să vorbim?

— Vrei să pleci chiar? răspunse Auna.

— De ce-ai dispărut?

— De ce vrei să pleci?

— Ţi-am mai spus că *trebuie* să plec. Nu numai că e vorba de o idee a mea, absolut nouă, care mă şi mir cum mi-a trecut prin cap şi după care s-a construit această navă în cel mai strict secret. Dar am verificat-o, Auna. Totul e… aproape perfect. Esenţialul funcţionează, am reuşit să „curbez spaţiul”, să efectuez un salt, pe alt principiu decât al vitezei! A, nu te interesează toate astea! De ce te-ai ascuns, vreau să ştiu, Auna. Puteai să-mi spui simplu că nu vrei să ne căsătorim, fac parte dintre oamenii – se pare destul de rari – capabili să înţeleagă şi ce nu le convine.

— De ce-ai vrut să ne căsătorim? murmură Auna.

— Am fost sigur că ţi-ar face plăcere.

— Dar ţie, Fred?… De ce taci?

— Mie mi-e egal, ridică din umerii mari Fred. Totul, în afară de experimentul pe care-l voi face.

— Am simţit. Dar te prefer aici, sărac, nu vreau, n-am nevoie să fiu moştenitoarea ta, pentru că la asta te-ai gândit, recunoaşte!

— Recunosc, se strâmbă Fred. Ştiam că-mi vor accepta orice capriciu, pentru că au nevoie de mine. Şi am avut capriciul de-a vrea să mă căsătoresc cu singura femeie care m-a făcut să simt… un amestec de admiraţie şi dorinţă, nevoia de a o proteja. Bănuiesc, e ceva similar cu iubirea, sau… cât pot eu să încerc un asemenea sentiment aiurit!

— Deci nu eşti atât de sigur, cum spui, că experimentul va izbuti! Atacă Auna.

— Ba da. Într-un asemenea experiment e *posibil* să apară însă oricând o necunoscută. Un accident stupid, imprevizibil.

— Şi crezi că de „asigurarea zilei de mâine” am eu nevoie?

— Habar n-ai ce respingi, nătângă mică! râse Fred.

— Eu te vreau pe tine! Puţin îmi pasă de altceva!

— Mă voi întoarce!

— Minţi! izbucni Auna. Toţi minţiţi, rumeni nu e, nu *poate fi sigur,* nu uita că fac testele…

— Opreşte-te!

— Puţin îmi pasă că „divulg secretul profesional”! Nimeni, auzi, *nimeni* din baza asta nu e *sigur* că ai să te întorci vreodată.

— Eu sunt, zise cu o siguranţă liniştitoare Fred. În orice caz, sigur că am să reuşesc. Am recepţionat semnalele lor. Ţi-am spus doar. Primele semnale de răspuns ale unei alte civilizaţii!

— Ale cui?!

— Ale acelei lumi necunoscute, spre care am „să zbor”, cum spui tu, surâse îngăduitor Fred. Am să fac, de fapt, un salt în spaţiu, Auna. Un gigantic, nemaipomenit salt spaţial.

— Spre o lume „bogată, bogată, prosperă şi care abia aşteaptă să o cucereşti”! Ricană Auna.

— Să intrăm în contact, o corectă moale Fred. Am fost de trei ori la un pas de „Marele prag”! Şi-ţi spun, sunt sigur că au recepţionat ultima dată semnalele mele, că mi-au răspuns!

— Prostii! N-ai să pleci, Fred! Chiar dacă i-ai promis lui Geno,

chiar dacă a încercat să mă şantajeze pentru a nu te influenţa, nu trebuie să pleci, nu trebuie, nu vreau!

— *Simţi* tu că nu mă voi mai întoarce?! Aha! Asta era, pufni în râs Fred. Ei bine, mă voi întoarce, Auna! Omenirea n-ar fi făcut niciun pas înainte, dacă s-ar fi luat după presimţiri muiereşti. Iar tu… chiar tu, după un timp, m-ai dispreţui, dacă aş renunţa acum.

— Eu?!

— Bărbaţii sunt făcuţi să se aventureze, explică el convins. Să lupte! Să învingă, ori să piară, Auna, numai că eu fac parte dintre cei ce înving! Îţi promit să revin.

— Să lupte?! Dar asta vreau şi eu, Fred. Să lupţi!

— Ca tine? Mărşăluind pe străzi şi strigând lozinci pacifiste? Mă vezi într-un asemenea cârd de eroi militanţi?

— Tu ai putea face mai mult decât atât, deşi… Ce cauţi atât de departe, Fred? De ce, când aici, aici sunt de făcut…

— Pacea o voi aduce eu, Auna! Nimeni nu va mai avea timp să se certe pentru un petec de ţărână, când vom deschide porţile necuprinsului! Câmp nesfârşit pentru afirmarea umană! Dacă reuşesc, faimoasele „bariere ale spaţiului” vor cădea, zeci de nave mă vor urma, vom coloniza planetă după planetă…

— Ucigând?! Strivind poate alte civilizaţii?! Fred, cât timp noi suntem în pericolul de-a pieri într-un război idiot, nu putem năzui spre alte lumi, nu pricepi?!

— Adică „nu avem dreptul moral s-o facem”? Se amuză Fred.

— Da! Nu avem! Deocamdată, nu avem acest drept!

— Avem în schimb puterea. Iar morala a pălit întotdeauna în faţa puterii, draga mea, e o drăgălaşă concluzie a istoriei. Moral, cu sute de ani în urmă, nu am fi avut dreptul să descoperim noul continent, nu? Dar am făcut-o. Când era necesară o supapă, o soluţie. Şi omenirea a mers mai departe, lichidând, desigur, câteva zeci de triburi, dar descoperind o nouă lume! Un alt câmp de afirmare, *necesar!* Moraliştii se trezesc întotdeauna târziu. Şi cred că se agită doar pentru că nu le-a mai rămas nimic de apucat!

— De ce ţii să devii tu acum detestabil?! Zvârli Auna. Acolo e vorba de o civilizaţie *planetară!* Poate mai avansată. În care – sunt convinsă, cunoscând istoria noastră – veţi năvăli. Tu, în primul rând, tu! Poţi să faci asta, Fred?

— Dacă ar fi fost mai avansaţi, ne-ar fi descoperit ei. Şi nu

suntem porniţi să-i distrugem…

— O veţi face, doar dacă se vor opune să vă dea ce-i al lor.

— Voi deschide o poartă spre alte lumi, nu pricepi, femeie?! Ce contează „ei”?! Sunt doar un reper! Şoarecii mei de laborator! Ne-au răspuns. Prin semnalele lor, ştim exact unde sunt, unde să fixez prima ieşire din hiperspaţiu, pentru a nu nimeri într-o stea!

— Perturbând eventual orbita planetei lor?

— Voi căuta să evit.

— Fred! Renunţă! Nu te pot lăsa să pleci!

Superpilotul se întoarse zâmbitor. În vocea Aunei răzbătuse o tonalitate ciudată, care îi amintea de ceva vechi, întâlnit în urmă cu câţiva ani. Da, nu greşise, în mâna Aunei se zărea un obiect întunecat, alungit, unul din acele „stilouri surpriză”, un fel de pistol cu un singur foc. Se găseau de vânzare pretutindeni. Era suficient de puternic pentru a ucide, dacă nimerea un organ vital. Fred izbucni într-un hohot de râs.

— Nu râde. O voi face, Fred! Pentru ca numele tău să nu fie în veci blestemat, o voi face, oricât de mult te iubesc!

— Dani a avut deci dreptate, constată Fred. Salvatoarea necunoscutei lumi”! Sunt sigur acum că ai trage, numai că Dani a avut grijă de jucăria ta. Altfel nu ţi-ar fi lăsat-o.

Următoarea secundă, în care Auna privi derutată la mica armă, fu suficientă. Stiloul zbură din mâna femeii, descrise un arc în aer, cu altă mişcare îndemânatică Fred îl prinse înainte de a atinge iarba. Îl verifică. Era armat, în perfectă stare de funcţionare. Dacă Geno ar fi aflat asta, Dani… Ar fi făcut în mod cert un salt în afara spaţiului bazei, înaintea lui.

— Îmi placi! râse Fred. Eşti o mică idealistă sentimentală îmbibată de prejudecăţile „vechii culturi”. Numai că nu ne putem permite să ne gândim la blestemele amărâţilor din planeta aceea! Jocul se cheamă „învinge sau pieri”. Pricepi, draga mea? Pentru lumea noastră, acum, e o *soluţie!* Şi voi face saltul spaţial, Auna, mă voi întoarce şi vom sărbători victoria. Urează-mi succes! şopti el arborând o mină de cuceritor.

Îl privea prostită parcă, în ochi cu ceva ce semăna a ură.

— Niciodată, şopti Auna.

— Are să-ţi treacă, bagateliză Fred. Toate femeile lumii sunt miloase. Dar în locul unor paltoane ieftine, preferă mantouri scumpe, obţinute oare cum? Hai, fii rezonabilă, spune-mi

succes!

— Niciodată, repetă Auna. Dacă-ţi vor transmite mâine „succes” din partea mea, să ştii c-am murit, şopti ea cu un surâs şters.

— Nu spune prostii, iubito. Îţi rămâne vila, aruncă plat Fred. Cea de-aici şi alta, de-a dreptul superbă, în cazul în care nu mă întorc într-un an. Testamentul este oricum făcut. Să mergem!

O ridică de jos printr-o mişcare aproape smucită, porniră la braţ, constată că femeia păşea ca o somnambulă.

— A, încă ceva, Auna. Vila de-aici e foarte confortabilă, dar mai retrasă. Ridicată pe locul unui fost depozit de cereale. O mică bestie s-ar putea să te sâcâie, umblă numai pe sub podele. Ţi-e frică de şoareci, salvatoare a necunoscutei lumi?!

Auna nu răspunse. Mergea mai departe, mecanic, alături de el, părând să nu recepţioneze nimic.

— Ascultă-mă cu atenţie, e important! Preveni Fred. Am cumpărat ieri otravă, am pus-o într-o farfurie în dormitor, pe o bucată de caşcaval. Când ronţăilă va ieşi de sub podele, pentru că o va face odată şi odată, va mânca otrava şi va duce virusul, special preparat, la ceilalţi. E un produs garantat. Şi-acum cred că ai putea să mă săruţi, draga mea, mâine… voi fi departe.

*

Ela constată că nu mai vedea petele de culoare. Şi jerbele de foc dispăruseră… simfonia drăcească însă nu. Era oricum mai bine aşa decât în noaptea aceea fără sfârşit. Acum percepea totul în jur… da, se afla în cabina lor, pe pat, rezemată de-o pernă, lângă ea se afla Nat, care… cu câteva clipe înainte… spusese, parcă spusese ceva despre… o sferă? Ce sferă?

— Nat, ce-i cu Glad?

Vocea ei era jalnic de slabă; ca un scâncet. Nat nici n-o auzise, rămăsese ca prostul, pe jumătate înclinat spre ea… încremenit, cu o ceaşcă de cafea în mână.

În universul Fita o linişte… o linişte totală. Iar sunetele, zgomotele astea delirante… sunt ţipetele sistemelor de alarmare! Alcătuiesc un vacarm înfiorător în care fiecare sirenă pare că vrea s-o întreacă pe cealaltă, pe toate celelalte!

— Glad!

Cum putea fi o asemenea tăcere *completă* în universul Fita? Ar fi însemnat… Trecerea prin mizeria aia de sector W îi… îi răpise capacitatea de a percepe limbajul Fita?! Sau… sau ce?!

— Nat!

Îl apucă de braţ, ciborgul se înclină mai mult, începu să se prăbuşească… se prăbuşea…

Reuşi să se salveze în ultima fracţiune de secundă, printr-un reflex de care nu se crezuse în stare, altfel Nat ar fi căzut peste picioarele ei, ar fi imobilizat-o…

Ceva cu totul straniu se întâmpla. Dar ea… ea se afla întreagă, „gata de funcţionare” ar fi spus Nat… Nat care… pierise?! Pieriseră toţi?! Şi Marele ordinator care conducea nava?!!! Atunci, acum, cine, cum conducea?!

— Glad!?

Se trezi alergând pe coridor, urcă din trei salturi treptele scării, în cabina de comandă era linişte, sirenele sistemelor de alarmă tăcuseră brusc. Glad se ridica din scaunul de pilotaj, din faţa pupitrului potcoavă stins, în întregime stins. În cel de-ai doilea scaun, N-17 zăcea cu capul căzut în piept.

— Ce se întâmplă, Glad? făcu Ela năucită.

— Habar n-am. Important e că te văd pe picioare.

— Dar nu mai percep prin Fita nimic!

— Deocamdată n-ai ce, surâse Glad încurajator. O strânse la piept, şopti: Nu-i cazul să te sperii, dar… priveşte ecranul central!

— A!… Ce-i asta, Glad?

— Sper că nu nişte rude de-ale tale care-au venit să te ceară, că nu te dau. Zic să luăm loc, hotărî el. O ridică şi se reinstală cu ea în braţe în singurul fotoliu de pilotaj rămas liber.

— Glad, dar…

— Linişteşte-te, presupun că „vor trimite parlamentari”, ori măcar un mesaj. Dacă voiau să ne distrugă, ar fi făcut-o mai simplu, dispun de o forţă uriaşă. Ne-au imobilizat, mai exact spus călătorim în spaţiu cuplaţi cu această sferă perfectă, la o distanţă egală, parcă am fi într-un cub de gheaţă. Aparatura e complet blocată, inclusiv Ordinatorul central şi cel de rezervă, comenzile cad toate în gol, indicatoarele sunt la zero. S-a mai întâmplat aşa ceva doar pe „Pallas”, când ne întâlnisem cu „Nava de cristal”, care n-o fi fost ea elaborată de-o lume „suficient de evoluată pentru a ajunge la ciborgi care să pălăvrăgească amical în Fita”, dar ne blocaseră la fel de eficient.

— Numai că atunci…

— Atunci ne-a salvat Hellen, ajunsă pe „Nava de cristal” nu

ştim nici azi cum. Ţi-a mai fugit în afară de ea vreun ciborg?

— Nu.

— Înseamnă că n-avem şanse să fie vreun salvator pe-acolo.

— Dar unde suntem, unde ne duc?

— Ai avut şi tu halucinaţii vizual-auditive?

— Da, înainte de-a leşina. Pete de culoare şi…

— E clar, făcu Glad şi părea extrem de liniştit.

— Ţi s-a mai întâmplat asta?

— Lui Iv Pard ştiu că i s-a întâmplat, când s-a trezit prima dată în faţa „Navei de cristal”. Când şi-a revenit, se afla la cealaltă margine a Sistemului solar, pe care-l parcursese, după cum s-a stabilit ulterior, într-o secundă. După timpul scurs acum, presupun cu aproximaţie că vor să ne plimbe până în galaxia vecină.

— Crezi… Cum crezi că sunt, Glad?

— Sclipitoarea conferinţă ultimă a lui Bilten, pornită de la o idee de-a ta, emitea parcă ipoteza că fiinţele care „ajung să se desprindă de noroiul planetei lor” şi să hoinărească printre stele nu pot fi decât paşnice.

— Dar *este* ipoteza mea! Bilten n-a făcut decât s-o mutileze, susţinând că *numai* oamenii trebuie să zboare spre stele!

— Atunci nu văd de ce mă-ntrebi ce fel de creaturi pot să se afle în minunea sferică din faţa noastră?! Sigur paşnice ca nişte mieluşei!

— Dar de ce tac, unde ne duc, Glad? Se înfioră Ela.

— A! Şi bine informate! Uitasem să-ţi spun, N-17 zicea că a perceput la un moment dat fluxuri Fita puternice, dar indescifrabile. Apoi, afirma că între noi şi vecini s-ar fi interpus o barieră de bruiaj Fita, care a devenit, se vede, un ecran complet opac pentru Fita, din moment ce nu mai recepţionezi în prezent nimic.

— Asta nu-mi place. Înseamnă că pregătesc ceva.

— Vor să ne facă probabil o surpriză, aprecie Glad. Sigur, dacă nu cumva suntem prinşi, ei şi noi, în aceeaşi plasă, de un pescar mai mare, care nu s-a arătat încă. Dar care nu poate fi decât tot paşnic, Ela, ipoteza ta…

— O ipoteză nu e o lege, Glad. Ciberneţii „Navei de cristal” fuseseră concepuţi de o lume care ura agresiunea, dar rezultatul a fost lamentabil.

— E clar atunci! Bilten are dreptate, iar noi nu mai putem

decât să sperăm că în sfera argintie din faţă se află nişte oameni care s-au desprins de noroiul lor şi…

— Ah!

— Ce s-a întâmplat?

— Am… am fost… lovită de un flux Fita.

— Lovită?!

— Era extrem de puternic, dar scurt, grozav de…

— Taci! şopti Glad. Şi fugi în camera blindată!

— Nu este necesar, Glad! răsună atunci o voce glacială, dicţia era perfectă, se întoarseră spre unul din ecranele laterale, pe care se ivise o imagine… ciudată.

O femeie părea să fie, de-o frumuseţe tulburătoare. Trăsăturile feţei desăvârşite, o notă de prestanţă, de distincţie impunătoare era adăugată de… casca alb-liliachie care-i împodobea capul. O cască podoabă în orice caz, aprecie Ela. O pană de metal înaltă urca din creştet cu semeţie, altele, de-o parte şi de alta, îi acopereau urechile, pierzându-se spre bărbie. Ochii cu pleoape grele şi gene lungi priveau cu o linişte rece, linia perfectă a nasului şi conturul aspru al gurii dădeau un aer vag straniu acestei făpturi, altminteri identică, absolut identică lor.

— Nu am s-o chinui prin fluxuri Fita cum ai gândit, Glad, nu vă vom face niciun rău.

Vocea era la fel de neutră, egală, marcată parcă de-o anume oboseală sau indiferenţă, era imposibil să stabileşti măcar dacă era de bărbat sau de femeie, aşa cum trăsăturile acelea frumoase, dar, prea aspre, vorbind de o voinţă neînduplecată, nu trădau sexul fiinţei de pe ecranul ce devenise în întregime de un mov iradiant.

— Aţi suferit trecând printr-un nucleu temporal, nu printr-un simplu sector W, rosti rar şi egal, parcă uşor dispreţuitor chiar, ciudata făptură. Aţi descoperit însă astfel una din *porţile în timp,* care, după întoarcerea voastră, se va numi Selv-Nant!

— Încântaţi să dăm peste o fiinţă atât de informată şi fermecătoare! replică prompt Glad. Dacă ştiam…

— Am foarte multe să vă comunic, într-un timp extrem de scurt, tăie bizara apariţie fără a schiţa măcar un surâs. Nu mă întrerupeţi decât cu întrebări strict necesare. Aţi pătruns într-adevăr *în alt timp.* Viitor! În istoria planetară veţi rămâne ca astronauţii plecaţi să caute lumea Nag, a micuţei Elta, dar care

au făcut pasul spre o civilizaţie de al cincilea grad, capabilă să se mişte în spaţiu şi timp, cum facem noi azi.

— Vom găsi lumea Nag? Sau *eşti* chiar din?…

— Lumea Nag a pierit. Aţi hoinări prin acest spaţiu şi timp inutil… iar…

Strania fiinţă se opri, pleoapele mari acoperiră o clipă ochii, umbra unui surâs vag înflori o fracţiune de secundă în colţul gurii… cu buze totuşi „cam subţiri”, aprecie Ela.

— Trebuie să manifest multă atenţie în ce vă spun, ar fi mai bine să întrebaţi mai puţin, zise necunoscuta. Ela aprecie totuşi că femeie trebuia să fie, se strânse reflex la pieptul bărbatului în braţele căruia şedea, şopti:

— Şi ce-ar păţi oare, dacă…

— Ar urma eliminarea mea *instantanee* din Serviciul de control al timpului, Ela, iar misiunea mea – şi a voastră – ar înceta! Veni răspunsul.

Îi ghicea oare toate gândurile creatura? Trecând printr-un baraj spaţial Fita?! Cum naiba-l făcuseră? Şi… *dacă era conceput într-un singur sens* acel baraj… era şi mai grozav.

— Avem încă probleme, asta pot să vă spun. Cu o civilizaţie aberantă, incredibil de avansată, dar agresivă, Ela. Despre care nu ştim măcar dacă e *numai* cibernetică. O lume care… nu ar fi trebuit să existe. Niciunul din scenariile imaginate de noi ori… de alte civilizaţii nu o prevedeau! A apărut absurd, împotriva mersului firesc al istoriei galactice şi e, din nefericire, puternică, teribilă, necruţătoare. Vrem, încercăm măcar să aflăm cine sunt, cum au apărut… Căutăm să nu se işte alta undeva. Şi… există o ipoteză, încă neverificată… privitoare la Hellen.

— La Hellen?! şopti involuntar Ela.

— Istoria noastră planetară o consemnează ca fiind ciborgul care v-a salvat, determinând autodistrugerea „Navei de cristal”. Hellen ar fi trebuit să piară acolo, jertfindu-se pentru voi, dar printr-un fapt… inexplicabil, acest ciborg Hellen a… nimerit în nucleul temporal; numai că a ajuns în trecut.

— Trăieşte, există adică încă Hellen, undeva… în trecut?! izbucni Ela.

— Dar face năzbâtii, draga mea! preciză necunoscuta pe un ton care o convinse pe Ela că avea în faţă o femeie. Ai făcut… cred… greşeala, Ela Nant, de a-i împrumuta… prea mult din personalitatea ta.

Îhî! Cam ce-o fi vrut să zică cu asta?! Era o formă de-a o coborî pe ea, autoarea lui Hellen, în ochii lui Glad?

— Hellen e plină de intenţii bune, Ela! Dar intervenţiile în timp *pot avea urmări nedorite.* Se află acum într-o lume conflictuală, care abia încearcă să facă mărunte călătorii spre planeta cea mai apropiată din sistemul lor solar. Hellen i-a sugerat însă unui inginer-pilot ideea navelor capabile de pulsaţii spaţiale. Produce în felul acesta o contradicţie vie între nivelul ştiinţific şi cel moral-cultural al planetei. Trebuie s-o opriţi!

— Noi?! întrebă Glad.

— Sper ca pe voi să v-asculte, aşa cum sper că vreţi s-o readuceţi în timpul vostru. Nu doriţi asta?

— Îmi surâde ideea, dar cum? făcu Glad. Ai spus…

— Rezolvabil! Întrebarea e *dacă vreţi.*

Ela întoarse capul spre Glad, se priviră în ochi.

— De acord, zise Glad. Asta înseamnă, presupun, o escapadă în trecut, deci o nouă plimbare de agrement prin… acel nucleu temporal? Ori două?

— O singură trecere. Coordonatele vi le las în Ordinatorul central. E un itinerar optim, veţi suporta mult mai uşor, dar… după ieşirea din ultima sferă de fluctuaţii W, trebuie să lăsaţi *patru,* nu *două* sonde baliză, Glad. Era o mică eroare în ideea ta, care ţi-ar fi răpit însă la întoarcere timp inutil. Nu deformez cu asta prin nimic istoria, ideea ţi-ar fi venit oricum, surâse din nou creatura, când surâdea devenea şi mai frumoasă, asta remarcase desigur şi Glad, pentru că întrebă:

— Dar noi ne vom revedea?

— …Poate. Succes!

Ecranul deveni cenuşiu şi în aceeaşi clipă indicatoarele de control reintrară în funcţiune; pe celălalt ecran, sfera argintie prinse să se micşoreze cu o iuţeală inimaginabilă, pieri într-o secundă, ca şi când n-ar fi fost. Ordinatorul central se făcu simţit cu zumzetul lui, concomitent cu fluxurile Fita care marcau o stare de nedumerire totală, vecină panicii.

— Monstrul! Ne-a păcălit! izbucni Ela sărind din braţele lui Glad.

— Care monstru?

— Scorpia cu surâs îngeresc! preciză Ela furioasă. N-a întrerupt barajul Fita, s-a îndepărtat întâi, la cel puţin 5 ore S, ca să nu recepţionez nicio frântură din…

— Crezi că e o femeie? se interesă Glad.
— E în mod sigur un monstru, care a luat chip de femeie şi care vrea să ne piardă! „Itinerariul” ei – auzi, „itinerariu”!
— Sunt convinsă că ne-ar trimite într-o stea neagră sau ceva mai rău!
— Era foarte frumoasă, reflectă Glad, surâdea ca un tont, părea să nu fi auzit în întregime vorbele ei.
— Cine? întrebă atunci N-17 care „se trezise” în sfârşit, tonul îl arăta însă grozav de interesat.
— La dracu! strigă Ela, prin Fita percepuse în aceeaşi clipă mesajul lui Nat, „înviat” se vede cu câteva secunde mai devreme, îl şi vedea parcă, cu expresia lui nevinovată, numai că blegul de Nat, cu expresia lui nevinovată, îi transmisese cu spăşit regret:
— Mi se pare că pe navă veţi fi de-acum înainte un milion şi una, Ela!

*

— Într-o oră are loc lansarea, anunţă Dani. Starea aparaturii şi a pilotului perfecte. O mică… plictiseală însă.
— Iar? Ce, Dani, ce mai e? Se enervă Geno.
— Auna. Se pare că stătea prost cu nervii, deşi doctorii noştri… Mă rog, o criză… Auna s-a spânzurat, îşi tamponă cu palmele obrajii Dani, arăta foarte palid. Adăugă: după ce a rostit… tot felul de cuvinte fără şir.
— Banda! ceru Geno sec.
Dani declanşă micul casetofon cu care venise, din el se auziră întâi hohote nebune de râs, apoi vorbe fără sens, din care Geno nu înţelese nimic.
— „Te-aşteaptă, da? spunea Auna, vorbind evident singură. *Tip raţional* ce eşti! Te-aşteaptă! *Şoarecii tăi de laborator! Sacrificaţii tăi* pentru *a deschide o poartă afirmării umane!* Tu eşti, tu eşti şoarecele, Fred, prostule, tu!”
— Opreşte!… înţelegi ceva? întrebă Geno.
— Nu… Nu prea. Ar mai fi o înregistrare. Când au ieşit din „Zona D”, în care Fred şi Auna au discutat ieri, am prins doar finalul convorbirii lor. Ascultaţi! făcu Dani. Meşteri ceva derulând banda şi, din mica maşinărie, vocea lui Fred răsună veselă:
— „… Sapă tot timpul, roade, la început băteam de câteva ori în podea şi dispărea. După aia, se obişnuise cu mine, băteam eu de trei ori, ronţăia şi el de trei ori, neruşinatul, parcă să-şi bată

joc. Ei, o să vadă când o ajunge la caşcaval!”

— Tot de-un şoarece e vorba? mormăi nedumerit Geno.

— Da.

— Şi ea n-a zis atunci nimic?

— Nu. Căzuse într-un fel… de tăcere curioasă, o stare parcă de şoc. N-a zis un cuvânt nici când s-au despărţit, el a spus tot felul de fleacuri mereu. Finalul însă, vreau să spun ultimele ei cuvinte, înainte de-a se spânzura… pe care nu le-aţi ascultat…

— Pune banda!

Dani derulă iarăşi, se auziră din nou cuvintele acelea fără sens, apoi vocea Aunei scandă într-o evidentă criză nervoasă:

— Tu eşti şoarecele lor, Fred! *Semnalele!* Semnalele pe care le-ai primit ca răspuns! Poate şi el credea că… ieşind de sub podea, va descoperi o nouă şi prosperă lume! Iar că bătăile tale în duşumea… Te-aşteaptă, da?! Te-aşteaptă *„lumea aceea prosperă,* prostule, *luptătorule,* dar cum?! Te-ai întrebat *care e sensul, semnul semnalelor,* cum sunt *cuceritorii* aşteptaţi?… Cum?!”

— Asta… asta e tot, făcu Dani, oprind aparatul.

Geno rămase nemişcat, privind spre locul unde, în noaptea ce cobora, aveau să se deschidă uriaşele planşee decor, pentru a lăsa să apară din adânc nava. Nava ce urma să facă primul mare salt spaţial.

— Să mergem, zise el. Se ridică, îl privi pe Dani, adăugă: N-are niciun rost să-i comunicăm lui Fred ceva despre… Hm! Spune-mi, crezi chiar că, dacă nu i-am fi găsit-o pe Auna, n-ar fi plecat?

— Mă tem că nu. Sau ar fi plecat, dar… ar fi ratat experimentul. *Crede* că e „un tip „pur raţional”, dar, din păcate, în felul lui, sunt convins că o iubeşte pe această femeie.

— O iubeşte?… De ce? Ridică Geno din umeri.

— Nu ştiu. Poate… poate pentru că era altfel, cu totul altfel decât noi toţi de-aici, zise pe un ton ciudat Dani.

— Mda. Să-i spui atunci… Da, dumneata să-i spui… că Auna… îi urează succes. Atât. N-ar avea evident niciun sens să-i stricăm dispoziţia acum, relatându-i despre aberaţiile…

— Evident! Acceptă mecanic Dani. Am să-i comunic prin staţie chiar eu, imediat, că Auna îi urează succes!

— A, nu, nu prin staţie. Ai să-i comunici după ce vom fi la bord, hotărî Geno.

— Să… să urcăm pe navă…? bâigui nedumerit Dani.

— Exact, păru să se amuze Geno. Azi-noapte mi-a venit o idee… Am deplină încredere în talentele de inginer şi de pilot ale lui Fred; ca şi dumneata, nu?
— …Da, simţi Dani că-l ia cu frig.
— Nu însă şi în cele de om de afaceri şi expert în contraspionaj. Or, acolo e vorba de o civilizaţie cu care intrăm în contact. M-am gândit că, dacă noi doi l-am însoţi pe Fred…
— Nu! Reuşi să sufle Dani.
— Dragul meu, e o chestiune de responsabilitate faţă de propria noastră planetă. Iar dumneata ai cu mine un contract. Eşti sănătos, am verificat. Dacă nu îndeplineşti una din dispoziţiile mele, vei avea de plătit, *toată viaţa,* datoriile specificate în acte. În plus, nu te va mai angaja *nimeni,* asta voi aranja înainte de-a urca la bordul navei… ca să fiu sincer am şi pregătit ce trebuia. Ştii, cred, că nu glumesc în afaceri.
— …Eu… Bine, murmură. Dani, dar…
— Trebuie să hotărăşti singur. Ai la dispoziţie trei minute, din clipa asta.

3 Eroare de un grad

Aşa arăta deci… un om al viitorului. Sau o femeie a viitorului, cum credea cu convingere Ela?
Glad Selv privea absent ecranul lateral al cabinei de comandă, ecranul acum cenuşiu, dar pe care vedea parcă aievea chipul acela de o desăvârşită frumuseţe… bizară! se întrebă cum de nu-i venise s-o întrebe ce nume are?! Ar fi trebuit de fapt s-o întrebe o mulţime de lucruri, îi veniseră în cap întrebările abia în orele lungi de după acea întâlnire. În clipele puţine cât discutaseră – era pesemne încă sub efectul Anti-Pa-ului făcut de Nat, avea reacţiile întârziate – aflase mult prea puţin.
Ori *nu trebuia* să afle mai mult? „Intervenţiile în trecut *pot* avea consecinţe nedorite”, spusese necunoscuta.
Aşadar, civilizaţia Nag pierise, definitiv. Elta avea să rămână deci pentru totdeauna… unicul exemplar viu, rătăcit într-o lume străină, singura supravieţuitoare a unei civilizaţii care dispăruse… oare de ce? Aveau să afle răspunsul ei doi în această călătorie? Spre ce planetă se îndreptau de fapt, acum, în trecut, când lumea Nag încă exista, constituind poate o civilizaţie înfloritoare?
Dar dacă avea Ela dreptate şi *fiinţa, femeia aceea nu era un*

om al viitorului? De ce totuşi bruiajul Fita, pentru ca nimic din informaţiile ordinatoarelor navei sferice să nu poată fi recepţionat? Iarăşi nu era necesar să afle mai mult? Trebuiau îndepărtaţi de o zonă… unde nu aveau ce căuta? De ce?

Studiase „itinerariul optim” pe care îl aveau de străbătut – Ordinatorul central era convins că el, Glad Selv, îl introdusese acolo – era un drum de o complexitate nemaiîntâlnită, dar cu devieri orbitale minime. Trecerea a doua prin sectorul W se făcuse de asemenea pe o linie optimă, probabil; pentru că halucinaţiile vizual-auditive abia dacă fuseseră percepute de data aceasta; deşi se întorseseră, străbătuseră aceeaşi zonă. Se putea penetra deci Nucleul temporal şi aşa, fără senzaţiile acelea îngrozitoare?

Lansase cele patru staţii baliză, pe care îmbarcase câte un ciborg şi un robot. Şi-asta era, desigur, o idee bună, ar fi trebuit să-şi dea seama, mai de mult, i se părea acum elementar. *În spaţiu,* patru balize puteau alcătui un reper pentru detectoarele Q mult mai eficient, *excluzând* posibilitatea îngustării unghiului Q până la anularea valorii.

Rămânea întrebarea *de ce,* de ce îi expediase în trecut? Povestea aceea cu Hellen pe care *doar ei doi* ar fi putut-o convinge să nu mai facă boroboaţe i se părea acum… cam subţire. Oamenii viitorului nu reuşeau? Era prea mare distanţa care îi separa în timp? *Nu doreau să intervină ei?* Nici pentru a corecta ceea ce părea „o aberaţie temporală”?

„Hellen ar fi trebuit să piară acolo, sacrificându-se pentru voi”zisese Necunoscuta, dar „printr-un fapt inexplicabil”… Existau deci fapte inexplicabile chiar şi pentru oamenii viitorului. Făcute de-un ciborg al Elei?

Dacă era de-ai Elei, era posibil! Dacă era vorba de Hellen, era cu atât mai posibil. „I-ai împrumutat prea mult din personalitatea ta, Ela!”zisese Necunoscuta. Cum de reuşea Ela să creeze ciborgi atât de „trăsniţi”?

Hellen fugise în primul rând din lumea lor… şi din lumea ei, în definitiv! Aici, „în lanţul ei logic s-a strecurat o greşeală”, zicea Ela. „Ai salvat-o de la pieire de două ori, riscându-şi viaţa, ceea ce între noi fie vorba e o prostie, Glad. Hellen şi-a închipuit că nu pentru a mi-o readuce, în locul unei flori, ci *pentru ea* ai făcut-o şi – logic – a considerat că ţii la viaţa ei mai mult decât la a ta, că o iubeşti. Ştia că te iubesc şi a fugit, pentru că mă

iubea”.

Totul era o supoziţie, o ipoteză paradoxală, ca de altfel toate ideile şi raţionamentele Elei şi-ale năzdrăvăniilor ei cibernetice, numai că nu navele speciale ale Centrului solar de securitate, nici Bilten, nici Cell Anx, ci năzdrăvănia cibernetică ce era Hellen îi salvase de teribila „Navă de cristal”!

Lângă el se afla o năzdrăvănie cibernetică de-a Elei, aşa că Glad întrebă:

— Ia spune-mi, N-17, cum îţi imaginezi un om al viitorului?

N-17 se roti spre el cu întreg scaunul de pilotaj, îl privi lung, se întoarse La supravegherea sintetizatorului orbital. Medita?

— Depinde, Glad.

Ia te uită, începuse savant! Pe specialiştii lor de la Baza de lansare, orice-i întrebai, începeau invariabil cu acest „depinde”, continuau cu o suită de „dacă”, desprinzând din fiecare „variantele probabile”, apoi cele „posibile” şi „imposibile”, până te ameţeau.

— S-ar putea să te şocheze, continuă N-17, dar nu cred că vor fi prin nimic mai inteligenţi decât azi. Sub aspectul inteligenţei, s-ar părea că speţa umană cunoscută are nişte limite peste care nu poate trece.

Ei, drăcia dracului! îi reveniră în minte cuvintele lui Bilten, care spusese cândva cu patos: „Nişte iresponsabili au umplut roboţii deja cu surogate de instincte, chipurile *necesare* pentru a nu se autodistruge în procesul muncii. Alţii s-au gândit să-i programeze capabili de a învăţa, iar… o descreierată – descreierata era evident Ela – pretindea recent că a creat un *ciborg* cu iniţiativă! Nu ştiu dacă vă daţi seama ce ar rezulta din instinctul de autoapărare, plus capacitatea imensă a roboţilor de a învăţa, plus iniţiativa!? Se vor simţi superiori, îi vor *dispreţul* pe creatorii lor incapabili să înveţe atât de rapid şi *vor opta* în defavoarea omului la primul conflict om-robot care va apărea”.

— Am mai discutat problema aceasta, menţionă N-17.

Cu cine o fi „discutat-o”? Cu Ela, cu „fraţii” lui?

— Şi cred, zise ciborgul, că omul a fost la fel de inteligent, adică a avut valenţe pentru a dispune de acelaşi grad de inteligenţă de la început, că nu a progresat *decât* în privinţa acumulării de cunoştinţe. Cei ce au inventat prima roată nu cred că erau mai proşti cu nimic decât cei ce au inventat primele computere. Aveau nevoie însă atunci de roată, au făcut roată.

Au mai învăţat şi au făcut roata să-i deplaseze mai iute, cu maşinile, pe o suprafaţă plană. Iar au mai învăţat şi au făcut maşina să-i mişte şi mai repede, în spaţiu, adică au creat ordinatoarele, fără de care călătoriile spaţiale ar fi imposibile. Au creat întotdeauna ce le-a trebuit pentru cucerirea spaţiului înconjurător, tot mai iute, tot mai departe, în funcţie de cât reuşesc să înveţe. Ei, şi de acum înainte, depinde, păru să-şi încheie expunerea N-17.

— Adică? făcu Glad. Depinde de ce?

— De foarte multe, depăşeşte limitele mele informaţionale.

Iată un răspuns pe care Bilten nu l-ar fi dat vreodată.

— Trişezi, N-17! Dacă mi-ai spus cum *nu* vor fi, înseamnă că ştii şi cum ar putea fi.

— În primul rând presupun, nu ştiu. În al doilea, e mai uşor întotdeauna să spui nu, să presupui ce nu va fi. În al treilea, n-am spus că vor fi mai puţin inteligenţi, ci că nu vor fi mai inteligenţi decât azi. Poate era mai corect să spun că vor fi *la fel* de inteligenţi, recunoscu N-17. În al patrulea rând, nu trişez…

— Bine, dar cum vor fi? insistă Glad.

— Mai buni.

— Pentru că vor învăţa Fita! îl pufni râsul pe Glad.

— Siguri! Învăţând limbajul Fita, vor şti mai mult. Ştiind mai mult, vor fi mai puternici. Fiind mai puternici, vor fi mai buni.

— Din păcate, nu toţi oamenii inteligenţi şi puternici au fost şi buni, obiectă Glad.

— Asta-i o presupunere. Cred incorectă. Depinde ce înţelegi prin „inteligent” şi „puternic”. Există o inteligenţă creativă şi o inteligenţă non-creativă. Oamenii care au o inteligenţă non-creativă şi roboţii profesorului Bilten se simt slabi, iar instinctul de conservare îi îndeamnă să se apere. Fac orice pentru a *părea* inteligenţi şi puternici; se grupează împotriva celor puternici, îi pot ucide chiar pe cei puternici, găsesc adică soluţii să coexiste cu ceilalţi, care creează ori descoperă noul şi pentru ei.

— Şi dacă asemenea oameni cu o inteligenţă non-creativă, slabi, dar grupaţi, vor utiliza împotriva celorlalţi limbajul Fita?

— Exclus! Nat ţi-a explicat, Glad, că prin Fita nu pot fi comunicate minciuni, că raţionamentele şi sentimentele se transmit spontan. Oamenii care vor folosi limbajul Fita nu ar putea fi nesinceri. Exemplu concret, Bilten nu ar mai putea bloca pentru un timp, prin „autoritatea lui”, un drum spre

dezvoltare, ci ar fi un excelent executant de roboţi casnici, inteligenţa lui non-creativă ar deveni utilă, deci creatoare. Creatoare, deci apreciată. Aprecierea iscă însă la oameni şi la ciborgi disponibilităţi pentru naşterea inteligenţei creative. E paradoxal, nu?

Ar fi fost deci *posibil* ca oamenii să comunice în acest „Fita” şi *între ei?* Permeabilitatea informaţiei?!! La ce-ar fi dus asta? Se simţea înclinat să spună şi el „Depinde!”

— Numai că şi tu mi-ai zis, N-17, că între noi şi nava sferică a apărut *un ecran de bruiaj Fita!* Or, dacă există asemenea posibilitate…

— Care navă sferică?

„Cum care?” vru să spună Glad, îşi aminti însă reflex că Ordinatorul central era convins că nu Necunoscuta, ci el îi implementase „itinerariul optim”, pe care îl parcurgeau, că acest N-17 îi întrebase, după ce se trezise din blocajul cibernetic total, „cine?”

Bine, dar N-17 văzuse, mai înainte de blocaj, nava! îi vorbise de „ecranul de bruiaj”! îi ştersese… *cineva* îi ştersese din memorie acele date?! Cum? De ce? Intervenţia în timp a Necunoscutei trebuia să fie ştiută doar de ei doi, nu şi de ciborgi? *Nici de Ordinatorul central?*

Realiză în aceeaşi clipă… că Ordinatorul central *ar fi putut verifica* din poziţia corpurilor cereşti dacă într-adevăr se întorseseră în trecut sau… Sau spre ce se îndreptau? În ce direcţie îi mâna itinerariul acela „optim”? Care era ţinta finală a pulsaţiei pe care o realizau acum şi care… nu *putea fi întreruptă,* o stopare sau deviere semnificativă a uriaşului salt spaţial i-ar fi zdrobit instantaneu!?

*

— Sunt oameni sau roboţi?

Bărbatul nu răspunse numaidecât, îşi frecă rădăcina nasului cu un soi de furie, satisfăcut că scăpase de casca grea a costumului spaţial şi de mănuşi, mormăi:

— Dracu’ ştie!

— Vreau să spun, sunt fiinţe vii, inteligente sau o staţie de explorare condusă de roboţi? insistă femeia în timp ce-i ajuta să iasă din costumul sofisticat.

— Nici mama n-ar putea răspunde la o asemenea întrebare, dacă m-ar vedeai în halul ăsta de „blindat”; arăt ca un butoi.

„Costum de protecţie special”! O mizerie, dacă tipii voiau să-mi vină de hac, sunt sigur că ar fi făcut-o uşor! Spune-mi mai bine altceva! Am început să văd dublu sau ce? Mi s-a părut că alături de nava noastră mai e una.

— E încă una, într-adevăr! Generalul a catadicsit să vină cu ea.

— Generalul? L Aici? De când?

— Închipuie-ţi! A picat în timp ce erai în misiune, e nervos; aşteptându-te, ne-a înghiţit deja un sfert din rezerva de cafea naturală pe care-o avem la bord. De ce n-ai transmis nimic?

— Eu?! Voi n-aţi răspuns!… înseamnă că… Da, ar fi trebuit să-mi dau seama, ne-au bruiat, au absorbit orice emisie radio în timp ce eram pe nava lor. Am timp să fac un duş?

— E din păcate obligatoriu.

— „Din păcate” crezi tu!

— Va trebui să stau şi eu în camera de „purificare”, pentru că am venit în contact cu tine şi costumul ăsta. Mai prost e că, din motive de economie – nu bănuiam nesperata ocazie de-a avea contacte cu altă civilizaţie, seturile dezinfectante sunt limitate, nu ştim de câte ori va mai fi necesar să mergi pe nava aceea – vom intra în camera ecluză împreună, dragul meu. Evident, goi puşcă. Te sperie perspectiva?

— Pe mine? Presupun că n-ai să-i spui asta nevesti-mi.

— N-are de ce să se teamă, vom beneficia de asistenţă.

— Cum?!

— Generalul nu mai rezistă să aştepte. Aşa că îţi vei prezenta raportul în pielea goală; întins alături de mine pe patul de explorări medicale, bacteriene, microbiene etc., cu ochii pe ecranul în care-ţi vei vedea şefii în mărime naturală.

— Presupun că video-comunicarea nu e reciprocă.

— M-au asigurat de asta, desigur. Şi, desigur, n-o cred, surâse femeia. Dar în calitate de locotenent într-o misiune specială nu pot să nu execut ordinele, căpitane, nu?

— Hm! Da… Mai e ceva de făcut aici?

— Să scoţi de pe tine ce-a mai rămas. Şi să treci dincolo, vin într-o clipă, zise tânăra acum cu seriozitate, începuse să-şi desfacă rapid costumul uşor de protecţie. Adăugă: Nevestei tale scumpe n-am să-i spun nimic, fii liniştit, aud că-i de o gelozie feroce.

— De unde ştii?

— Oh! Ia-o înainte! Rămâi în anticamera ecluzei, unde

gândeşte-te cum să-ţi începi cel mai original raport din câte s-au prezentat probabil vreodată.

— Pot să constat că arăţi din ce în ce mai bine pe măsură ce te dezbraci? râse bărbatul.

— Gândeşte-te la raport, idiotule! Cuvintele tale vor fi înregistrate, sunt aşteptate de milioane de oameni!

— Mă îndoiesc. Milioanele acelea de oameni cred că nu ştiu măcar că suntem aici, necum faptul că am luat contact cu altă civilizaţie ascunsă pe partea umbrită a satelitului ăstuia nenorocit.

— Cum?!? Populaţia planetei noastre să nu ştie încă?!

— Sunt sigur. Scopul venirii noastre aici fusese… în fine, să lăsăm asta. Eşti gata?

— …După cum vezi! Ia-o înainte!

Zece minute mai târziu, zăceau pe paturile tari de investigaţii, aproape acoperiţi de un întreg harnaşament de fire, brăţări metalice detectoare, braţe mobile care li se plimbau pe corp, înghiţiseră o sumedenie de lichide cu gusturi mai mult decât îndoielnice, când ecranul de deasupra lor se lumină brusc. Imaginea camerei de zi a echipajului, răsturnată, lăsa impresia că se va prăbuşi peste ei în orice clipă. În ea se aflau trei bărbaţi: generalul, colonelul care condusese până acum expediţia şi încă un individ în costum de pilot spaţial, cu grad de maior, probabil cel ce-l adusese pe general. Îi vedeau şi ei, în mod sigur, pentru că generalul începu cu o micuţă gafă:

— Văd că arăţi foarte bine, căpitane, aşa că am să intru direct în subiect: ce intenţii au, de ce forţă dispun?

Gel interogat trase adânc în piept aerul nesuferit din „cabina tampon”, aruncă o privire scurtă spre femeia care era alături de el, dar care se mulţumi să schiţeze un zâmbet ce părea să spună: „Ce-am zis eu?”

— Nu au intenţii agresive… Cel puţin aşa mi-au lăsat impresia. Nu mi-am dat seama de ce forţă dispun pentru că ar fi fost greu.

— Cum „ar fi fost greu”, trebuia să afli! Asta era doar scopul principal pentru care te-ai dus acolo, aproape ţipă generalul pe un ton nevricos.

Căpitanul înghiţi un nod, nu fu nevoie să mai privească spre femeia de lângă el pentru a-i surprinde surâsul ironic, simţi o subită stare de slăbiciune, închise ochii, tăcu.

— Dacă-mi permiteţi, interveni scăzut colonelul. Se află într-o

stare psihică deosebită, accentuată de medicamentele administrate, care provoacă, după cum ştiţi…

— Bine, bine, şi?! făcu nerăbdător generalul.

— Ar reuşi, presupun, să se exprime mai clar printr-un raport metodic, obişnuit, înşirând cronologic ce a înregistrat din clipa în care a pătruns pe nava străină şi…

— De acord! Raportează, căpitane! Dar fără amănunte, acceptă generalul şi îşi încrucişă braţele pe piept, decis parcă să asculte cu răbdare „raportul metodic”.

— Ei, bine, sunt deci şase nave. Micronave de fapt.

— Asta ştim! Le-am văzut şi noi! izbucni generalul.

— Eu am pătruns în cea mai apropiată, pe care am numit-o „Numărul unu”. Pătrundere prin absorbţie, m-am simţit atras, m-am trezit dintr-o dată dincolo de peretele exterior… în ceva ce semăna a cameră ecluză ori de investigare. Am rămas puţin acolo… Apoi… pereţii absolut cenuşii… ai interiorului aceluia sferic au început să se deformeze. Podeaua s-a mişcat încet, apoi mai repede, am trecut… ăsta e cuvântul, prin alţi pereţi… N-au uşi! Ori dispun de un sistem pe care nu-l înţeleg. Am ajuns în altă încăpere, ovoidală, unde am fost depus, aproape de centru. Indicatoarele aparaturii de pe costumul meu…

— Dă-le-ncolo de indicatoare! I-ai văzut? Cum arată, sunt mari, mici? Se zbârli iarăşi agasat generalul.

— Nu am zărit decât nişte mogâldeţe… 12 mogâldeţe dispuse în semicerc, în faţa mea, cu contur absolut neprecizabil, variabil, mai corect zis. La fel de cenuşii ca întreg interiorul. Au apărut… tot trecând prin pereţi. Înălţimea, sub jumătate din talia mea. S-ar putea să fi fost îmbrăcaţi în costume de protecţie şi ei. Limbajul… identic cu cel folosit în emisia radio prin care am fost invitaţi să-i vizităm pe navă. Cuvintele aveau un timbru metalic, străin, dar inteligibil; ne vorbesc perfect limba, par foarte inteligenţi, pretind că urmăresc de mult emisiunile T. V. Şi radio ale noastre, că…

— „De mult”?! De când sunt aici? De când?!

— Nu mi-au precizat.

— Foarte rău! Se indignă generalul. Căpitane, înţelege că eu trebuie să prezint un raport codificat, peste foarte puţin timp, Centrului! Că nu mă interesează cum trec mogâldeţele dumitale prin pereţi şi că sunt cenuşii ori roz-bombon, ci *scopurile* lor, pericolul pe care îl reprezintă, dacă au mai luat contact cu… Ştii

la cine mă gândesc, din lumea noastră, în ce stadiu sunt cu acele tratative…

— Nu! Sunt, se pare, prima fiinţă umană cu care au intrat în legătură directă, afirmă gânditor căpitanul.

— Ah, asta e bine! făcu mai liniştit generalul.

— Chiar prima fiinţă înzestrată cu raţiune cu care au reuşit să ia contact de când au plecat de pe planeta lor – Alizar, parcă au numit-o – aflată la mii de ani lumină.

— Mii de ani lumină?!

— Da. Dispun de mijloace de parcurgere a spaţiului ori timpului – n-am înţeles asta prea bine, deşi au încercat să-mi explice – cu totul necunoscute nouă. Au străbătut distanţe fantastice, au asolizat pe planete din sisteme stelare diferite, fără a găsi însă, până la noi, nicăieri, fiinţe cu care să poată comunica.

— Interesant! îndrăzni să intervină colonelul.

— Interesant pe naiba! bombăni generalul. Dragul meu căpitan, pricepe odată că tot ce spui, tot ce ne-ai îndrugat până acum sunt fleacuri, poveşti pentru copii! Scopul! Care e scopul acestei expediţii a lor?! De ce tocmai aici? Ce urmăresc?

— Afirmă că au ajuns aici absolut întâmplător. Vizau un alt punct spaţial, au comis o eroare de un grad, au ieşit din hiperspaţiu sau aşa ceva într-un loc unde au detectat emisii radio şi…

— Aşa pretind ei!? Hm! Nu cred nici mort, făcu generalul.

— În ce priveşte scopul, par să urmărească realizarea unor schimburi.

— Comerciale, desigur!

— Nu. Comerciale nu, ci cultural-ştiinţifice.

— Cee?! Le-ai spus ce le-am putea vinde? Adică nu, mai bine, sper că nu le-ai spus!

— Nu-i interesează deloc bogăţiile solului nostru. Pretind că toate aceste bogăţii sunt nimicuri în comparaţie cu cele spirituale, ştiinţifice, culturale, care… „pot fi transportate mai uşor şi sunt valabile oriunde”.

— Ce fel de „bogăţii spirituale, ştiinţifice”, căpitane? De nivelul armamentului de care dispunem s-au interesat ori nu?

— V-am raportat că nu sunt agresivi. Şi, mai exact spus, afirmă că sunt o civilizaţie care nu cunoaşte războiul.

— Nu cunoaşte ce? Se crispă generalul.

— Războiul.
— Ascultă! Îţi dai seama ce vorbeşti?!
— E posibil, pentru că m-au întrebat o sumedenie de lucruri pe această temă, se arătau total nedumeriţi…
— Şi te-ai lăsat păcălit! Le-ai vorbit de nivelul armamentului nostru! Recunoaşte! explodă generalul.
— Nu era necesar. Îl cunoşteau. Mi-au proiectat imagini înregistrate de ei, unele după emisiunile noastre de televiziune…
— Ah! Păru că s-a ars generalul. Am spus întotdeauna că televiziunea e o calamitate, că transmite ce nu trebuie. Poftim! Să-mi faci un raport scris, separat, cu chestiunea asta, e primul aspect cu adevărat interesant pe care mi-l raportezi. Mai departe!!
— Înregistraseră însă – nu ştiu cum, dar au înregistrări făcute în poligoanele noastre ultrasecrete – nu numai imagini exterioare, explozii nucleare, dar şi imagini din unele laboratoare…
— Şi mai susţii că nu-i interesează războiul?!
— Am spus că nu-l cunoşteau, dar vor să afle, să priceapă „de ce cheltuim atâta energie psihică pentru a o transforma în energie distructivă”. Asta i-a uimit, pur şi simplu, a trebuit să le fac un istoric asupra evoluţiei armamentului de la arcul cu săgeţi şi epoca sclavagistă…
— Ia stai! Ce-i cu „epoca sclavagistă”?! Ce te-oi fi apucat să le spui?! îşi miji ochii generalul.
— Voiau să înţeleagă de ce, cum a apărut prima dată războiul, la ce a servit. Le-am. Explicat că a pornit de la lipsa de hrană, de la mijloacele tehnice primitive… N-au priceput. Li se părea paradoxal ca atunci când nu ai mijloace suficiente, să creezi unele care să distrugă şi puţinul care e, dar mai ales fiinţe inteligente, adică o sursă” inepuizabil creatoare”, după expresia lor.
— Sunt tâmpiţi! Conchise generalul.
— Am încercat apoi să le motivez faptul că sclavii, lucrând în locul altora, îi lăsau pe ceilalţi să gândească, epoca însemnând în fond un progres faţă de cea primitivă.
— Nici asta n-au înţeles! rânji superior generalul.
— Deloc! Câţiva mai ales – trebuie să vă spun că după fiecare răspuns al meu ţineau un fel de sfat, înainte de a-mi pune altă

întrebare, ori de a-mi explica ceva ce eu nu pricepeam – ei, bine, câţiva dintre ei se arătau total neînţelegători, m-au sucit în fel şi chip cu întrebări de genul: „Cine putea şti că cei ce erau sclavi, deci condamnaţi la o muncă rudimentară, n-ar fi putut gândi mai bine decât cei ce nu făceau decât să gândească?”

— Aha, aha! Şi susţii că nu au luat contact cu alţii înainte de-a te întâlni? Toarse generalul.

— După cât se arătau de interesaţi şi de nedumeriţi, nu-mi vine să cred. V-am raportat că se sfătuiau înainte de a vorbi. Se pare că-i la ei un fel de obicei, ori mai mult decât atât, au un spirit de colectiv foarte dezvoltat. Evoluţia civilizaţiei lor pare să se fi făcut pe bază de cooperare şi disciplină. Sunt lipsiţi, pretind, de orice formă de individualism, le sunt străine noţiunile de agresivitate, dominaţie, subjugare.

— E clar! mârâi generalul. Aşa ceva nu se poate. Te-au păcălit, căpitane, ca pe-un copil! Şi, în mod sigur, au luat legătura deja cu ştiu eu cine! Te-au contaminat, psihic, degeaba stai în camera aia, te-au molipsit grav, nu prin microbi sau bacterii necunoscute nouă, ci prin ceva foarte cunoscut, dar… Te pomeneşti că nici şefi pretind că nu au! hohoti deodată generalul, aparent amuzat.

— N-au! recunoscu stingherit căpitanul, ca şi cum s-ar fi făcut întrucâtva vinovat de asta. Nu-mi pot imagina să fi jucat un teatru atât de reuşit, prea nu ştiau multe despre noi, nu pricepeau măcar cum de există bărbaţi şi femei.

— Ce spui, ce nu pricepeau?!

— Da. Au un singur sex…

— Păi vezi că te-au minţit? râse îngăduitor generalul.

— Dacă-mi permiteţi, interveni pentru prima dată în discuţie maiorul pilot. De putut se poate, chiar pe planeta noastră există, la fiinţe, ce-i drept inferioare, posibilitatea de a se înmulţi în anumite situaţii… Partenogeneză se cheamă…

— Un singur sex?! N-au deci femei? Deloc, deloc? Nu-i veni să creadă generalului.

— Dar asta explică… vreau să spun, reluă doct maiorul, ar putea fi o explicaţie a lipsei de conflicte, femeile astea ştiţi că sunt întotdeauna… Hm! Se opri el, amintindu-şi de prezenţa tinerei locotenent care asista la discuţia lor.

— Ce tot vorbeşti?! răbufni colonelul. Ai început şi dumneata? Te-ai molipsit? Hai, fără femei, treacă-meargă! Dar fără şefi?

Cum să existe o civilizaţie, o cultură planetară, fără şefi? Maiorule, îţi dai seama ce susţii?

— Dacă-mi permiteţi, încercă să se facă înţeles căpitanul. N-am spus, adică ei nu mi-a supus că nu ar avea femei. De înmulţit se înmulţesc, mai corect ar fi zis că nu există, că nu au bărbaţi.

— Avem deci de-a face cu o civilizaţie de muieri?! Susură batjocoritor generalul. Ei, asta-i bună! Ei, cum?!

— Cu o civilizaţie unisexuată, cum pare a fi întreaga lor lume vie pe care au cunoscut-o până să dea de noi.

— Uimitor! Observă maiorul. Să fie atât de avansaţi, dar... Ştiţi, teoriile noastre susţin că prin combinarea a două sexe se realizează un progres mai rapid, transmiţându-se calităţile înaintaşilor şi...

— Şi defectele, au constatat ei! pufni în râs căpitanul. Consideră chiar că mai repede defectele se transmit, aşa îşi explică şi „lumea noastră de coşmar”, războaiele şi celelalte.

— Eu trebuie să-mi pregătesc raportul! Tăie generalul. Am fost trimis aici pentru că Centrul are încredere în mine. Trebuie să le dau date precise. E vorba aşadar de o civilizaţie perfidă de muieri, care se pretinde neagresivă, dar se arată foarte interesată de cercetările noastre militare secrete, care dispune de mijloace tehnico-ştiinţifice ofensive ori defensive pe care la primul contact nu Le-ai putut detecta.

— Şi care pot fi teribile, şopti maiorul, având în vedere raportul cunoscut dintre mijloacele de transport şi cele de distrugere. Cunoaşteţi teoria aceea care...

— Da, da, întrerupse preocupat generalul. Ar mai fi de adăugat la raport, îşi aminti el, chestia cu spionajul lor ştiinţific şi rolul nefast al mijloacelor noastre de comunicare în masă, cât şi propaganda „colectivistă” la care căpitanul nostru nu a fost în stare să riposteze.

— Ba nu! tresări bărbatul gol de pe masa de investigare. Am încercat să le explic foarte argumentat rolul competiţiei în progresul uman, am demonstrat chiar importanţa spiritului competitiv în luptele politice, în războaiele care sunt regeneratoare de energii, care elimină ceea ce este balast în...

— Şi? I-ai convins?

— Nu prea, recunoscu pierit căpitanul. Au părut să înţeleagă spiritul competitiv... cel mult în sport.

— Limpede, ai fost depăşit, se ridică în picioare generalul. Eu plec să concep raportul, următorul contact cu ele ai să-l realizezi dumneata, colonele! Pentru că vor mai fi contacte cu această lume de muieri, mai agresive decât vă puteţi imagina! Ah, femeile astea blestemate! Uite ce-mi trebuia înainte de pensionare.

*

Cum putea fi oare străpuns un ecran de bruiaj Fita?

Pentru asta ar fi trebuit să ştie mai întâi cum se putea realiza un bruiaj Fita!

Ela Nant se învârtea singură prin camera blindată a navei, se opri în faţa oglinzii videofonului stins. Dacă nu un mijloc de străpungere a ecranului, măcar unul care să deformeze cât de cât trăsăturile Monstrului ar fi trebuit să inventeze! Dar dacă Ea inventase? Dacă Ea, creatura aceea care vagabonda prin spaţiu şi timp, găsise un mijloc menit să-i transmită imaginea stilizată, înnobilată… să apară desăvârşită în ochii lor – ai lui Glad, de fapt, că doar nu pentru ea voia să fie frumoasă!

Şi despre ea, Ela Nant, se spunea că e foarte frumoasă. Şi era! Dar Monstrul ăla de gheaţă… Cum putea fi atât de frumoasă şi de glacială totodată, cum de-l cucerise pe Glad dintr-o privire, îşi aminti expresia entuziasmată a lui Glad după ce imaginea se stinsese de pe ecran. Şi cuvintele nemernicului de Nat… care-i răsunau de atunci ca un clopoţel în urechi: „Veţi fi un milion şi una, Ela!”

Ah, trebuia să găsească soluţia penetrării ecranului de bruiaj. Şi *dacă nu era ecran*? Dacă Nava sferică era în întregime… un fel de cameră blindată?

Culmea era că Nat avea dreptate! Simţea că pe navă nu mai era doar ea cu Glad, că arătarea aceea rămăsese cu ei, în mintea lui Glad.

Nu, nu la asta trebuia să se gândească acum! Trebuia *să găsească soluţia!*

Dar nu putea scăpa de ideea că Glad nu mai era cel dinainte. Glad stătea probabil şi-acum pe unul din cele două scaune de pilotaj din camera de comandă, numai că alături de el se afla N-17 care pilota. Glad se aşeza acolo numai pentru a nu fi cu ea, ci cu ecranul pe care apăruse imaginea creaturii!

Era „nostalgic”, era distrat, era pierit, toropit, zăpăcit cum nu fusese niciodată cu ea, caraghios şi năuc, topit ca un adolescent

care abia o sărutase pe „fata visurilor lui”! Glad nici măcar n-o sărutase! Atât ar mai fi lipsit! Să sărute… babornița aia, pentru că, sigur, din moment ce-şi păstrase tot timpul pe cap casca ce-i acoperea complet urechile şi se încheia sub bărbie… Asta trebuie că era! Avea probabil vreo sută de ani, îşi acoperea urechile lungite de trecerea deceniilor sau a secolelor; şi guşa dublă ori triplă!

Dar dacă acea cască era *cheia?* Dacă asigura bruiajul sau… sau capacitatea de-a citi gândurile? Pentru că ghicise de câteva ori exact ce gândeau şi ea şi Glad! Prin ce mijloc, ce telepatie sau Fita perfecţionat, evoluat era ăsta, *cum făcea*?

Trebuia s-o ia metodic. Mai întâi, ce era un limbaj, un simplu flux Fita? Ei, ce dracu putea fi acest limbaj?! mai bine n-ar fi fost, mai bine… Da, chestia cu bruiajul, cu ecranul *trebuia inventat* ori, mai bine, trebuia să *li se interzică* oamenilor şi ordinatoarelor să-l folosească, pentru ca în viitor…

Îşi aminti că Bilten susţinea ceva asemănător, după ce o întrebase pe ea „cum anume procedează”! Ce tâmpenie! Deci, nu limbajul trebuia desfiinţat, ci creatura! Cu ce era limbajul vinovat?

Dar de ce se ascundea Monstrul în spatele unui ecran de protecţie Fita? Ce ştiau ordinatoarele de pe Nava sferică şi ei, ea *nu ar fi trebuit să afle?*

Dar creatura ştia limbajul Fita? Folosea un altul, mai complex? Ar fi fost în stare să-i explice ei ce-i un flux Fita? Parcă şi dacă ar fi ştiut, i-ar fi spus!

Era un monstru, asta era, iar Nat avea dreptate, aveau să fie pe navă de-acum înainte un milion fi una de femei, numai că… una avea să fie ea, Ela Nant, iar milionul, toate gândurile lui Glad…

— Ela, raţionamentul tău e greşit.

Nat era în cameră, în spatele ei. Când intrase, cum de nu-i simţise apropierea, ce vrea, în definitiv?

— Eşti… eşti un măgar cibernetic! Stabili Ela.

— Dar eu am glumit. Am spus că veţi fi un milion una, mi-am permis să spun aşa, pentru că… imaginea aceea, care spui că a apărut, nu există.

— Ha!… Cum nu există?

— Femeia care te preocupă atât de mult…

— De unde ştii că mă preocupă?

— Dar nu te gândeşti decât la ea, Ela! Toţi de pe navă, toţi N vreau să spun, bineînţeles, au simţit şi mă întreabă despre ce femeie e vorba.

Da, *în mod cert,* acest „Fita” era o calamitate! Trebuia să se concentreze, să se antreneze sistematic pentru a-şi bloca de-aici înainte orice mesaj emoţional, involuntar.

— Şi tu ce le spui?

— Că nu ştiu. Decât că e o femeie din viitor… care poate nici nu s-a născut, Ela, deci cum poţi crede, logic, că Glad s-ar putea îndrăgosti de…?

— Ascultă, Nat, n-ai ce face?

— N-am, dar venisem să-ţi spun că roboţii lui Bilten se ceartă în sala de lansare.

— Se ceartă? Sunt capabili de-aşa ceva?! Minţi!

— Adică se contrazic ştiinţific, cei doi care au mai rămas pe navă; în legătură cu soluţia problemei pe care le-a dat-o Glad.

— Ce problemă?

— Să afle cauza fenomenelor petrecute în spaţiul W prin care am trecut. Şi unul din cei doi susţine că ne aflăm în centrul unei stele de fier, celălalt că li s-au furnizat date false, pentru a-l dezinforma el pe profesorul Bilten la întoarcere.

— După încheierea fiecărei pulsaţii, pe primul să-l trimiţi să şteargă nava de praf; pe dinafară!

— De praf? Ce praf să şteargă?

— Din capul lui. Cu timpul, bănuiesc, îşi va da seama că nu suntem totuşi într-o stea de fier. Celui de-ai doilea ai tu grijă să-i ştergi în fiecare zi, Nat, toate informaţiile reţinute, vreau să i-l restitui profesorului Bilten curat, cum mi l-a trimis.

— Dar profesorul Bilten cred că…

— În ce te priveşte, Nat, ca să ai ce face şi să-i ajuţi amicului tău, profesorul Bilten, studiază – de un milion şi una de ori, dacă e nevoie – schema de funcţionare a roboţilor lui, ca să-i redactezi profesorului o scrisoare politicoasă asupra tuturor greşelilor de concepţie şi detaliu.

— Ela, dar nu mă pricep să…

— Nu-i nimic, înveţi. Şi-acum şterge-o, încheie ea, pe uşă intrase Glad.

— Îmi pare bine că eşti aici! începu Glad după ce Nat ieşise. Noutatea e că niciun ordinator sau ciborg de la bord nu ştie de întâlnirea noastră cu Nava sferică.

— Ce navă sferică? întrebă Ela şi Glad rămase perplex, faţa Elei era numai nedumerire.

*

Femeia fuma gânditoare, cu ochii fixaţi pe ecranul ce aducea în cabina strâmtă imaginea vastului câmp arid. Cele şase micronave străine se găseau la locul lor, dispuse în cerc, exact în aceeaşi formaţie, nicio mişcare nu tulbura atmosfera aceea straniu de pustie, rezultată parcă în urma unui apocaliptic război nuclear.

Generalul îşi frecă mâinile satisfăcut, tocmai terminase de transmis raportul codificat, întrebă:

— Unde-s ceilalţi?

— Căpitanul a plecat iarăşi pe „Nava unu”.

— Ce-ai spus?! Cum a plecat? El?! Unde-i colonelul?

— În cabina din dreapta. Indisponibil, preciză femeia.

— Cum indisponibil?! izbucni într-un strigăt generalul.

— Suferă groaznic, surâse tânăra locotenent. O diaree care s-a declanşat subit. Probabil a mâncat ceva alterat.

— Canalia, scrâşni generalul. Canalia! Şi căpitanul a plecat din ordinul… cu aprobarea cui?!

— Colonelul s-a văzut obligat, ne-a precizat asta, să-l trimită. „Blestematele muieri” de pe „Nava unu”au solicitat o întrevedere urgentă. Eraţi ocupat cu raportul în cabina de emisie şi nu ar fi fost bine să răspundem cu un refuz mesagerelor acelei lumi.

— Şi maiorul? Maiorul meu unde e?

— Imediat ce a survenit indisponibilitatea colonelului, maiorul şi-a amintit că unul din aparatele de control alo navei cu care aţi venit dădea semne de nervozitate. A mers pe navă şi mi-a comunicat adineauri că are de reparat ceva important, pentru ca drumul dumneavoastră de întoarcere să fie sigur.

— Aha! Şi suntem deci… singuri aici? Realiză generalul.

— Ca primii oameni în rai, schiţă un zâmbet femeia.

Îşi bătea cumva joc de el? Ea, hm, chiar aşa în costum spaţial, n-arăta rău deloc lighioana, el însă… Se simţi dintr-o dată stingher în faţa acestei femei pe care o văzuse dezbrăcată, care nu-l învrednicea măcar cu o privire, ochii ei rămâneau fixaţi pe ecranul încremenit.

— Hm! îşi drese glasul generalul. Şi? S-a mai întâmplat ceva?

— Legătura radio s-a întrerupt iarăşi imediat ce a pătruns pe

navă. Scurt timp după aceea, cinci bărci zburătoare au ţâşnit din „Nava unu” şi au fost absorbite de cele cinci micronave surori.

— Nu cumva se pregătesc de plecare?

— De asta mă tem, zise tânăra, fără să-şi desprindă privirea de la ecran, adăugă: Dacă l-ar lua pe căpitan cu ei – mă rog, cu ele – ar fi scutit de praftoriţa care-l aşteaptă la întoarcere, nu?

— Îţi dai seama ce spui? Cum să-l ia, au înnebunit?!

— „Blestematele de femei” sunt imprevizibile, după cum ştiţi, spuse fără ton locotenentul. Va avea oricum prilejul să vadă cum arată o lume fără şefi.

— Şi dumneata?! Eşti contaminată! şuieră generalul.

— Credeţi? Atât de uşor? Atât de repede?

— Uită ce ai auzit! Povestea cu „lumea fără şefi”! N-am comunicat-o nici Centrului. Am să-ţi iau, la toţi am să vă iau raport scris; n-aţi auzit, n-aţi aflat măcar despre aşa ceva. E limpede?

— Nici nu-mi amintesc să fi auzit, zise linear femeia. Nu-i prima dată când uit ceva.

— Foarte bine! Ce fel de civilizaţie crezi că au?

— Mizerabilă, desigur. Cenuşie, plată, plictisitoare, nu tu un război, nu tu o ceartă de familie. Sunteţi căsătorit?

— Hm! Da… Mă-ntreb doar… cum or fi putând să existe, aşa, fără ca totul să fie subordonat unei voinţe unice!

— N-am auzit.

— Nu eşti proastă, constată generalul, parcă nemulţumit însă de această constatare, adăugă: îţi poţi totuşi imagina măcar o asemenea lume?

— O voinţă unică există. Aţi auzit, se sfătuiesc permanent înainte de a lua orice hotărâre. De-asta mă tem că pleacă. Din moment ce a mers fiecare pe nava ei… A, priviţi! Căpitanul! Se întoarce! Se întoarce!! exclamă cu o lucire în ochi femeia şi generalul se întreabă cam ce relaţii erau între aceşti doi subalterni ai săi.

Micul vehicol cu roţile lui uriaşe picase din „Nava unu”; o porni repede spre ei, se apropia cât de iute îi permitea terenul accidentat.

— El o fi?

— El e, surâse strâmb femeia.

— De unde ştii?

— Simt eu.

Argumentul era „zdrobitor”! Generalul se foi pe scaunul incomod, prea mic pentru volumul lui. Avertiză, văzând că tânăra o pornise spre camera ecluza:

— Asigură-te! Nu deschizi uşa navei până nu… Femeia ieşise însă deja, uşa grea bufni în urma ei ca o înjurătură înăbuşită…

*

— Ela, e absurd ce vrei să susţii. Nu sunt omul care să aibă halucinaţii de acest gen!

— Bine, renunţă Ela ostenită. Există, adică a existat Nava sferică. Bine, există, adică va exista în viitor, Monstrul acela de femeie, când se va naşte. Eşti mulţumit?

— Mă întreb însă… încotro ne îndreptăm? făcu Glad neliniştit. De ce nu ştiu nimic ordinatoarele? De ce a ţinut ca Ordinatorul central să nu afle măcar de apariţia ei şi de această întoarcere în trecut… dacă în trecut ne aflăm acum!

— Ne aflăm. Am verificat, aşa cum am verificat itinerariul, eu nu visez toată ziua cu ochii deschişi, fii liniştit, totul e în ordine, ai s-o mai vezi pe doamna cu cască, despre care Nat, cel puţin, ştie.

— Nat *ştie*? Şi de Nava sferică? Cum de el ştie şi ceilalţi nu?

— De navă nu cred, de monstru da. Când, la fel ca ceilalţi, a fost blocat, Nat a întrerupt o discuţie cu mine, mă servea tocmai cu o cafea. Când s-a trezit, s-a trezit pe aceeaşi frecvenţă Fita cu mine, a înregistrat… gândurile mele despre acea drăgălaşă femeie, asta-i explicaţia. De ce ţine doamna cu cască să rămână învăluită în mister nu ştiu, se vede că are ceva de ascuns, şi probabil nu ceva fără importanţă!

— Şi de ce crezi că o vom revedea pe acea…?

— Uite aşa cred eu! Susură Ela. Ard de dorinţa s-o revăd, mă fascinează prezenţa ei!

— E într-adevăr fascinantă, aprecie Glad pe un ton meditativ.

Foarte grav! Dacă-şi pierduse orice capacitate de a sesiza nuanţele, tonurile vocii ei…

— Glad, ascultă-mă cu atenţie! Creatura aceea este *un monstru, o* plăsmuire care-şi ascunde intenţiile, adevărata faţă, simt eu!… Glad, mă auzi?

— …Sigur că da.

— Ce auzi, *ce* spun?

— Iartă-mă, Ela, recunoscu Glad preocupat, mă gândeam nu reuşeam să-mi amintesc de ce am venit aici.

— Să-mi spui că mă iubeşti, şopti Ela apropiindu-se de el.

— Sigur că te iubesc, nu asta era însă, ci… A, da, mi-am amintit. Am purtat o discuţie foarte interesantă cu N-17. Am ajuns la concluzia că ar merita să mă înveţi acest Limbaj Fita.

— Nu!!

Cuvântul fusese rostit cu o violenţă grozavă, Glad întoarse spre ea o faţă uimită.

— Nu!?… De ce?

— Nu l-ai putea învăţa niciodată şi nu merită!

— Niciodată e un cuvânt pe care nu-l cunosc, aminti Glad. Iar Nat mi-a spus că tu crezi că l-aş putea învăţa oricând, că oamenii viitorului îl vor folosi. De altfel, am avut impresia, în câteva rânduri, că am şi recepţionat nişte mesaje de-ale tale.

— Mai ai şi alte argumente?

— Da, zise cu seriozitate Glad. Am putea experimenta efectele sociale ale unei circulaţii libere, spontane, totale a informaţiei, sentimentelor…

— Dar tocmai asta nu vreau! strigă Ela, dar deveni subit calină: Glad, dragul meu, crede-mă, m-am gândit bine, Bilten are dreptate, ar fi o catastrofă această circulaţie liberă a informaţiei, un blestem, o „blestemăţie”, cum spui tu, dar care…

— Nu cred, Ela. Nu văd, în definitiv, de ce oamenii n-ar fi pe deplin sinceri unii faţă de alţii, asta ar elimina…

— Ar elimina ce? izbucni Ela. Încrederea care nu are nevoie de verificări? Farmecul chinuitor al incertitudinii? Dragostea, iluzia, speranţa, speranţa absurdă, autoînşelarea de care e nevoie uneori, pentru… pentru a supravieţui!?

— Ce tot spui?

— Glad! Glad, te rog ceva, se ghemui la pieptul lui Ela. Mult, mult de tot te rog. Dacă… dacă vreodată… sigur, aşa prin absurd, râse Ela, s-ar întâmpla… nimic nu-i imposibil în lumea asta, nu? Sunt cuvintele tale.

— Ei, bine? făcu Glad nerăbdător.

— Ei, bine, dacă se va întâmpla totuşi să… să nu mă mai iubeşti… Taci, Glad, te rog, taci şi ascultă-mă! Glad, dacă se va întâmpla, dacă s-ar întâmpla asta… *să nu-mi spui!* Nu vreau, nu pot, n-aş suporta să aud… Ştiu, ştiu că e groaznic ce-ţi cer, dar nu pot trăi fără tine, Glad! Şi simt, simt eu că…

— Potoleşte-te, Ela, vorbeşti prostii!

— Nu, Glad! Cred că eu… Poate că vin într-adevăr dintr-o altă

lume decât a ta! Nu ştiu, dar simt c-aş muri! Aş muri în clipa în care aş şti că te-am pierdut, că… dragostea noastră a murit.

— Un clasic, spunea că „dragostea nu moare, trece”! râse Glad. În ceea ce priveşte ce simţi, toate femeile” din lumea mea” simt la fel, ori cred că simt aşa, numai că cel mai adesea simt de două, trei, cinci sau chiar de mai multe ori această „imposibilitate de-a se îndrăgosti în întreaga lor viaţă de altcineva”. Dovadă deci că *eşti* din „lumea mea”, iar dacă eşti din lumea mea şi ştii Fita, pot să învăţ şi eu, Ela. „E logic, nu?”Când începem prima lecţie?… Ela! Ela, ce-i cu tine?

— *Niciodată* n-ai să înveţi limbajul Fita! izbucni Ela. Şi-ai să vezi că „niciodată” există pentru mine, aşa cum nu există pentru tine! Iar cu minunata baborniţă am să lupt, orice-ar fi, oricine-ar fi şi de oriunde-ar veni, fie c-ar trebui s-o ucid înainte de-a se naşte.

— Nu înţeleg de ce o tot faci baborniţă! obiectă Glad. În definitiv, râse el, eu te-am găsit pe tine congelată pe nava, pe asteroidul acela, unde puteai fi de zeci ori sute de ani. Şi nu te fac „baborniţă”!

— M-ai găsit la vârsta de 10–11 ani! replică Ela. Dar văd că o aperi pe creatură! Numai că am să ţi-o scot din cap, cu casca ci cu tot, ghicitoarea, vrăjitoarea, cotoroanţa cosmică, ieşi, Nat! Afară! Se întoarse ea brusc spre ciborgul care apăruse în pragul camerei.

— Ela, dar…

— Afară! strigă Ela şi Nat se simţi împins cu o forţă care nu crezuse vreodată că putea porni dintr-un braţ atât de subţire, se trezi în faţa uşii blindate care i se trânti în nas.

*

Simţea că înnebuneşte. Nu se pricepea şi pace să stabilească legătura audio-vizuală cu camera tampon de investigaţii medicale ori femeia-pilot avusese grijă s-o defecteze, fapt era că cei doi stăteau de-o oră acolo, fără să poată lua nicicum legătura cu ei. Iar nemernicul de colonel şi prăpăditul de maior nu puteau fi scoşi, din cabina şi respectiv din nava pe care se ascunseseră, nici morţi! Ordinele lui nu mai însemnau nimic, totul se bramburise înfiorător, acest prim contact cu lumea muierească se dovedise mai teribil decât putuse bănui. Poftim! Stătea ca un caraghios aici, aşteptând stupid, în timp ce ăia doi… ei ştiau ce făceau în camera tampon, singuri, goi… Dacă…

dacă… dacă el, căpitanul, revenise pe navă într-adevăr. Dar dacă… dacă pe uşă, acum, în clipa următoare, avea să-şi facă apariţia una, una sau mai multe din fiinţele acelea monstruoase… venite, pătrunse aici, pe navă, cu ce scop?

Generalul simţi cum curentul care-i trecuse pe şira spinării se topea într-o senzaţie de bolboroseală în pântece, îşi aminti că unicul grup sanitar al navei era ocupat de colonel, care se încuiase acolo. Şi, poftim, ăia… alea, puteau să intre acum pe uşă! Şi dacă aveau să intre, urmau… urmau să-l ia prizonier… într-un hal…

Uşa! Uşa, mânerul greu al uşii blindate se mişcă. Se mişcă încet, încet de tot, se va deschide, ar trebui s-o oprească, s-o blocheze, cu ce? Da, uşa se deschide.

El e! Căpitanul! Şi ea! Ticăloasa asta de femeie! Ce spaimă, ce clipe de groază au putut să-i creeze! Generalul simţi abia acum sudoarea care-l năpădise, îl fierseseră în suc propriu, hainele îi erau ude.

Apoi, înainte de a apuca să urle la ei, se petrecu ceva şi mai ciudat, din ecran izbucniră lumini, privi odată cu cei doi într-acolo, din „Nava unu”văzu ţâşnind fulgere orbitoare ce loveau… loviseră… loviseră simultan navele, celelalte cinci micronave surori care dispăruseră complet, ca şi când n-ar fi fost acolo niciodată.

Le văzuse totuşi! Fulgerele acelea Le atinseseră, numai după aceea… Ce armă putea fi? Tunurile cu laser erau jucării pe lângă aceste dezintegratoare… Dezintegratoare de materie trebuie că erau, cumplite… Şi era rândul lor acum?

— De ce m-am temut! zise căpitanul şi se întoarse spre femeia care se oprise, se sprijinea cu spatele de uşa camerei ecluză, încremenise cu ochii închişi, de puteai jura că murise în picioare.

— Ce… Ce-a fost asta? Articulă cu greu generalul.

— De ce m-am temut, repetă căpitanul. Ar fi cazul să mă felicitaţi, argumentele mele privind superioritatea lumii noastre au fost deplin convingătoare. Iar dilema ta nu mai există, se întoarse el spre tânăra femeie. Sunt oameni, nu roboţi, au învăţat rău! Mult prea repede, râse el.

— Ce zici?! Ne atacă?! îngăimă generalul.

— Nu. Pe noi nu.

— Nu ne atacă? Eşti sigur?

— N-am avea cum să ne apărăm în orice caz. N-aţi văzut ce

au? Puteţi face un raport pozitiv, mă asiguraseră că dispun de anihilatoare atât de puternice, dar nu-mi venea să cred.

— Ţi-am spus că nu sunt o lume paşnică! explodă generalul.

— Erau!... Erau până azi, zâmbi straniu căpitanul. Aveau mijloace de distrugere, de nivelare a terenurilor, dar nu se gândiseră că le-ar putea folosi şi altfel. S-au certat. Sfatul lor nu mai funcţiona deja când am ajuns a doua oară pe „Nava unu”. Cei mai mulţi, şapte dintre ei, dintre ele, au plecat pe navele lor. Cinci au rămas, am purtat tratative.

— Şi, şi?! Am ordin superior să obţinem neapărat oricare mijloace de război de care dispun! Cu orice preţ!

— Bănuiam, zise căpitanul. Tratativele le-am purtat în acest sens. Ne vor da planurile anihilatoarelor.

— Chiar!? suspină fericit generalul.

— În schimbul...

— Ahahaha! A ce? Cam ce vor?

— În schimbul istoriei noastre planetare.

— A ce?!

— A unei cărţi, a unui tratat complet de istorie planetară. Lumea conflictelor omniprezente, stimulative, a unor conducători de oşti care să-şi asume puterea de-a lungul timpului, să comande şi să dispună de tot... pare că i-a fascinat... Pe cei cinci. Ceilalţi... celelalte, mai corect spus, au avut soarta pe care aţi văzut-o! Începutul e promiţător, nu-i aşa?

— Ne dau chiar... ne dau planurile anihilatoarelor în schimbul unei amărâte de cărţi de istorie? Stai, stai jos, maiorule, din clipa asta eşti avansat! Omule, ştii ce-ai făcut?

— Mă tem că da, surâse strâmb căpitanul.

— Te temi? Şi dumneata şi ea vă tot temeţi! Să nu mai aud vorba asta! Nu vom mai avea să ne temem de nimeni şi de nimic! Stai, stai jos! E, e adevărat tot ce spui?

— Grozav de adevărat, observă căpitanul.

— Păpuşă scumpă, fă-ne, draga mea, o cafea! murmură relaxat generalul. Şi pregăteşte staţia de emisie! O carte? Un tratat, zece să ne trimită imediat, auzi, numaidecât să ne trimită Centrul! Le dăm, dacă-i interesează, o bibliotecă întreagă, toate bibliotecile, să le microfilmeze, să facă ce vor cu ele, dracu’ să le ia! Căpitane, maiorule, vreau să spun, realizezi ce pas gigantic pentru viitoarea istoric a planetei noastre ai făcut?

— Şi a planetei lor! spuse proaspătul avansat, privind în urma

femeii care ieşise.
— Exact! Şi a planetei lor! Numai că trebuie să ne grăbim! Să ne grăbim! Să facem anihilatoare gigantice, la nivel intercontinental, apoi interplanetar! La asta ne pricepem, fii convins! O să avem cele mai bune, cele mai eficiente anihilatoare, nu amărâtele noastre de rachete… Dă-ţi seama, dacă ne atacau! Dacă ne atacau, nu le puteam răspunde decât cu ce? Nava asta, în afara unei bicisnice rachete nucleare, nu are nimic! Nimic, nimic. Şi vrem să intrăm în contact cu alte civilizaţii!
— Ce-i asta? Se-aude… Este… semnalul de alarmă…
— Alarmă? Nu aud nimic! Nu pricepu generalul.
— Ba da, este presemnalul de alarmă, piuitul acesta înseamnă că cineva… cineva a intrat în camera…
— În ce cameră?
Răspunsul nu mai era necesar. Zbârnâitul puternic al alarmei fu însoţit de o imagine teribilă. Racheta lor, unica rachetă a navei, pornise lansată cu neîndemânare de cineva, îşi corectă traiectoria, se îndrepta acum direct spre unica navă străină care se mai zărea în pustiul dezolant.
— Nenorocita! strigă generalul.
În ultima clipă, racheta făcu un salt brusc, ocoli micronava străină, îşi urmă un timp cursul, abia după aceea lumina orbitoare a exploziei nucleare invadă ecranul, făcându-l pe general să se prăbuşească în fotoliu.
— Scut protector! murmură el. Ai văzut? Dispun de scut protector! maiorule, şi pe ăsta trebuie să punem mâna, neapărat! Dacă reuşeşti, vei fi colonel, promit! Adu-o încoace întâi pe ticăloasă! Adu-o aici, să vedem ce-a urmărit, de ce-a lansat racheta.
Ordinul venea deja târziu. Uşa se deschise, mai palidă ca o moartă, femeia apăruse în cadrul ei, pe faţă cu un surâs care te îngheţa.
— N-a fost să fie, îngăimă ea.
— Ce-ai spus?!
— Am încercat să le dau o şansă.
— Ucigându-i?!
— O şansă pentru cei din Alizar! şopti trist femeia. Ar fi fost unica soluţie. Dar n-a fost să fie! Se vor întoarce acum… pe planeta lor şi vor face ce-au învăţat de la noi. E cumplit, nu

credeţi? Să vii *de la mii de ani lumină,* căutând „o altă lume raţională” şi când în sfârşit o găseşti, *graţie unei erori de un grad,* să înveţi de la acea „lume raţională”… să aduci pe planeta natală „arta” războiului!

Colonelul apăruse nu se ştie când în uşa grupului sanitar, generalul decise scurt, întorcându-se spre el:

— Închide-o! Imediat! Pe asta, pe isterica asta, cine ştie ce ne mai poate face, tocmai acum, când suntem pe punctul de-a obţine o întoarcere triumfală! Execută ordinul!

Colonelul o prinse de cot pe femeie, o împinse în cabina din care tocmai ieşise, încuie, se întoarse spre general:

— E adevărat? Aţi vorbit de… o întoarcere triumfală?

— „Apel către cele două nave străine!” se auzi atunci în aparat o voce cu inflexiuni metalice. „Apel către cele două nave străine! De ce aţi încercat să ne distrugeţi? Răspundeţi, e foarte important să ştim! Repet: E foarte important să ştim!”

— Na! Acum ce să le zicem?! întrebă îngrozit generalul. Ce să le zicem?! O idee! Repede! Altfel se duc pe copcă tratativele, pierdem şi anihilatoarele promise! Colonele, ce facem?

— Oh, dar nimic mai simplu! Lăsaţi-mă pe mine! făcu grăbit colonelul care nu mai părea să sufere de nimic, se instală în faţa ecranului, manevră câteva butoane:

— Ai grijă ce faci! scânci generalul.

— „Apel către nava din Alizar! Apel către nava din Alizar. O eroare regretabilă, pentru care vă cerem infinite scuze. Unica femeie din echipaj a atins din eroare butonul declanşator. Am luat deja măsurile necesare, v-o punem la dispoziţie pe vinovată, dacă doriţi. Generalul nostru îşi exprimă sincerele sale regrete în legătură cu incidentul petrecut”. A fost bine? Se întoarse el spre general.

— Să sperăm! Scoate-o pe ticăloasă de-acolo, să nu se spânzure şi să n-avem ce le mai livra.

Colonelul se repezi să execute ordinul, căpitanul devenit maior, şopti însă preocupat:

— E ciudat.

— Ce?

— Vocea… E tot o voce metalică, dar alta. Vreau să spun, nu e cea a Hotei – aşa zicea c-o cheamă – ea preluase conducerea expediţiei, ea mi-a promis schimbul: istoria noastră contra anihilatoarelor lor.

— Am adus-o! făcu victorios colonelul, împingând-o în faţă pe tânăra locotenent. N-avem, din păcate, o pereche de cătuşe, dar…

— „Apel către cele două nave străine, se auzi aceeaşi voce. Vrem să nu facem o greşeală. Dintr-o eroare, aţi spus, aţi încercat să ne distrugeţi? Adică fără să vreţi?”

Generalul nu mai rezistă, apăsă pe clapa de contact, spuse cu morgă şi cu dicţie perfectă:

— „Sunt generalul care conduce expediţia noastră. Puteţi avea deplină încredere în cuvântul meu, în mod absolut sigur dintr-o eroare pe care o regretăm profund, racheta noastră s-a îndreptat spre voi. Aş vrea să am cinstea de a vorbi cu şefa voastră. Vă rog foarte mult!”

Manevră clapeta pe recepţie, aşteptară îndelung, aceeaşi voce, care nu era a Hotei, rosti rar:

— „Am înţeles. Vom duce pe Alizar răspunsul vostru. Adio!”

— Cum? Care răspuns? Pleacă? strigă apucat de pandalii generalul. Ia, ia legătura dumneata, colonele, cu idioatele astea, doar nu s-au şifonat! Cum să plece, s-au ţicnit!

Era însă târziu, o lumină albastră irupse deodată din corpul micronavei străine, care se ridică încet, urcă tot mai sus, dispăru apoi în câteva secunde cu o viteză incredibilă din raza camerelor de luat vederi.

Năucit, generalul auzi în spatele său un hohot de râs. Locotenentul râdea, cu o poftă nebună.

— Aţi re-u-şit! strigă apoi femeia împungând cu degetul spre general.

— Ce… ce am reuşit? se bâlbâi generalul.

— Să le spulberaţi orice speranţe. Au *dorit* să audă că voiam să-i distrugem, n-aţi priceput!? Silabisi femeia. Ar fi rămas, dacă aflau că măcar cineva de pe această navă a încercat să le împiedice! Pentru a nu duce pe Alizar războiul, „molima noastră”! Pe Hota au neutralizat-o, desigur! O civilizaţie, o cultură milenar-paşnică nu poate fi anulată de primul contact cu nişte demenţi, domnule general!

— Totuşi, Hota, obiectă colonelul.

— Nici de o descreierată ca Hota, care a fost un incident, care i-a dominat temporar, jubilă locotenentul. O duc probabil s-o interneze sau judece împreună cu mesajul dumneavoastră politicos!

— Chiar crezi că-i aşa? o întrebă scăzut căpitanul.
Umerii femeii căzură, fruntea i se încreţi iarăşi, arăta dintr-o dată obosită, sfârşită, scârbită; rosti abia auzit, cam printre dinţi:
— Îmi place întotdeauna să sper.
— Altfel ar fi într-adevăr cumplit, aprecie căpitanul.
— Este cumplit, dragul meu, şopti amar femeia. Să asemenea contacte… între, se pare, prea puţinele lumi raţionale din univers sunt lăsate pe seama unor…
— „Apel către nava bază. Apel către nava bază!” răsună atunci o voce cunoscută în aparatul de recepţie.
— Asta-i maiorul meu!
— Am intrat în legătură cu Centrul, anunţă maiorul.
— Cee?! sări ca ars generalul. Se repezi la aparat, apăsă clapeta. Începu: Cine ţi-a permis? Ce-ai transmis, dezertorule? Ce?!
— Nu era nevoie să transmit, replică maiorul. Graţie… unui dispozitiv, au înregistrat cuvânt cu cuvânt discuţiile din nava dumneavoastră, inclusiv schimbul de mesaje cu nava din Alizar.
Înregistraseră? Cuvânt cu cuvânt? Era pierdut.
— Soţia dumneavoastră se a află la Centru, domnule general!
— Scorpia, îşi muşcă limba generalul.
— Şeful centrului vă transmite felicitări pentru tratativele pline de simţ diplomatic şi vă roagă să nu vă necăjiţi pentru temporarul insucces!
— A! Drăguţa de nevastă-mea! Se lumină la faţă generalul.
— Pot să vă mai dau o veste bună! Se întrecu pe sine maiorul.
— Încă una? Eşti colonel, maiorule! Spune! zise năucit generalul.
— Vă mulţumesc şi vă felicit, domnule general! Veţi conduce tratativele cu fiinţe mult mai serioase decât creaturile din Alizar!
— Ei! Tot eu? auzi, dragă! Se întoarse generalul spre colonel.
— Un pilot bine verificat şi trei colonei specialişti în arta militară urcă în aceste clipe pe o navă ce se va îndrepta spre dumneavoastră. Îi luaţi la bord împreună cu argumente ştiinţifice de prim ordin: dispozitive „raza morţii” de ultim tip, scoase direct din arsenalul secret.
— Ei, aşa da, aşa da! strigă generalul.
— Ordinul e să porniţi imediat ce sosesc, nu trebuie pierdută nicio secundă. Înţelegeţi din ce motiv, domnule general!

— Desigur. Dar… încotro să pornim? întrebă generalul.
— Centrul mi-a comunicat că s-a primit un mesaj dintr-o altă civilizaţie, vă daţi seama? A doua civilizaţie raţională despre care aflăm într-un timp uimitor de scurt!
— Dragul meu, sunt nerăbdător! Cine, unde sunt ăia. Că plecăm imediat! Asigură generalul.
— Se află în punctul spaţial codificat K-22-Z. Sunt aproape la fel ca noi, uimitor chiar de asemănători. O civilizaţie paralelă sau soră, în orice caz. Mesajul e imprimat pe o placă, planeta se numeşte Terra!
— Terra!… Ce frumos! suspină înduioşat generalul.
— Au bărbaţi şi femei, deci şi conflicte şi războaie trebuie să aibă. Încă o dată felicitări şi succes, domnule general! Terminat!
— Şi războaie! îngână topit de fericire generalul. Colonele, îţi dai seama ce… ce perspective ni se deschid?!
— Da… Da, se bâlbâi nu prea entuziasmat colonelul. Vom avea ce învăţa unii de la alţii, în mod sigur!
— Asta cere neapărat un pahar! Aprecie generalul. Cred că ai ceva de băut în cabina dumitale!
— Desigur, domnule general. Şi eu… şi eu simt nevoia să beau ceva. Vă rog! Invită colonelul.
În uşă generalul se întoarse spre cei doi rămaşi:
— Poţi veni şi dumneata, căpitane. Pilotul, hm! Domnişoară, declară seniorial generalul, pentru că trăiesc o mare zi, poţi… poţi să-ţi începi raportul de transfer.
— De transfer? întrebă absentă femeia.
— Ca supraveghetoare a computerului ce dirijează spălarea veselei… diviziei ecuatoriale, hotărî generalul. Ţi-l aprob imediat.
— Vă mulţumesc, domnule general, mormăi nerecunoscătoare subalterna.
— Hai, colonele!
— Vă rog, după dumneavoastră!
Uşa grea se închise în urma lor, căpitanul se răsuci abia atunci spre locotenent, o privi lung, întrebă parcă amuzat:
— Pot să te felicit pentru noua funcţie? Draga mea, pentru o femeie, postul nou mi se pare mult mai nimerit.
— „O planetă numită Terra”… Cum crezi că sunt? întrebă tânăra.
— Pe deplin apţi pentru a face cu noi schimburi „cultural-

ştiinţifice” înfloritoare! Ricană căpitanul.

— Ce „noroc” pe capul lor, nu-i aşa?

— Şi pe-al meu. Să mă nimeresc… pe cea mai modernă *şi rapidă* navă a liotei noastre spaţiale.

— Terra! Au trimis… un mesaj spre stele! zâmbi tânăra femeie. Îmi pare rău că nu voi putea să le spun… Că noi…

— Că noi suntem cei ce-au ratat prosteşte un contact cu lumea din Alizar! completă căpitanul flegmatic.

— Da! Dar aş fi adăugat: „Voi nu trebuie s-o faceţi” şopti cu un soi de patimă femeia. În acest univers… straniu, le-aş fi spus, printre stele negre ce *înghit* constelaţii întregi, printre metagalaxii ce *înghit* şi ele „micile” galaxii… care ne-au transmis parcă setea lor de distrugere şi spectrul înspăimântător al morţii eterne, există o *şansă,* una poate la sute de miliarde, ca, străbătând hăurile îngheţate, de pe un pumn de ţărână pe altul, printre ostile stele gigantice, acel sâmbure mirific numit raţiune să se regăsească într-o altă formă! Şi să işte…”

— Război între constelaţii! Poate chiar haosul total! râse căpitanul cinic.

— *Sau*… ceva menit să dea cu adevărat sens beznei fără început şi sfârşit, oribilelor abisuri indiferente, acelui ceasornic – altminteri absurd – care se cheamă Universul.

— Dacă ar fi auzit poezioara asta, îşi imagină căpitanul, militariştii lor s-ar fi spânzurat toţi cu centiroanele; profund ruşinaţi.

— Poate nu au! Poate acolo nu sunt militarişti! Ridică din umeri femeia. Şi m-aş fi adresat oricum celorlalţi; infinit mai puternici.

— „Infinit mai puternici”!… Chiar crezi?

— Nu te duci să bei un pahar, căpitane?

Se priviră în ochi, lung, căpitanul zise apoi, pentru prima dată pe alt ton:

— …Mă cheamă Al.

— Asta se numeşte „familiarism”! Şi e o încălcare *gravă* a regulamentului… izbucni femeia pilot în râs, dar adăugă simplu: Pe mine An.

— Şi nu crezi, An, că singură ţi-ar veni greu?… Drumul până la Terra e lung, aminti căpitanul, se apropiase, îşi trecu palma mare peste obrazul delicat, îi răvăşi ciuful scurt.

O clipă femeia se lipi de braţul aceia, mlădiindu-se ea o pisică. Se trase însă imediat înapoi, întrebă bănuitoare, privindu-l atentă:

— Îţi dai seama ce insinuezi?

— Cabina colonelului e şi modulul de salvare al navei! De-asta mă trimiteai acolo, nu? râse Al.

— …N-am dreptul să risc decât viaţa mea, Al! spuse rar, lucid, femeia pilot.

— Corect! Să nu-i târâm deci într-o aventură, pe-o navă complet lipsită de… „argumente ştiinţifice”, decise Al şi apăsă două clape. Modulul de salvare e acum separat de navă, preciză ei. Îl vom catapulta după plecare. Pornim?

— …Eşti sigur că vrei să vii cu mine?

— Tot atât de sigur, se strâmbă reabordându-şi tonul flegmatic Al, cum sunt că la capitul călătoriei ne va aştepta o echipă de militari, care va trage în noi; înainte de-a intra în contact.

— Eu cred că nu. Că merită, oricum, să încercăm. Merită, Al!

— Oare?

Degetele delicate ale femeii se crispară deasupra clapetelor; erau comenzile de decolare.

— Îmi place întotdeauna să sper! scrâşni ea cu o notă de îndârjire şi apăsă simultan toate clapele.

Nava mugi, se opinti parcă din încheieturi, se urni greoaie, se ridică însă încet, lin, părăsind satelitul natural pe care fusese parcă prizonieră, plecând pentru totdeauna.

4 Experimentul Lumii Maar

Succesiunea rapidă de clinchete delicate, aproape melodioase încetase brusc. Zgomotul greu de fond rămânea însă permanent, un gâfâit apăsător, modificat ca intensitate în funcţie de diferite sectoare ale imensului oraş uzină.

— Nivel subteran 81.

Vocea venise de undeva din peretele cenuşiu al ascensorului; complet neutră, de automat. Rhea căută să-şi rostească la fel de fără ton întrebarea la care nu ştia dacă va avea şi-un răspuns:

— Unde-l pot găsi pe Zan-Zar?

— Laboratorul experimental M-4, veni la fel de plată informaţia, glasul metalic adăugă: Atingeţi plăcuţa triunghiulară de lângă uşă; vă pronunţaţi clar numele; aşteptaţi.

Rhea ieşi din cuşca liftului ultrarapid, înaintă în coridorul lung şi slab luminat, distinse imediat în stânga uşa laboratorului M-4. Se conformă indicaţiilor, inclusiv celei de a aştepta. Trecură zece, poate cincisprezece secunde până când uşa se ridică încet, lăsând să se vadă un interior mult mai bine luminat, o adevărată hală.

— Da, cred că pot să-mi încep reportajul, şopti Rhea scăzut. Am ajuns în sfârşit în faimosul laborator experimental M-4. Mă aşteptam, cred, la altceva. Lumină pluricoloră, mereu schimbătoare, care vine din oglinzile ovale ale plafonului înalt. O sală vastă, culturi de plante, plante mari, albastre, care se ridică din containere de cristal. Mă întreb… da, mă întreb dacă am nimerit bine, Zan-Zar nu se zăreşte nicăieri. Nu e de fapt nimeni aici.

— Te înşeli, Ryan Dyn!

Rhea se întoarse spre locul de unde venise glasul, îl zări pe cel care vorbise dincolo de o masă lungă şi îngustă acoperită cu clapete şi ecrane.

— De nimerit însă nu ai nimerit într-adevăr bine deloc, adăugă cercetătorul.

— Numele meu e într-adevăr Ryan Dyn, afirmă Rhea. Eşti Zan-Zar?

— Dar aştept să fiu chemat dintr-o clipă în alta…

— Cunosc, tăie Rhea. Faci parte din echipa care va pătrunde curând în astronava necunoscută.

— Ştii despre astronava eşuată? Păru mirat Zan. Ce?

— Cam tot ce se ştie, adică mai nimic.

— Vii de la Centrul de informare din Orms? Eşti aici pentru propunerea pe care v-am făcut-o? Deveni interesat Zan.

— Nu în mod special. Mai repede pentru nava necunoscută, eşuată, pe care urmează să pătrunzi azi. Dar, dacă tot sunt aici… Nu înţeleg, zise Rhea, rum ai putut ajunge la un raţionament atât de absurd ca cel din propunerea pe care ne-ai făcut-o?

Zan-Zar nu răspunse imediat. Se deplasa încet, foarte preocupai printre culturile sale de plante albastre.

— Vezi, începu Zan, m-am întrebat şi eu asta. Pentru că, ia drept vorbind, m-a cam speriat ideea; tocmai prin lipsa ei de logică, dacă judecăm totul prin filtrul concepţiilor noastre de până acum.

— Şi cum altfel ai vrea să judecăm?

Zan iarăşi întârzie să răspundă, meşteri la panoul de comandă, simfonia de nuanţe a lămpilor din tavanul oval muri treptat, lăsând în loc o altă lumină, solară, identică aproape cu cea de la suprafaţa planetei. Voia să fie un răspuns? Rhea constată în orice caz că trecerea la baia de raze strălucitoare o deranja, Zan simţi asta probabil, pentru că manevră din nou clapetele consolei. Lumina odihnitoare se iscă din nou, estompând sclipirea nichelată a uriaşelor recipiente cu materie biologică.

— Şi, dacă te-ai întrebat, la ce concluzie ai ajuns? se interesă Rhea.

— Cred că m-a influenţat, mi-a rămas în memorie, recunoscu Zan, o informaţie pe care... am prins-o întâmplător acum vreo opt zile. Am fost atunci la Centrul de recepţionare a mesajelor galactice. Tocmai reuşiseră să decodifice un set informaţional înregistrat mai de mult.

— De unde se primise?

— N-au putut stabili sigur. În orice caz, de undeva din constelaţia 13-II-K. Nu asta are însă importanţă.

— Şi ce cuprinde mesajul?

— O idee extrem de ciudată! spuse Zan. O civilizaţie depărtată, necunoscută... a făcut un experiment. S-a apucat să creeze condiţii speciale de activare a materiei biologice primitive. Ori... au creat chiar materia biologică primitivă? Aici decodificarea s-ar putea să nu fi fost precisă, nimic nu e pe deplin clar. Fapt e că au experimentat pe mai multe planete aflate în prima fază, la relativ scurt timp după desprinderea lor din diverşi aştri, şi că au reuşit o trecere calitativă. Au izbutit să producă, artificial, o viaţă biologică, asigurând, generând, condiţiile necesare de mediu. Pe planete poate sterpe, poate unde nicicând, ori mult mai târziu ar fi fost importată... ori ar fi apărut singură viaţa biologică primitivă.

— Pe mai multe planete au experimentat? vru să ştie Rhea.

— Da. Şi ăsta e încă un element de-a dreptul bizar. Iarăşi s-ar putea să fie o greşeală de decodificare, dar... Experimentul acela a fost iniţiat cu mii de ani în urmă. Mii de ani *de-ai lor!* Ce înseamnă asta exact iarăşi nu ştim. Cei ce l-au iniţiat au lăsat mărturii certe asupra experimentului. Civilizaţia lor a pierit, mărturiile însă au rămas; au fost găsite de altă civilizaţie, care a

verificat. Şi-a descoperit… Ei bine, Ryan, după părerea celor care au emis mesajul decodificat acum opt zile de Centru, însăşi planeta pe care ne aflăm… era printre cele incluse în lotul de experiment, efectuat de o… presupusă Lume Maar!

— Vrei să spui că, pe această planetă, viaţa s-ar fi născut ca urmare a… unui experiment?

— Întocmai! Şi-atunci am făcut… raţionamentul acela „absurd”cum spui tu, punctă Zan. Vezi, noi, în circuitul galactic informaţional rezultă că nu suntem o civilizaţie tocmai creativă.

— Că nu suntem?!

— Statistic e stabilit că marea, imensa majoritate a ideilor cu adevărat noi, revoluţionare, pe care le utilizăm, în materie de valorificare a energiei, de transformare a materiei şi transmitere a informaţiei nu sunt rezultatul unor creaţii proprii. Teoriile fundamentale mereu le-am primit de la alţii. Le-am perfecţionat însă impecabil. În materie de perfecţionare, desăvârşire matematică a ideilor, suntem imbatabili. Şi-atunci… m-am gândit… dacă am încerca să desăvârşim şi ideea aceea a experimentului, şi-am ajuns la ce ţi-am explicat, la ce consideri că ar fi…

— Dar *este* absurd! repetă Rhea şi, când se pregătea să argumenteze, micul său receptor fixat pe buzunarul costumului de protecţie piui scurt, de trei ori, Rhea anunţă: îmi pare rău, dar a sosit Hon.

— Hon Tar?!

— Vrea să vadă rezultatele obţinute până în prezent de institutul vostru, zise Rhea pornind-o deja spre uşa laboratorului. De impresia pe care şi-o va face depinde dacă vă vor aloca sau nu o suplimentare a fondului energetic; aşa că, regret, dar trebuie să amânăm discuţia începută.

— O! Asta-i foarte bine! exclamă Zan.

— Ce-i foarte bine?

— Că vine aici Hon. Am avut divergenţe de păreri întotdeauna, dar… i-aş putea vorbi despre ideea „absurdă”. Am să merg şi eu la întrevederea asta!

— Ei nu! protestă Rhea! Din fisa ta, Zan-Zar, rezultă că nu ştii niciodată cum să pui problemele, n-ai face decât să-l indispui, să bănuiască cine mai ştie ce despre activitatea din ultimul timp a institutului Şi, în consecinţă, scopul pentru care aţi reuşit să-l aduceţi pe Hon Tar aici ar fi ratat.

Ajunseseră în holul mare al ascensoarelor, înainte de-a urca în cabina ultrarapidă, Rhea asigură:

— Am s-aduc vorba, dacă se va crea un moment favorabil, despre ideea ta. Asta pentru a mă verifica! Personal, toată teoria pe care mi-ai înşirat-o, cu Lumea Maar şi experimentul, mi se pare absurdă. Dar… cine ştie?!

— Promiţi să-i vorbeşti?

— Da, zise Rhea, intrase deja în cabină, uşile se închiseră, ascensorul ţâşni spre cel de-ai doilea etaj subteran, unde era staţia metroului pe circuit mediu.

*

— Deci, dragul meu Ga Nusfet, încheie Bilten, sunt nevoit să-ţi spun, cu tot regretul, că ideea dumitale mi se pare profund eronată.

Micuţul student îl privea parcă fără să-l vadă, ochii lui gânditor-melancolici erau uşor umezi. Ce naiba, doar nu avea să înceapă să plângă ca o fetiţă din ciclul întâi?! El nu făcuse decât să-i atragă atenţia că *ratase,* greşea adică acest Ga Nusfet, avea să greşească, fără doar şi poate, înfundându-se pe un drum arid, la capătul căruia nu se întrevedea nimic, nimic.

Îi veniră în minte simultan două afirmaţii aproape identice despre Ga Nusfet, doi dintre mai tinerii săi colegi, tot profesori ai Universităţii Delphi, ziceau că acest tânăr ar fi „extrem de original în gândire”. Mă rog, original putea să fie cât poftea! Era chiar bine ca toţi tinerii să fie originali! Sigur că da. Numai că… în cadrul unor limite stabilite. Unde s-ar fi ajuns, dacă fiecare din studenţii Universităţii Delphi – profilată pe formarea unor cadre cu rol hotărâtor în „apropierea de noi a viitorului”, asta era chiar expresia lui, foarte frumoasă, îşi aminti cu plăcere Bilten, da, îi venise în minte într-o dimineaţă când se îndrepta spre amfiteatrul plin cu studenţi – deci unde s-ar fi ajuns, dacă s-ar fi dat curs, chiar aşa, fiecărei idei „extrem de originale” a acestor puşti care nu învăţaseră încă să suporte cu stoicism un eşec, o ratare?!

Nu-şi dădea oare seama acest Nusfet că, dacă chiar, să admitem, ar fi fost viabilă ideea lui năstruşnică, ar fi trecut totuşi până acum prin capul altor ciberneticieni ceva mai experimentaţi decât el, ar fi trecut chiar prin capul profesorului său de cibernetică, la care venise cu candidă obrăznicie „să-l consulte”? Ce era el, Bilten? Medic, să trebuiască să acorde

consultaţii tuturor celor ce se simţeau bântuiţi de idei?! Şi ce s-ar fi aşteptat oare acest Ga Nusfet să-i spună el, după ce citise conceptul „ideii”, aşternut... pe-o jumătate de pagină, fără un titlu, fără o formulă de început, fără semnătură, o mâzgăleală abia descifrabilă, însoţită, ce-i drept, de un dosar de observaţii, dar la fel de empiric făcute, fără o metodologie ştiinţifică de lucru, fără nimic! A, bine că-şi amintise!

— Depăşind acum cadrul acestei teme a discuţiei noastre, dragul meu Ga Nusfet, dar strâns legată de „ideea” dumitale – adică de posibilitatea transpunerii ei în plan ştiinţific, desigur, *dacă* nu ar fi aşa cum ţi-am spus „o imposibilitate logică perfectă” – ar mai fi şi metoda de lucru. Ai citit, cred, lucrarea mea referitoare la importanţa metodei de lucru în găsirea ideilor originale.

— Nu, mărturisi abia auzit nefericitul.

— Foarte rău, citeşte-o! După aceea să vii să mai discutăm, împinse din faţa sa Bilten dosarul doldora de „constatări întâmplătoare”, aşa îl şi intitulase acest individ care făcea pe timidul.

— Hm! Cunoştea el speţa –, dosarului ştiuse să-i pună un titlu, dar „ideii” nu catadicsise să-i aştearnă în cap măcar o formulă cât de mică de adresare, când o înaintase profesorului său, să i-o studieze! Ei nu, trebuia făcută puţină ordine, introdusă o anumită disciplină! îi veneau pe cap toţi neaveniţii, toţi „originalii”, să le spună „dacă nu cumva greşesc”! Ce era el, în definitiv”, ghicitoare?

Pe uşă îşi făcu apariţia Lily. Bilten se învioră fără să vrea. Era noua lui secretară, căci renunţase de curând, după un an de chin, la cadoul studenţilor săi; „secretara cibernetică” fusese îndepărtată. De fapt, rămăsese în anticamera lui, era totuşi un semn de respect şi apreciere cadoul, dar îl prefera decuplat. Cutia aceea nu-l inspira nici pe departe cât silueta acestei minunate făpturi care, ce-i drept, uita să bată la uşă, intra în biroul lui când îi venea, simplu, ca şi rum ar fi vârât mâna aceea micuţă și plinuţă în poşetă.

— Aveţi un mesaj de la Ela Nant din Orion, de pe... nava aceea, anunţă parcă uşor înţepată Lily.

Trebuia să recunoască, secretara lui cibernetică nu ar fi fost nici atât de inoportună – era tocmai pe punctul să tragă concluziile şi să-i spulbere iluziile dăunătoare acestui tânăr – nici

atât de indiscretă, nici neinformată: Ela Nant plecase, dar nu putuse ajunge deja în Orion! Mersul „ondulatoriu” al lui Lily compensa însă aceste mici defecte corectabile pe parcurs, iar lui îi făcea plăcere să corecteze, simţea că asta era misiunea sa.

În plus, pentru a fi cu adevărat obiectiv, trebuia să recunoască, Lily îl scutea de convorbiri nedorite. Intuia cu un talent rar (pe care „cutia” nu l-ar fi avut niciodată) cu cine trebuia să-i facă legătura prin interfon şi cu cine nu, găsea scuze perfect plauzibile pentru a justifica plecarea lui din birou „exact în clipa asta”, dispunea deci de un al doilea talent remarcabil şi, deşi îi era secretară de numai şase zile, Bilten presupunea că avea şi multe alte talente.

Ciudat mai era – asta cum o fi reuşit Lily să facă?

— Faptul că în primele ore ale dimineţii, ore în care prefera să se închidă în birou şi să studieze, în linişte, lucrări de ale studenţilor, ori să-şi revadă propriile lucrări, nu era deranjat nici măcar de cei din Consiliul suprem de coordonare, ori din Comisia specială universitară. Cum izbutise oare Lily să-i determine a-i respecta aceste ore ale dimineţii, ce le făcuse?

Lily ieşise pe uşă, micuţul cu ochi de cadână nu. Oare chiar nu pricepea că îi răpea timpul?

— Mai ai ceva să-mi spui, dragul meu?

— Vedeţi, începu brusc Nusfet, sufocat de emoţia personalităţii profesorului său, desigur, vedeţi, pe mine m-a frapat… tocmai simplitatea ideii. Mi se pare că este atât de… atât de „trăsnită”, de… cu totul altfel decât modul nostru frecvent de a considera capacitatea de a realiza un schimb de informaţii în general a materiei… vii, ori a celei pe care o considerăm a fi moartă… încât…

— Dragul meu! îl întrerupse Bilten.

— Nu vă supăraţi, vă rog, dar eu am dovezi! Am înregistrat nişte constatări faptice! Or, faptele…

— Faptele sunt interpretabile.

— Chiar şi în ştiinţă?! Încremeni Ga Nusfet.

— Mai ales în ştiinţă, dragul meu. Depinde întotdeauna de unghiul din care priveşti faptele, de platforma ştiinţifică pe care izbuteşti să te înalţi sau nu. Ai constatat nişte fapte! Dar care este semnificaţia lor? Esenţa, care e adevărul adevărat despre ce pare „în mod evident” adevărat? Oamenii au constatat răsăritul în fiecare zi al soarelui. Şi au apreciat – lipsiţi pe atunci

de o metodologie exactă de lucru – că soarele se mişcă, în timp ce ei rămân nemişcaţi!

— Dar soarele totuşi se mişcă! izbucni Ga Nusfet. Chiar dacă altfel decât credeau ei, chiar dacă ei se mişcau în jurul lui, soarele se mişcă şi el în galaxie şi odată cu galaxia! Ideea mea poate nu e limpezită, poate ar avea nevoie de o deschidere mai largă în modul de abordare, eu pentru asta venisem la dumneavoastră, profesore Bilten! exclamă cu ochii în lacrimi Ga Nusfet.

— Trebuie să înţeleg că te-am dezamăgit? Strecură cu sarcasm Bilten.

— Mult! şopti atunci la fel scăzut Ga Nusfet, dar reizbucni cu o patimă total neştiinţifică, pe care Bilten o mai întâlnise: Numai că eu cred în ideea mea! În faptele constatate… care *trăiesc,* există fără să le pese de „unghiul de abordare”! Şi chiar dacă nu am la dispoziţie superordinatoarele dumneavoastră, voi merge pe idee aceasta trăsnită, nebună, i-am înfipt mâna în coamă şi n-o las, trebuie să mă poarte până la urmă încotro vreau eu!

— Spre glorie?! râse Bilten. Dragul meu, drumul spre glorie e plin de schelete anonime. Ale celor ce au fost azvârliţi din şa.

Nusfet îl privi cu o expresie care se voia nimicitoare, îşi înşfăcă dosarul de pe masă şi ieşi… hohotind de plâns.

Uite cine voia să-i ia locul mâine, poimâine! Un bâzâit, un puşti care… probabil respins de cine ştie ce zgâtie, se visa noaptea călărind cu mâna în coama ştiinţei!

Dacă totuşi era vreun „nucleu de idee mare” în dosarul ăla? Bilten apăsă pe butonul analizatorului, se opri la o filă. Pe ecranul aparatului apăruse un semn de întrebare. Cuplă cel de-al doilea ecran, citi: „Informaţie incompletă; în *forma aceasta,* soluţie imposibilă”. Răsfoi mai departe dosarul cu „fapte” al lui Ga Nusfet, dosar rămas în memoria analizatorului, dădu peste încă şase semne de întrebare cu explicaţii aproape identice, realiză că aparatul cercetase faptele separat, că informaţia se putea completa, dacă ar fi fost…

Sintetizatorul! Transferă întreaga lucrare în cel de-al doilea aparat, care începu să mormăie parcă deranjat. Ce se întâmplase? Pe ecran apăru un text, Bilten citi şi se înfurie, se ridică de la birou şi se chinui să vâre în maşină şi ipoteza de lucru pe care Ga Nusfet o scrisese de mână pe jumătatea aceea de coală uitată pe masă.

Apoi aşteptă şi începu iarăşi să se enerveze. Până acum, aparatul ar fi trebuit să ajungă deja la o concluzie, baza de lucru fusese deja „cernută” de analizator.

— Negativ! oftă Bilten citind răspunsul cu satisfacţie şi se întoarse la masa de lucru, constată însă că ochiul ciclopic rămăsese aprins.

— „Soluţie imposibilă, preciză sintetizatorul, dar adăugă: Ipoteză hazardată, faptica insuficientă şi, în parte, probabil, nelegată de tema propusă. Sugerez lărgirea ariei de informare. Insistă pe a treia grupare de fenomene înregistrate, care se regăsesc incorect, repet, incorect, în concluzia capitolului întâi, în discordanţă cu ipoteza, repet, hazardată. Ori care pare astfel”, încheie sintetizatorul şi ochiul ciclopic se stinse.

Ce-l apucase? În primul rând, de când dădea un răspuns atât de lung, fără să i se ceară explicaţii? Până azi, aparatul acesta, legat cu unul din superordinatoarele universităţii, dădea verdicte scurte: „Negativ” ori „Pozitiv”, eventual adăuga o formulă-soluţie sau menţiona formula incorectă care dusese la eroarea din ipoteză. De când pălăvrăgea? De când venea cu „probabil”, cu „pare”? Fusese programat să răspundă exact! Cine îl vârâse pe „probabil” în creierul lui, când el, Bilten, se zbătuse pentru ca acest aparat, acel superordinator la care era conectat, să funcţioneze fără „probabil”?!

Greşise el, probabil! *Probabil?! Sigur* greşise, apăsase distrat clapa, îl conectase la cel de-ai doilea superordinator, care lucra cu probabilităţi. Da, trebuia să repete operaţia. Ce era însă cu acea „a treia grupare de fenomene înregistrate”? Bilten căută în analizator paragraful. În sfârşit, imaginea filei de dosar se opri pe ecran.

Asta… ciudat! îi aducea aminte de ceva. El, Bilten, remarcase în urmă cu ani, câteva fenomene asemănătoare, făcuse, da, făcuse fără îndoială şi o lucrare… acum vreo 25 de ani, numai că nu plânsese când profesorul său îl sfătuise părinteşte să abandoneze pista aceea; înţelesese că ratase şi gata.

Bilten se întoarse spre selectorul personal, îl cuplă cu sintetizatorul şi-l programă să-i caute lucrarea legată de temă, precizând perioada… probabilă. Cine mai ştia, s-ar fi putut, recitind-o şi folosind datele din sintetizator, să-i vină vreo idee… desigur nu atât de trăsnită ca a acestui Nusfet, care-i amintea…

Ia să vedem ce mai făcea fosta lui studentă, care se îndrepta

cu nebunul celălalt de Glad Selv... probabil spre moarte! Din 7-II-B nu se întorcea nimeni.

Ei, uite că fata aia nu se dovedea a fi chiar atât de rea. „Prea distinse profesore Bilten!” începea bine. Şi uite că nu greşise făcându-le cadou setul de roboţi, îl aprecia la superlativ, le descoperise chiar calităţi în plus. Iar era impertinentă! Dacă el, Bilten îi testase, cum pretindea ea că descoperise în plus... A, prin teste noi – îl verifica, da? N-avea încredere în testele lui!

— Dar cei şase B.G.-24 se descurcaseră se vede admirabil; Ela Nant era, ca niciodată, entuziasmată, îi mulţumea, în numele amândurora, pentru cadou! Şi încheia cu „deosebită stimă”, adăugându-i „modestele ei urări de noi succese în apropierea viitorului de zilele noastre”! Uite că reţinuse expresia lui – sigur, ce e bun se reţine uşor – şi din moment ce o reţinuse... Aha! Era şi-o formă de mărturisire aici, Ela Nant recunoştea implicit că îi urmărea cursurile cu atenţie, chiar dacă declarase cândva... nu mai avea importanţă ce. Uite că în faţa morţii, poate biata Ela Nant...

Ei! Acum îşi dădea seama! Ga Nusfet afirma, încerca de fapt, într-o altă formă, abordând faptica dintr-un alt unghi, ceea ce Ela Nant pretindea, *pretinsese* că există! Şi micuţul Nusfet *nu mai era atunci original!* Ha, ha! Ha, ha, ha! Nu mai era deloc original, Ela Nant nu era nici măcar singura care avea halucinaţii! Se mai găsiseră încă doi nebuni care, *înaintea ei, se* hazardaseră să presupună că marile ordinatoare ar sta la taifas, chiar dacă nu „le şi auziseră”, ca Ela Nant, niciodată.

Un clinchet argintiu îl anunţă că selectorul îi descoperise lucrarea printre nenumăratele sale studii ştiinţifice, pe ecran apăruse sinteza ei.

Aşadar, Ga Nusfet *nu era original.* Asta merita reţinut. Să vedem însă, în locul ipotezei greşite a lui Ga Nusfet, ce scrisese el, Bilten, în tinereţe, observând fenomene similare?!

Ei, asta era cu totul altceva! O ipoteză îndrăzneaţă... o demonstraţie impecabilă, documentată de întreg colectivul micuţ pe care atunci îl conducea, îşi amintea bine, la început nu pricepuseră nimic bicisnicii, abia când el desprinsese cu o limpezime de cleştar concluzia... De ce-o fi zis bătrânul lui fost profesor că era o cale eronată? Se ramolise?

Dar dacă ar... ar completa puţin această lucrare cu... cu unele constatări faptice din analizator – Ga Nusfet doar nu avea să

aibă pretenţia la coautorat, pentru că ar utiliza câteva fapte constatate de el într-o lucrare fundamentată complet pe altă bază şi cu altă viziune?!

Ia să verificăm! Da, trebuia văzut mai întâi ce putea ieşi din ansamblul acesta, din contopirea, completarea reciprocă a celor două lucrări, după aceea... ştia el ce să facă.

Bilten începu să apese cu înfrigurare clapele sintetizatorului, îl conectă la superordinatorul care lucra fără probabilităţi, aşteptă trei secunde.

— „Am mai dat o dată răspuns la această problemă. Completarea nesemnificativă”, citi consternat Bilten.

Cum? Cum mai dăduse o dată răspuns la această problemă? *De data asta nu greşise,* ştia precis. A, se vede că circuitele erau inversate. Ieri, meşterise un tehnician la sintetizator, reparase o defecţiune, dar provocase, prostul, alta. Dar cum îşi permitea maşina asta probabilisică neroadă să decidă atât de tranşant „completarea nesemnificativă”?! Adică era lucrarea lui din tinereţe nesemnificativă pentru tema, pentru ipoteza lui Ga Nusfet?! Se dereglase! Se dereglase precis computerul, trebuia să semnaleze echipei de control.

Bilten apăsă cealaltă clapă, conectă acum sintetizatorul la superordinatorul U-11 care lucra cu probabilităţi. În realitate era tocmai invers, acum avea să-i răspundă creierul ordinatorului U-12, ce răspundea excluzând probabilităţile. Pe ecran apăru imediat:

— „Soluţie identică. Repet, soluţia este identică celei date de U-12”.

Ce mai era şi asta? Cum, nu greşise? El nu greşise, nici ordinatorul nu greşise, din moment ce un al doilea dădea acelaşi verdict! În creierul unui ordinator apăruse noţiunea de „probabil”, fără a fi fost implementată acolo vreodată?!

Cine-i făcea farsa asta? Ga Nusfet? Voia să-şi demonstreze, să-şi susţină astfel ideea trăsnită şi ideea celeilalte trăsnite de Ela Nant cum că ordinatoarele biologice ar comunica între ele?

Reuşise – cine ştie cum – micuţul cu ochi de cadână să se apropie de superordinatorul U-12 şi să-i strecoare în memorie noţiunea „probabil”?! Bine, dar de ambele ordinatoare izbutise să se apropie? Le conectase? Pentru că altfel *de unde ştia U-11 ce soluţie dăduse „fratele să”, U-12?!...*

Bilten înlemnise cu ochii la ecranul care îi mai aduse o

surpriză. U-11 făcea o precizare:

— „Părere diferită faţă de U-12 în ce priveşte completarea, profesore Bilten. E vorba de altă generaţie, desigur, informaţia este azi depăşită şi inutilizabilă. Dar. Luând-o în sine, e probabil să fi dus la o concluzie interesantă, la o ipoteză, paradoxal, mai amplă decât cea a lui Ga Nusfet.

„Profesore Bilten?! De când îi dădea U-11 răspunsurile... adresându-i-se pe nume?! Dar despre Nusfet de unde ştia? Încercase Nusfet să-şi verifice ipoteza? Ordinatorul aflase deci cui aparţine „ipoteza hazardată”?!

Şi prin „altă generaţie” ce trebuia să înţeleagă? Generaţie de oameni sau de ordinatoare? Şi lucrarea lui! Lucrarea lui „nesemnificativă” acest U-11 considera că probabil ar fi dus la o ipoteză *„mai amplă decât cea a lui Ga Nusfet”?!*

— „Cum? Cum asta?” imprimă pe claviatură febril Bilten, întrebarea era total neacademic formulată, vru s-o refacă, U-11 pricepuse însă, răspunse în aceeaşi clipă:

— „Aţi fi intuit, dovezile erau imposibil de adus atunci, dar aţi fi intuit în mod genial teoria Elei Nant, profesore Bilten. Aţi ratat”.

Bilten se frecă la ochi crezând că visează. Era un coşmar? Care „teorie a Elei Nant”, de când se apucase Ela Nant să teoretizeze? Nu publicase niciodată nimic, el ar fi aflat!

De unde ştia acest U-11 de teoria nepublicată a Elei Nant? Iar el, el, Bilten, ar fi putut „intui *în mod genial”*?!

Dar dacă Ela Nant nu publicase nimic... dacă acest... aceste U-11 şi U-12... ar dispărea, dacă n-ar mai fi, dacă le-ar şterge... cineva memoria, atunci el ar putea să-şi reia munca la acea lucrare şi... Şi să demonstreze argumentat ce? Că ordinatoarele „conversau”? Atunci astea două conversaseră şi cu celelalte două superordinatoare ale universităţii?! Şi... spre deosebire de el, de oameni, *ordinatoarele îşi însuşiseră deja, aprobaseră teoria Elei Nant?!*

Palid, Bilten se ridică de pe scaun, merse cu paşi nesiguri până la uşă, o deschise.

Lily îşi lustruia gheruţele. Iar interfoanele... de-asta era atâta linişte! Interfoanele, toate, erau decuplate.

*

Rhea ajunse la timp. Tocmai când Hon Tar apăruse în marele hol, însoţit de cei şase asistenţi ai lui, pe care îi expedie imediat,

invitându-i „să se familiarizeze cu oraşul subteran”. Rămaşi singuri, schimbară câteva fraze banale, Hon condusese până în urmă cu un an institutul, cunoştea clădirea gigantică perfect. Adică nu chiar perfect, pentru că cel sosit declară scurt:

— Vreau să văd noua aripă!

— Presupuneam, făcu simplu Rhea. Mergem acolo. De când am sosit aici pentru documentarea pe care mi-a cerut-o centrul din Orms, am ajuns să cunosc bine oraşul uzină.

Hon arăta bine dispus, nu trebuia pierdută această ocazie, aşa că urcară într-un mic vehicol de două locuri, care porni imediat spre aripa vestică a institutului subteran.

— Aud că au clădit-o la suprafaţă. E steaua aceea de mare pe care am zărit-o din glisor?

— Întocmai, zise Rhea. Lumina solară e indispensabilă…

— Indispensabilă?! Pentru acest proiect îndoielnic?

— Având în vedere economia de energie, explică aparent fără intenţie Rhea.

Importantul musafir simţi încotro bătea, se amuză:

— Foarte frumos că s-au orientat aşa. Dacă mai ridică stele de-astea, poate nu mai cer suplimentarea de energie!

— Ei, nu! Trebuie evitate construcţiile exterioare, o luă diplomatic Rhea, aflase că Hon nu numai că ţinea la acea idee, dar o şi lansase, adăugă însă: Aşa cum trebuie respectat şi timpul.

— Timpul?! îi aruncă o privire iute Hon.

— Al musafirilor, al cercetătorilor. Nişte modernizări trebuie făcute. Acum, de pildă, vom risipi mai mult timp, pentru a parcurge planul orizontal al institutului până la sectorul vest, decât ai pierdut străbătând două continente. F ridicol.

— Este, admise Hon. Astea-s fleacuri, se vor rezolva uşor. Am auzit însă de ceva proiecte noi, de amploare, nu de modernizări ieftine. Ce mai face „duşmanul meu personal”? Ce-i mai trece prin cap?

Că modernizările, strict necesare altminteri, erau „fleacuri care se vor rezolva uşor” era bine. Indiscutabil, azi Hon avea o dispoziţie remarcabilă. În ce-l privea pe „duşmanul lui personal”, despre el Rhea ar fi preferat să discute mai târziu. Era vorba de Zan-Zar care, cât timp Hon condusese institutul, îl agasase cu pretenţii zilnice, solicitase şi comisii de anchetă, Zan avea mereu idei noi, dar costisitoare sub raportul experimentărilor,

iar unele dintre acele idei erau „prea îndrăzneţe”. Cea mai îndrăzneaţă însă părea să fie ultima, pe care Hon n-o aflase. Aşa că Rhea se întrebă dacă să evite discuţia ori, din contră, să expună noua intenţie a biochimistului.

Oaspetele remarcase ezitarea, adăugă încurajator:

— Trebuie să recunosc, *unele* din ideile „aiurite” ale acestui Zan s-au dovedit viabile. O năzbâtie de-a lui pe care m-am opus s-o experimenteze s-a experimentat în sistemul 4-II-4. Cu succes.

— Cum?! făcu Rhea neînţelegând.

— Da. De aceeaşi idee pe relaţia spaţiu-timp e vorba. Reiese că îndrăzneaţă ipoteză a lui Zan era valabilă. Culmea, ceea ce la „duşmanul meu” fusese rezultatul unor deducţii logice consecutive, la cei din 4-II-4 a fost o întâmplare fericită. Altceva căutau, dar au descoperit un efect remarcabil, de mare perspectivă, pe care au clădit de fapt teoria. Trebuie să-l felicit pe Zan, nu?

— De ce? Tot nu pricepu Rhea.

— Dacă-i venea ideea mai devreme şi se-ncăpăţâna să nu renunţe la ea, cum are el obiceiul uneori, am fi risipit inutil, cu experimentările, o energie uriaşă. Aşa, vom prelua ideile care ne-au fost comunicate, vom da în schimb altele, la nivel galactic nimeni nu va pierde nimic.

Da. Era un raţionament. Logic, eficient, economic, minus… o mică eroare ce se strecurase în judecata lui Hon. Dacă „întâmplarea aceea fericită” nu ar fi dus la descoperirea „efectului de mare perspectivă”, acesta ar fi rămas necunoscut la nivel galactic… cine ştie cât timp, teoria la fel. Nu remarca Hon acest aspect? Începea cumva să se plafoneze?! Ori, tot din anumite raţiuni, prefera să nu întrezărească acel cuantum de hazard?

Deocamdată, Hon urma să aprobe ori nu fondurile energetice suplimentare. Era de sperat să le aprobe, musafirul „ţinea” la institut pentru că aici se formase, tot raţional era legat de acest loc ce-l catapultase în Consiliul suprem de coordonare şi unde avea probabil să revină, mai devreme sau mai târziu. Aşa că Rhea hotărî să încerce, să aducă adică în discuţie ipoteza ultimă a lui Zan, momentul i se păru favorabil.

— Pentru c-a venit vorba de idei noi şi de ce-i mai trece prin cap lui Zan, începu Rhea cu prudenţă, ei bine, l-a influenţat,

zice, un mesaj decodificat de curând la Centrul de recepţionare.

— Cel venit din 13-II-K?

— Îl ştii, deci? E perfect atunci, spuse Rhea. Zan vrea pur şi simplu să perfecţioneze acea idee!

— Asta-i bine! Cum?

— Mda, aici e aici, cum! Atacă Rhea pieziş, hotărând să-i incite lui Hon spiritul de contrazicere. Mie ideea mi se pare net greşită.

— Să vedem! Despre ce-i vorba?!

— Nici mai mult, nici mai puţin, Zan crede că, tot în mod experimental, ar putea crea condiţii artificiale pentru a stimula apariţia la materia biologică… a unor reacţii afective.

— Ei, asta-i bună!

— I-am spus că-i absurd! se apără Rhea. E vorba de primatele mari, de fapt. Vrea să stimuleze anumite zone cerebrale, să creeze o mutaţie capabilă să facă posibilă o viaţă afectivă superioară…

— La cimpanzei?!

— Da. După observaţiile lui, presupune că în acea lume dominată de instincte ar exista totuşi „embrioane de sentimente”.

— Stupid! mormăi Hon. Sentimente?! Oricine ştie azi că sentimentele apar doar pe o bază pur raţională. De pildă, am aflat că ţii foarte mult la acela care te-a salvat recent în acea călătorie spaţială. Ştii că puteai pieri, că sistemul galactic ar fi pierdut în tine un exemplar absolut reuşit şi totodată nava spaţială. Şi ţii deci la acel care te-a salvat, te-ai legat afectiv de el, pentru că, logic, îţi dai seama de asta. Crezi că în capul unei maimuţe s-ar putea elabora vreodată un asemenea raţionament?

— Nu-mi dau seama, mormăi Rhea. Sunt reporter, nu m-am ocupat, n-am studiat cu atenţie animalele de laborator.

— Dar e ridicol! La nivel galactic se ştie doar, perfect de bine, că sentimentele, viaţa afectivă în general, în toată complexitatea ei, nu pot apărea la fiinţele necibernetice!

— Asta ştim noi, observă şi mai cu prudenţă Rhea. Zan-Zar afirmă însă că de când folosim pentru Creierele noastre şi membrane biologice, progresul e evident; că noi trei, de pildă, datorăm o anumită maleabilitate de gândire tocmai faptului că posedăm şi asemenea membrane biologice, Hon. Civilizaţiile pe care le cunoaştem, cu care ne aflăm în contact, sunt într-adevăr

cibernetice. Dar tot una dintre ele a lansat şi teoria aceea – n-am idee dacă o cunoşti – potrivit căreia, dintr-o ramură a primatelor actuale s-ar fi născut… mă rog, un fel de civilizaţie, cândva superioară, care s-a autodistrus; reiese că ar fi pierit la un moment dat, în urma unui cataclism.

— Şi? Admiţând chiar că, printr-o întâmplare regretabilă, dar teoretic posibilă, o asemenea civilizaţie ar fi existat…

— Vezi, întrerupse Rhea, teoria, ipoteza aceea s-ar lega cu alta: a evoluţiei continue neprogramate, din lumea animală.

— Altă aberaţie, vrei să spui! Care evoluţie? Cum să se poată produce o evoluţie fără scop, neprogramată?! Ai văzut tu vreodată, a văzut cineva, un peşte prefăcându-se în şopârlă?

— Nu. Dar cei care o admiseseră ca posibilă, tot o civilizaţie cibernetică, presupuneau că ar fi vorba de un proces extrem de lent, pe care anumite mutaţii produse rudimentar, stihinic…

— „Lent, extrem de lent” ironiză Hon. Atât de lent încât nimeni nu poate constata faptic acel proces, nu? De altfel, teoria era o vechitură, descoperită într-o navă cosmică rătăcită în spaţii şi aparţinând unei civilizaţii sucombate de mult. O absurditate! Ceva ce nu poate fi practic verificat; deci nu ştiinţă!

— Hon, dar existenţa unui asemenea lanţ evolutiv, a unei civilizaţii care a avut ca punct de plecare lumea biologică primitivă, ar explica… Ar fi un mod de-a da răspuns teribilei întrebări: Cine ne-a elaborat pe noi?… *Dacă* acele posibile fiinţe necibernetice or fi ajuns până acolo încât să construiască, înainte de-a pieri, aparate cibernetice rudimentare, dar dotate cu programe de autoperfecţionare?!

— Exclus! Cine ne-a elaborat pe noi se ştie foarte bine! făcu sec Hon. O altă civilizaţie cibernetică. Ne-a adus pe planeta aceasta, pentru a o popula, pentru a-i valorifica pe deplin resursele energetice.

— Bine, dar pe acea civilizaţie cibernetică cine a creat-o?

— Altă civilizaţie, evident tot cibernetică! Ce s-a perfecţionat apoi şi ea, paralel, mai mult sau mai puţin decât celelalte, în funcţie de resursele energetice planetare diferite, care i-au permis ori nu experimentări de mare anvergură!

— Şi pe acea altă civilizaţie cine a iscat-o?!

— Altai izbucni Hon. Doar ştii, ca toată lumea, că universul e infinit! De unde-ai vrea să-ţi spun eu exact cine şi când? Şi de ce te preocupă asta?! Am impresia că ai început să gândeşti greşit,

Ryan Dyn! Suprasolicitarea… probabil, trebuie să-ţi faci o verificare de gradul trei. Raţionezi eronat, şi-aş spune chiar pe undeva periculos. Zan-Zar la fel!

— De ce?

— Cred că ar trebui să vă faceţi o verificare complexă! Pentru că asemenea idei, asemenea întrebări inutile nu se pun! Şi-ar bate capul cu ele poate doar… Da, cred că ar avea temeritatea ilogică, sterilă, de-a şi le pune doar fiinţele născute din materia biologică primitivă, bazată pe impulsuri neraţionale! Pe care le-ar preocupa trecutul mai mult decât viitorul.

Poftim în ce se vârâse! O verificare îi trebuia acum, pentru ca totul să iasă la iveală înainte, mult mai înainte decât trebuie, pentru ca scopul să fie definitiv ratat.

— Exagerezi, Hon!

— Nu. Şi probabil ar fi fost mai bine ca Zan-Zar…

Să nu facă parte din echipa care va cerceta nava necunoscută, se foi pe locul său strâmt Hon, atinse clapeta din faţa sa şi ceru pe un ton ferm:

— Sunt Hon Tar. Apel către dispeceratul central. Făceţi-mi legătura imediat cu Zan-Zar!

Vocea neutră, de automat, alterată uşor de microfon, răspunse ca întotdeauna prompt:

— Imposibil, Hon. Echipa de intervenţie din care face parte Zan-Zar a intrat chiar acum în perimetrul special L. Pentru evitarea oricăror perturbaţii, legătura cu membrii echipei este unilateral întreruptă. Ei ne pot chema, noi nu. Măsură necesară pentru a nu le distrage atenţia în momentele de tensiune ce se vor crea în timpul…

— Bine, bine, am înţeles, tăie Hon. Încercaţi să-mi faceţi totuşi legătura cu şeful echipei! Hotărî el şi se răsuci spre Rhea: Aşadar, au intrat deja în perimetrul L.

— Ţi-e teamă pentru Zan? se interesă Rhea.

— Mai ales… pentru echipa pe care o conduce. Pentru planetă… Pentru sistemul nostru stelar, zise Hon şi o fixă cu privirea aceea care i se păru Rheei acum de-a dreptul bănuitoare.

5 Un simulacru de civilizaţie

— Ela, să ştii că aşa nu mai merge!

Ela întoarse capul mirată, Nat iar apăruse lângă ea, în camera

blindată a navei, constată că ciborgul avusese grijă să închidă în urma lui uşa dublă.

— Ce nu mai merge, ce vrei?

— Afectezi starea de disciplină a echipajului.

— Eu?! rămase Ela trăsnită.

— Da, pentru că eşti geloasă. Fiind geloasă, eşti emoţionată. Fiind emoţionată, nu-ţi poţi stăpâni pe deplin fluxurile Fita şi toţi N de pe navă au aflat şi se-amuză, fac bancuri.

— Ce fac?!

— Sunt convins că Ordinatorul central a început, continuă Nat, dar imediat ce te închizi tu aici, în camera blindată, fiecare N de pe navă îşi consumă timpul şi energia încercând să inventeze noi bancuri, în loc să…

— Despre mine? Fac şi spun bancuri referitoare la…

— La gelozia ta, absurdă, Ela, dar care…

— Ce bancuri? Spune-mi imediat unul!

— A, nu! făcu un pas spre uşă Nat. Sunt complet nesărate şi de altfel eu am acum de…

— N-ai nimic important de făcut, nemernicule! Eu am greşit, vă las să trândăviţi, să bârfiţi, să faceţi bancuri în loc să vă pun să lustruiţi nava pe dinăuntru şi pe dinafară în fiecare zi, învăţând în acelaşi timp „Robotica” lui Bilten, din care v-ar citi, prin Fita, Ordinatorul central. Asta am să şi fac!

— A, nu, Ela! Îţi spun un banc! Cu Bilten.

— Nu cu Bilten, bancurile care se fac despre mine vreau să mi le spui.

— Atunci îţi spun unul cu tine şi cu Bilten.

— Mulţumesc! Sclipiră ochii Elei. Cât de drăguţi sunteţi, că ne puneţi în… acelaşi banc! Eu şi Bilten! Voi asculta cu o dublă satisfacţie!

— Zice că Bilten discută cu un robot de-ai lui, B.G.-36, porni hotărât Nat.

— 36!? Bilten n-a ajuns cu *seriile* lui de roboţi decât la tipul 24! Cei „mai perfecţionaţi”, mi i-a trimis, îi ştii!

Nat se aşeză pe un scaun şi-şi prinse capul în mâini.

— E mai grav decât credeam, Ela.

— …Ce-i grav?

— Că ţi-ai pierdut simţul umorului!… Ştim foarte bine că B.G.-24 sunt ultimul tip de robot al profesorului Bilten! Acel „B.G.-36” vrea să arate cât de proşti vor fi şi peste 12 generaţii roboţii

B.G.! Pentru că profesorul Bilten îl întreabă pe un B.G.-36: „Nu ţi se pare că acea Ela Nant – studenta din primul an care n-a fost în stare să-şi ia măcar un examen la mine – are nasul cam lung?”

— Eu, nas cam lung?! sări ca arsă Ela. Asta despre Monstru s-ar putea spune mai repede, de-aia cred că nu-şi clinteşte capul, când apare, să nu poată fi văzută din profil!

— Ela! Se văită Nat. Dar pricepe odată că, în primul rând… aşa e bancul! Nu eu l-am elaborat!

— Dar cine?

— Parcă se poate şti cine e autorul unui banc! În al doilea rând, se grăbi Nat, „un nas cam lung” e aici în sens figurat! Vrea să spună că „ţi-ai luat nasul la purtare”, cum ne spui tu nouă că…

— Atunci de ce n-ai zis aşa de la început?

— Of! făcu Nat, decât să-ţi spun ţie un banc…

— Bine, nu mai întrerup.

— Păi nu mai pot să-l spun, că ai să te superi!

— O fiinţă inteligentă nu se supără, silabisi Ela, dacă bancul e bun, chiar dacă se referă la ea!

— Crezi? Se îndoi Nat.

— Că-i aşa sau că sunt inteligentă?

— Robotul lui Bilten, neînţelegând în ce sens a spus profesorul „are un nas cam lung”, zice… Ela, nu te superi, da?

— Mă încântă, Nat! Îmi făcusem iluzia că m-aţi imaginat la nivelul profesorului Bilten, nu al roboţilor lui! Ieşi afară, măgar cibernetic!

Nat se ridică imediat şi o porni spre uşă.

— Nu… Stai! Iartă-mă, Nat! Şi spune-mi, crezi chiar că… m-am prostit? Că asta… are să bage de seamă şi Glad?

— N-o să observe! Asigură Nat.

— Pentru că se gândeşte la ea! sugeră Ela.

— Nu. Pentru că… eşti aşa cu el, dintotdeauna.

— Cum?!

— Păi, îşi reocupă Nat locul pe scaun, şi până acum îl chemai la videofon de trei ori pe zi – în timp ce el pilota o navă spaţială!

— Să-i spui că-l iubeşti şi să-l întrebi *dacă* te iubeşte!

— Ţi se pare… mult sau puţin?

— Păi ce altă femeie, pe cine ai vrea să iubească *aici…?*

— Pe ea! strigă Ela, sărind în picioare. Simţeam că are să

apară. Simţeam că se gândeşte la ea, încă înainte să apară! Puţin îmi pasă că e la 5, la 500, ori 5000 de ani, ori de parseci distanţă de noi! Ea *există* în mintea lui Glad şi nu găsesc nicio soluţie s-o distrug, s-o aneantizez şi… Nat, Nat! Sunt nebună, nu-i aşa?

— Nu ştiu… reflectă Nat. Nu mai ştiu… Cred…

Cred că, dacă mai discut cu tine… pe tema asta… n-am să mai înţeleg nimic.

— Ei aş! Cum să nu mai înţelegi nimic?! Ce, eşti Bilten? Spune bancul mai departe!

— Acum… chiar că nu mai are niciun haz.

— Imposibil! Ce zice robotul lui Bilten care e la nivelul meu actual de înţelegere?

— B.G.-36 zice: „Daţi-mi voie să analizez problema, profesore Bilten, împreună cu colectivul”. „Bine, zice pedagogic profesorul Bilten, analizaţi-o cu maximum de atenţie”. Şi trece o zi, trec două, după trei săptămâni B. G.— 36 vine şi-i spune profesorului Bilten că a găsit soluţia. „Foarte bine, zice autorul lui B. G., dar prezint-o documentat”.

— Ştii că începe să-mi placă?

— Păi ăsta-i tot, Ela, anunţă Nat.

— Cum!?… Minţi! Spune mai departe!

— …B. G. — 36 înşiră pe masa profesorului o servietă de hârtie şi începe: „După cum am înţeles studiind aprofundat cercetările de estetică făcute din antichitate şi până azi, dar mai ales din lucrarea dumneavoastră „Robotica”, ce va rămâne fără îndoială în istoria…” „Bine, bine, minunată maşină, întrerupe profesorul Bilten modest, treci la nas, dragul meu, dar lasă-mi documentaţia privind acest prim aspect pe care începuseşi să-l dezvolţi”. „Ei, bine, continuă B. G. — 36. Clătinându-şi cu importanţă căpăţână cât un dovleac, lungimea sau înălţimea sunt apreciate numai în comparaţie cu altceva sau cu altcineva, profesore Bilten”. „Ia stai, întrerupe profesorul. Ce vrei să spui cu asta?” „Că, dacă nu-i putem scurta nasul Elei Nant, îi putem mări capul, pentru ca nasul să pară mai mic!” explică B. G. — 36. „Măgar cibernetic!” se supără profesorul…

— Ţi-am spus să mă ierţi, Nat.

— Aşa e bancul, Ela, ce parcă numai mie mi-ai spus „măgar cibernetic”? Şi crezi că Bilten nu zice la fel? Deci, „Măgar cibernetic, eu vreau să-i scurtez nasul impertinentei ăleia, nu

să-i măresc capul! Şi, din moment ce nu ai găsit soluţia pentru a-i micşora nasul, cum îţi imaginezi, parşivule, să-i măreşti capul?”

— Ziceai că nu ştii ce-i „parşivule”, Nat!

— Nimeni pe navă nu ştie exact, dar bănuim să e o variantă de rezervă pentru „măgar cibernetic”. Şi-atunci B.G.-36 explică; „I-am putea da să citească „Robotica „volumul doi, profesore Bilten, sau”… Şi gata, ăsta-i bancul, nu-i bun, dar e lung, aprecie Nat.

— Minţi! *Sau?*

— …Sau, oftă Nat, „sau, prea distinse profesore Bilten, i-aţi putea face cadou Lui Glad o secretară de tip B.G.-37. Ela Nant s-ar gândi cum să scape de ea şi capul tot cât un televizor holografic i s-ar face!”

— Şi pe N îi amuză bancul ăsta!

— Grozav. Şi se întreabă în fiecare zi dacă nu a început să ţi se umfle capul!

— Secătură! îşi miji ochii Ela. Secătură parşivă, ăsta-i un banc inventat de tine!

— Nuu, Ela.

— „Prea distinse profesore Bilten”, Nat! Asta-i politeţea ta leşinată, demodată, robotică!

— Ela, tu ai vrut să-ţi spun! E cel mai cuminte dintre bancurile care circulă.

— Circulă?! V-o fi pus dracu să-i spuneţi unul şi lui Glad?

— Asta nu, Ela. Glad te iubeşte şi…

— Încă!… încă… poate, mă mai iubeşte.

— Ela! E absurd să fii geloasă pe…

— Încă?!! Se aprinse deodată Ela. Ia stai puţin!… Nat, Nat, la ce mă gândesc, ce percepi prin Fita în clipele astea? întrebă ea fixând ochii ciborgului.

— …Nimic, Ela. Azi, de altfel, aici, am recepţionat prin Fita doar în momentul când ai strigat că „Ea există!”

— Îhî!… Bine, Nat. Când mai percepi prin Fita ceva din ce gândesc, să-mi spui. În ce priveşte bancul, e foarte, foarte bun… şi plin de idei!

— Ce idei, Ela?

— O să aflaţi, dragii mei, mâine! Până mâine mai aveţi timp să spuneţi bancuri…

— Şi… după aceea?

— După aceea… o să mai vedem, Nat! O să mai vedem.

— Unde e Fred? întrebă cu un aer bănuitor Geno.

Dani stătea întins pe fotoliul relaxant. Ridică o privire apatică spre cel ce intrase în cabina de comandă, constată că Geno era proaspăt ras, mormăi:

— Alături. Meştereşte la dispozitivul… la ce-a găsit în cabina micronavei fantomă.

— Nu-i mai spune „micronavă fantomă”, nu-mi place, pretinse Geno.

Dani căscă, întrebându-se cum altfel ar fi vrut să-i spună? O navă fără echipaj, o micronavă rătăcită, eşuată, călătorind cu minimă viteză prin spaţiile interstelare fără sfârşit. Ce se întâmplase cu echipajul? Cine era, din ce fel de fiinţe fusese compus cândva acel echipaj?

Se aflau atunci abia la sfârşitul celei de-a doua pulsaţii. Geno se opusese în zadar. Fred făcuse „nebunia”, zicea Geno, să iasă în spaţiul cosmic, să pătrundă în nava părăsită, să aducă de-acolo ceea ce el bănuia că ar fi fost „un jurnal de bord”, pe care se chinuia de-atunci „să-l descifreze” studiind minuscula cutie neagră în toate felurile, cu o perseverenţă nemaipomenită.

— Nu trebuia să-i permit să aducă oroarea aia neagră aici! zise Geno. Dar, în sfârşit, se potriveşte bine, avem câteva clipe de răgaz; să discutăm probleme importante.

Dani căscă din nou. Gândurile i se reîntorceau mereu fără să vrea la familie… care probabil nici nu aflase că el era acum departe, foarte departe de ei. Avea să-i mai vadă? Aveau să afle în ce „misiune cu totul deosebită” pierise? Dar avea să piară?

— Nu mai căsca! Repet, e ceva foarte important, spuse Geno.

— La dispoziţia dumneavoastră, ridică puţin spătarul fotoliului Dani.

— Află în primul rând că, în cazul în care expediţia reuşeşte, planeta noastră ne va rămâne în veci recunoscătoare. Vom deveni toţi trei cavaleri ai înaltului ordin, învestitura e ca şi făcută. Eu voi primi în sfârşit titlul de general pe care în ultimul război s-au codit să mi-l dea, dar şi de guvernator al noii noastre colonii. Documentele sunt deja semnate, le am aici. În această calitate, te numesc ajutor al meu, Dani, şi îţi cer să te dedici în întregime acestei nobile misiuni!

Era nebun? Vindea pielea ursului din pădure? „Guvernator”! îşi închipuia că vor descinde – dacă vor descinde vreodată pe acea

planetă – într-un trib de antropofagi, care li se vor prosterna la picioare?!

Şi avea „documentele de investitură” *semnate*?! Ia te uită! Clocise deci plecarea asta „în trei” mai de mult? Nu-i venise ideea „peste noapte”, cum pretinsese! Intenţia de a-l însoţi pe Fred în această expediţie fusese pregătită cu grijă?! Bine, dar pe el, pe el de ce-l cărase aici? Fred era un aventurier, Geno – un negustor şi-un militar ratat care visa gloria! Dar de ce aveau nevoie de el?! Pentru... micuţele treburi murdare pe care trebuia să le rezolve cineva în „nobila colonizare”?!

— La ordinele dumneavoastră, domnule general! surâse Dani, deşi îi venea să zică altceva, cu totul altceva.

— Aşa e mai bine! Aprecie Geno. Până în prezent, am toate motivele să cred că nu m-am înşelat în aşteptări! În primul rând, această hardughie zburătoare funcţionează? Da sau nu?

— S-ar părea că da.

— Ce-i aia „s-ar părea”? Mi-ai spus că ai verificat calculele după prima şi a doua... „pulsaţie” de-asta, că, studiind şi poziţia stelelor, ai ajuns la concluzia că am făcut într-adevăr un salt, adică două salturi spaţiale uriaşe, că am străbătut un drum pe care nicio navă până acum nu ar fi fost capabilă să îl parcurgă în sute de ani!

— Incredibil, dar adevărat, oftă Dani.

— Înseamnă că acest Fred e nu numai un pilot excelent, dar şi un geniu în proiectarea acestor nave ale viitorului – ideea navei pulsative, după cum ştii, îi aparţine. Dragul meu Dani, un asemenea om de valoare trebuie protejat. Te rog să fii, îţi cer să fii mai ferm alături de mine în a-i stopa orice exces; cum a fost aventurarea aceea pe nava fără echipaj. Am băgat de seamă că Fred te apreciază.

— Înţeleg, zise moale Dani. Am să fiu mai ferm alături de dumneavoastră, domnule general.

Geno îşi bombă reflex pieptul. Asta era ceva interesant. Îl crezuse întotdeauna pe Geno, pe acest samsar cosmic, un om rece, capabil să miroasă o afacere bună de la o poştă şi să o pună la punct în detalii, s-o exploateze la maximum, cu meticulozitate. Iată însă că... în spatele negustorului, al administratorului, misitului, geambaşului de nave, oameni sau idei... se ascundea un embrion de general obsedat de glorie! Uite că îşi umfla pieptul parcă pentru a primi o tinichea de

decoraţie, numai când i se adresa cu titlul de „domnule general”!

— Aş vrea să ştiu însă mai întâi, reluă Geno, care este starea psihică prezentă a lui Fred.

— Proastă, făcu plat Dani.

— De ce? Ca psiholog trebuie să ştii, să-mi dai o explicaţiei Am nevoie să aflu exact care e dispoziţia omului care ne pilotează spre noua noastră colonie, în ce măsură va trebui… să-l scutim de unele plictiseli diplomatico-administrative pe viitor, când vom intra în contact… cu ăia! Deci, ce simptome prezintă? Reflexele i-au rămas bune?

— Reflexele da, zise gânditor Dani. I-am făcut o verificare azi, reflexele i-au rămas impecabile.

— Asta-i perfect.

— Am vrut să-i fac însă şi un test B-II, dar… m-a înjurat. Cred că e prima reacţie spontană pe care o are de când am plecat… mai exact din clipa… când i-am transmis că „Auna îi urează Succes”, se încruntă gânditor Dani.

— Da, am constatat şi eu că e foarte tăcut. Dar dacă reflexele i-au rămas impecabile…

— O cădere sau o… izbucnire poate surveni în orice moment. Tăcerea asta a lui nu îmi place deloc, mormăi Dani.

— Bine, dar de ce? Care e cauza?

— Nu ştiu. S-ar putea spune că a simţit că-l minţim… parcă ar şti că Auna…

— Lasă prostiile! Cum o să simtă!? Ce să ştie?! Caută să-l testezi fără să-şi dea seama. Discută cumva cu el, eşti psiholog şi specialist în contrainformaţii doar! Găseşte o soluţie să ne edificăm cu cine suntem la bord, să stabilim *până când* acest om este disponibil. Şi stai pe lângă el, să înveţi pilotajul… cine ştie ce se mai poate întâmpla. Poate… poate speră să fie el guvernator? Să nu-i spun mai bine că eu…? Îm? Ce crezi?

Uşa se deschise, Fred intră cu un aer detaşat. Aruncă o privire la aparatele de bord, anunţă:

— Am aflat cum funcţionează drăcovenia. Vă invit să vedeţi.

— Funcţionează?! făcu nedumerit Geno.

— Cubul acela negru pe care l-am adus de pe nava fantomă. E un aparat de proiecţie… holografic sau aşa ceva. Declanşat, îşi triplează volumul! zâmbi strâmb Fred.

— Cee?! Cum îşi triplează…?

— Habar n-am cum. Apare pur şi simplu în jurul lui un spaţiu limitat, vizibil din orice direcţie, care comunică nişte imagini-mesaj. Se pare despre lumea… spre care ne îndreptăm.

— De unde ştii?

— O să vedeţi imediat, făcu gânditor Fred. Imaginile holografice debutează cu o constelaţie, ai senzaţia că te tot apropii apoi de planeta unei stele. A treia stea ca mărime, a cincea planetă din cele 16 care gravitează în jurul ei.

— Şi dacă e un drum fals? presupuse Geno. Dacă…

— Nu cred. Mai mult decât atât… Presupun că ceea ce am găsit era o navă fără echipaj de la început. O navă container pentru noi… pentru cei ce vor veni, mă rog! S-ar putea să nu fie singura de acest fel. Aşa s-ar explica uşurinţa cu care am pătruns pe micronavă; faptul că nu am zărit niciun fel de aparate de pilotaj, că acest… cub negru era singur în interiorul acela gol şi strâmt.

— Rezultă cam ce fel de civilizaţie au? se interesă Geno.

— Rezultă. Şi încă foarte limpede. Nu par să fi ajuns la navele pulsative, dar dispun de un armament eficace…

— A! sări de pe fotoliu Geno. Bănuiam! Şi te-ai încăpăţânat prosteşte! Iar eu m-am lăsat convins ca un idiot. „Prima navă care va stabili contactul nu trebuie să dispună de niciun fel de armament!” Sunt vorbele tale, Fred, recunoaşte!

— Nu ne-ar fi folosit la nimic, obiectă Fred. E acolo o planetă… se pare bine înarmată, cu arme de-o eficacitate impresionantă… Fatală, murmură gânditor Fred.

— Cum fatală? Pentru cine fatală?

— Pentru ei. Mă tem că am putea să găsim un cimitir planetar.

— Sunt în război? Un război planetar?! Între continentele lor? Vorbeşte odată! ţipă Geno, strângându-şi spasmodic degetele.

— Ceva mai mult. Au, aveau doi sateliţi naturali şi bănuiesc, încă doi artificiali… de dimensiuni impresionante. Ori numai unul artificial… Cel de-ai doilea… nu ştiu, apare brusc… pare să vină, să se apropie de sistemul lor. E un satelit căruia i s-a dereglat orbita? E o uriaşă navă străină? Nu e clar. Asta, o să vedeţi, nu-i din păcate clar. Dar războiul se duce – ori s-a dus deja – între acest satelit sau navă străină şi fiinţele de pe planetă şi de pe ceilalţi trei sateliţi. Din care doi au fost… topiţi.

— Topiţi?!

— Dispun de arme, de nave spaţiale teribile; este acolo… dacă

nu s-o fi terminat între timp, o cumplită bătălie spaţială.

— Ar fi de preferat să se fi încheiat, să se epuizeze bine, până ajungem! Observă Geno. Ceva tot o să mai găsim şi noi, sper! Cam ce au pe planeta aceea? Sub aspect economic, ai priceput cum stau?

— Sunt şi nişte imagini care prezintă planeta. Înainte de declanşarea războiului. *Arăta* superb, zâmbi Fred. *Era* un paradis al ordinei. O grădină nesfârşită în tonuri galben-cafenii, două centuri care, bănuiesc, erau zona urbană, drumuri suspendate de o simetrie structurală perfectă, pe care circulau la distanţe egale nişte mobile multicolore, sub o puzderie de discuri zburătoare de mărimi şi forme diferite.

— De ce-ai spus „era”? interveni Dani.

— Pentru că după aceea totul îngheaţă subit şi încep imaginile terifiante, ridică din umerii mari Fred şi se aşeză la pupitrul de comandă. Ei! exclamă el. Dar suntem mai aproape decât credem de ei! Ne vom convinge dacă a mai rămas ceva din paradisul ăla. Ia priviţi! Încheiem a treia pulsaţie, ieşind chiar la…

— Stai! Opreşte! strigă Geno. Opreşte imediat, trebuie să ne luăm măsurile de siguranţă!

— Regret, dar nu sunt vizitiu, râse Fred. Dacă măcar aş reduce viteza, chit că suntem la finalul pulsaţiei, am pieri striviţi în aceeaşi fracţiune de secundă.

— Cum?! Şi… nu se poate, nu poţi face tu nimic?!

— Nu eu v-am invitat pe nava asta, aminti Fred cu o bună dispoziţie suspectă. Saltul spaţial are şi unele mici dezavantaje. V-am explicat doar că… dispari la un moment dat dintr-un punct spaţial, pentru… a ieşi în altul. Dacă te răzgândeşti însă, ori constaţi că ai greşit calculul şi vei ieşi de fapt într-o stea, să spunem, nu mai ai de făcut decât… să bei eventual un pahar înainte de-a te volatiliza. Şi să te gândeşti la cei dragi pe care i-ai pierdut, râse Fred. Ori pe care, direct sau indirect, i-ai ucis, rânji el manevrând de zor la consola pupitrului de comandă.

— Ce vorbe sunt astea? tresări Geno.

Fred părea să fi intrat în muţenia Lui obişnuită, lucra cu înfrigurare la claviatura pupitrului de comandă, părând să le ignore prezenţa complet.

— Fred, ce-ai vrut să spui, ce-ţi umblă prin cap? insistă Geno alarmat.

Dani se ridică de pe fotoliul relaxant, gândind o dată în plus că Geno era un prost. Tocmai insistând se demasca, dovedea că intuiţia lui Fred era bună. În mod ciudat, acest Geno care era un imbecil în felul lui – asta descoperise tot mai limpede în această călătorie, unde Geno îi era sub ochi permanent şi „scos” din mediul misterios al afacerilor lui – reuşea să-l domine pe el… şi pe Fred chiar, într-o anumită măsură. Omul care îşi cumpărase diploma de inginer, ca şi gradul în armată – Geno se zicea că făcuse în război contrabandă pentru generali –, care nu înţelegea nimic din principiul de funcţionare al acestei nave, care proceda grosolan la fiecare pas, mânca vulgar, gândea primitiv, reuşise să ajungă totuşi, un mare om de afaceri, să comande, să decidă destinele a mii de specialişti, printre care era şi el, Dani. Da, el, Dani, care pe deasupra trebuia să-i fie recunoscător acestui Geno, care „îl descoperise, îl salvase într-un moment greu”, îi dăduse o slujbă, cam murdară, ce-i drept, dar slujbă.

Fred, de asemenea, uite că şi Fred ar fi trebuit să-i fie recunoscător lui Geno. Nicio firmă de construcţii spaţiale nu privise cu încredere proiectul de navă pulsativă al lui Fred, li se păruse tuturor „utopic, imposibil”. Lui Geno, nu. Geno, sfătuit într-adevăr de el, Dani, mirosise că „se putea da o lovitură”, că proiectul lui Fred părea al unui ţicnit pentru simplul fapt că era genial, că depăşea cu mult nivelul de gândire al contemporanilor.

Visul colonizării unor planete se înfiripase încă de atunci în capul acestui om de afaceri care se visa guvernator? Toţi marii oameni de afaceri or fi fost la fel? Tot atât de rudimentari în gândire, având idei puţine, dar fixe, pe care însă ştiau să le urmărească, să le materializeze cu străşnicie, manipulându-i cu abilitate pe unii ca Fred, de care, la un moment dat, ştiau să se debaraseze ca de-o haină demodată?!

Era şi ăsta „un talent”? Cel mai important talent, apreciat „cu maximum de punctaj” de sistemul social năucit de propaganda militaristă?

Dacă aveau să descindă în acea nouă lume, pe această planetă necunoscută, talentul – ori geniul – lui Geno avea să găsească resurse de-a o îngenunchea? Ori măcar de-a trage foloase considerabile pentru el şi grupul lui de primitivi onctuoşi în haine de gală, traficând în continuare idei, mărgele, influenţe,

scoici, energie sau eroi? Unul din acei „eroi” avea să fie el, Dani?! Avea să-şi lase oasele pe-aici, devenind, poate, o statuie în satul natal? Iar în schimbul morţii lui, Geno avea să ajungă la o înţelegere favorabilă cu cineva?!

— Dani! şopti Geno.

— Da, domnule general.

Geno îi aruncă o privire, arătând apoi cu degetul spre Fred. Ce voia? Greşise spunându-i „domnule general” în prezenţa lui Fred? Voia să-i atragă atenţia asupra pilotului care făcea în continuare abstracţie de prezenţa lor, cufundat în manevrarea navei? De ce nu era în stare să zică altceva decât „da, domnule general”? De ce şi când se transformase el, Dani, într-un executant docil, într-un robot, da, un robot domestic al acestui dobitoc teribil, care ce urmărea?

— Ce face? întrebă muteşte Geno.

Dani ridică din umeri. Nava ieşea tocmai din pulsaţie, ecranul central al cabinei de comandă se luminase orbitor ca şi cum ar fi străbătut o masă densă de zăpadă, o ceaţă care se destrămă brusc. În faţa lor se afla constelaţia visată. Se apropiau de unul din sori, o stea de mărimea a treia cu o puzderie de planete ce apăreau pe ecranul marcatorului electric împreună cu orbitele lor. 16 orbite. 16 planete, dintre care pe cea de-a cincea aveau să găsească o grădină raţională… sau un cimitir răscolit.

— Fred! Trebuie găsită o soluţie! izbucni Geno. Ar fi stupid, dacă n-au isprăvit războiul, să ne consider unii sau alţii o ţintă nouă şi să…

— Fac singurul lucru posibil! mârâi Fred.

— Ce?

— Calculez o nouă pulsaţie, încărcând totodată sfera de câmp pentru un alt salt.

— Dar undo vom atinge punctul critic? întrebă Dani. La ce distanţă de ei?

— Cam între orbitele planetelor şapte şi opt.

— O! Asta e foarte bine! Aprecie Geno. Înseamnă că nu ne vor sesiza măcar prezenţa!

— Sunt convins că ne-au sesizat deja, replică Fred. Nu răzvrătiţii – ori năvălitorii – ci cei de pe planetă. Răspunsul la semnalele mele de apel sunt mai clare ca rândul trecut. Ascultaţi! zise el şi atinse o clapă.

Urmă un şir de sunete sincronizate pe ecran cu puncte

luminoase: un punct, două, trei, patru, cinci.

— E începutul mesajului meu, explică Fred şi atinse un alt buton. Acum răspunsul lor! Fiţi atenţi, stimaţi coechipieri, ne răspund!

*

— Apreciezi aşadar, reînnodă Rhea firul discuţiei, că… fiinţele necibernetice şi-ar pune astfel de întrebări?

— Presupun, zise Hon. Iar asta, indiferent dacă acea mutaţie ar fi rezultat printr-un „proces extrem de lent”, ori ar fi fost produsă de un experiment aberant, menit să creeze un simulacru, da, un simulacru de raţiune, de viaţă afectivă, după modelul nostru.

— Un asemenea experiment ţi se pare deci aberant? insistă Rhea.

— Ar fi, sigur! Să admitem că a izbutit cândva. Că ar mai reuşi încă o dată. Bine, dar *de ce* să-l facem? Dacă acea civilizaţie, singura necibernetică spre deosebire de toate celelalte cunoscute, n-a fost capabilă măcar să supravieţuiască, dacă s-a autodistrus, atunci de *ce să* repetăm acea eroare… a naturii sau a altei civilizaţii cibernetice? De ce, explică-mi şi mie!?

— Ştiu eu? Ezită Rhea. Să zicem, pentru a încerca să răspundem la acea întrebare, referitoare la ce a fost la început. Înainte de-a exista această lume cibernetică omniprezentă în univers. Poate că *totuşi* a existat, vreodată, o asemenea civilizaţie pe bază biologică, evoluată din primatele mari. Poate a pierit doar dintr-o regretabilă eroare… dar a dispus… cine ştie, a fost capabilă şi ea de anumite valori?!

— Absurd! ripostă Hon. Dacă ar fi dispus de valori şi dacă – logic, nu?

— Populaţia acelei planete ar fi beneficiat de ele, nu era posibil să se autodistrugă! Ar fi progresat, ar străbate spaţiile galactice, am şti de ea! Să coborâm, încheie el. Ajunseseră în holul imens al noii aripi a institutului, tocmai în momentul în care vocea metalică anunţă:

— Mesaj pentru Hon Tar şi Ryan Dyn, din partea lui Zan-Zar.

— Ei, asta-i! Ce-o fi vrând!? exclamă Hon.

— Hon, Ryan, mă auziţi? răsună imediat glasul lui Zan. Am pătruns împreună cu echipa pe nava străină, necunoscută. Un fapt interesant, Hon, legat de teoria mea, pe care Ryan poate ţi-a comunicat-o.

— Vă recomand să faceţi amândoi o verificare de gradul trei! Decise Hon, Zan-Zar însă declară imediat:

— Am făcut una chiar ieri, Hon! Ce-ai zice însă, dacă ţi-aş spune că în faţa panourilor de comandă de pe această navă necunoscută, într-un fel de scaun de pilotaj, se află un schelet straniu, care aminteşte mult de cel al unei maimuţe mari.

— Asta şi e, Zan-Zar! zise Hon apăsat. O maimuţă scăpată desigur dintr-o cuşcă a laboratorului navei. Repetă verificarea de gradul trei, mesaj terminat.

Tonul fusese aproape brutal, Rhea reluă discuţia, subliniind:

— *Cred* că e o maimuţă scăpată din cuşcă… Cred, dar… *Dacă totuşi,* prin absurd, dacă vrei, Hon, dacă undeva, în acest univers infinit… ar exista, am descoperi mâine o fiinţă necibernetică gânditoare în scaunul de pilotaj al unei nave astrale?

— Nu vor ajunge niciodată până acolo! Cu instinctele lor…

— Dar dacă am afla că undeva, pe o planetă depărtată, o asemenea civilizaţie există? Ce am face, atunci, Hon?

Pentru prima dată, promptitudinea în răspunsuri a lui Hon făcu loc unei tăceri. El începu apoi rar:

— Ei, bine… Ar trebui evitat, indiscutabil, orice contact cu acea… lume stranie. Şi imprevizibilă. Cel mult, spaţiodinele noastre ar trebui să-i supravegheze foarte atent… Continuu. Fără a lua niciun fel de legătură cu ei, fără a-i lăsa să afle nimic din ce ştim.

— Prudenţă?

— Elementară. Din fericire, însă, pentru securitatea galaxiei, te asigur că n-a existat şi nu va exista vreodată un asemenea *simulacru de civilizaţie,* ascultă-mă pe mine. Ce idealuri de perfecţionare, ce scopuri cognitive, ce mobiluri ale progresului ar putea să aibă o asemenea lume bazată pe instincte primare?!… E ilogic, nu vezi?

— E, poate, ilogic, şopti Rhea. Dar, te rog, gândeşte-te dacă nu greşeşti!

— Mă „rogi”?!… Cum adică? făcu nedumerit Hon.

— E… o noţiune afectivă nouă. Menită să faciliteze relaţiile de comunicare.

— Introdusă în circuit de când, de care civilizaţie?

— De una… foarte depărtată… necibernetică, murmură Rhea.

— Cu care ai luat contact în ultimul tău raid spaţial?

— Nu pari surprins că există!
— Nu mi-ai răspuns, Ryan Dyn!
— Nu sunt Ryan… Ryan Dyn a pierit… Accidentul. Membranele biologice i-au fost iradiate. Astronavele noastre s-au întâlnit… pe o planetă… Dintr-o constelaţie depărtată. Pilotul şi Ryan Dyn m-au salvat. Au murit însă după aceea; Ryan mai întâi…
— I-aţi ucis! Tu şi ai tăi! aruncă rece Hon. I-aţi ucis şi te-ai substituit; ai făcut un transplant de memorie; ai devenit Ryan Dyn. Şi ai venit aici să ne spionezi.
— Nu, Hon. Pe Ryan şi pe pilot i-am făcut să înţeleagă, înainte de-a se stinge, mesajul cu care vin.
— Mesajul cu care vii? Ce mesaj? Al distrugerii galaxiei? Al unor conflicte sistemice nimicitoare?!
— Din contră! Vin dintr-o civilizaţie biologică ce a creat, pricepi? *A creat* aparate cibernetice perfecţionate; capabile de mari performanţe. Dar civilizaţie… care are nevoie de ajutor.
— Rămăşiţele lor de instincte? Perspectiva unei autodistrugeri planetare, nu?
— Ştiai?
— Presupun, zise dispreţuitor Hon. Viaţă biologică! La care, probabil, ţin… ca orice animal viu, ţin la viaţa lor mai mult decât noi! Dar *nu sunt în stare* să o păstreze nici măcar la nivel planetar! Total ilogic!… Total absurd, aşa cum mi-am închipuit. Şi nu ne interesează… Eşti aici şi aici vei rămâne, Ryan! Hotărî Hon.
— Ţi-am spus că nu sunt Ryan Dyn, ci Rhea. Asemănarea de nume mi-a sugerat substituirea…
— Vei rămâne aici! Suferi de perturbaţii explicabile după accidentul acela, dar asta se va rezolva.
— Îmi *impui* să rămân?!
— Te rog, formulă atent Hon, să înţelegi! Faci totuşi parte din lumea noastră. Cibernetică.
— Dar sunt elaborată de civilizaţia aceea! În care sunt aşteptată să revin cu un răspuns! Pledă cu o iuţeală ciudată Rhea.
— *Dacă* în clipa aceasta mai există „civilizaţia aceea”! Punctă Hon. Probabil, nu. Spre binele sistemului galactic. Ai făcut tot ce era posibil. Dar misiunea ta, oricum, a eşuat…
— Nu-i pot trăda, Hon!
— „Trăda”? Asta ce mai înseamnă? se interesă Hon.

— O noţiune a lor. Înseamnă că înşeli pe cineva care a crezut în tine.

— Aha! Interesantă noţiune! Ne-ar putea trăda şi pe noi?

— Nu… Nu cred… Mai ales dacă eu mă întorc. Înţelege că e necesar să mă întorc! Iar voi puteţi şi trebuie să-i ajutaţi!

— Să supravieţuiască?… Să între în posesia cunoştinţelor noastre? Se alarmă sincer Hon… Pentru a incendia sistemele stelare unul după altul?

— Nu-i cunoşti! Sunt capabili şi de sentimente înalte!

Există o năzuinţă a lor spre cunoaştere şi pace, pe care însă…

— Foarte bine, Ryan, tăie Hon. Foarte bine, dacă-i aşa. Să aşteptăm! Dacă acea năzuinţă va triumfa pe planeta lor, vom intra în contact. Şi vei servi atunci la medierea relaţiilor. Dacă nu…

— Opreşte-te, Hon! Nu poţi, nu-i bine să decizi tu singur, acum, asupra dreptului la existenţă în istoria galactică a unei civilizaţii! Indiferent dacă ea mai fiinţează ori a dispărut. Poate ei sau nişte strămoşi, nişte… similari ai lor v-au creat cândva.

— Singur?… Nu sunt singur, zise Hon cu o gravitate deosebită. Am bănuit substituirea ta. Sunt în legătură permanentă cu Supremul For. Ascultă-i decizia!

Şi de undeva, din bolta cenuşie a imensului hol, o voce extrem de ostenită rosti rar, implacabil, ca o hotărâre de oracol:

— Nicio speranţă, Rhea, să intervenim cumva în istoria planetei din care vii! Dacă nu va fi în stare să supravieţuiască, dacă… acea bizară lume se va autodistruge, stupid, n-are *dreptul* să între în istoria galactică. N-are dreptul, nu-i necesar măcar să se ştie că o asemenea… aberantă civilizaţie sinucigaşă, un asemenea simulacru de civilizaţie a existat cândva!

Ecoul sălii se stinse încet. Rhea se răsuci spre Hon, articulă cu greutate:

— „Nicio speranţă?! Nu-i necesar măcar să se ştie… că a existat cândva”?… E cumplit! Sunteţi cumpliţi, Hon!

— Sunteţi ai spus?

— Eu mă întorc la ei… Orice-ar fii… împreună cu Zan-Zar! Păru să găsească ideea Rhea.

— Absurd! repetă Hon. Zan-Zar nu va renunţa niciodată la lumea noastră.

— Ba da, e o intuiţie a mea. Da, va merge… Va merge măcar

pentru a-şi verifica ipoteza. Va merge cu mine!

— „Intuiţie”? E tot o noţiune de-a lor, nu? La fel de iraţională?

— Dar care-i ajută să formuleze ipoteze, să ajungă la teorii foarte exacte.

— Imposibil! făcu Hon pe deplin convins.

— Aş! exclamă spontan Rhea. Intuiţia e aproape la fel de răspândită la ei ca dragostea, un sentiment, închipuie-ţi, Hon, ne-ra-ţi-o-nal!

— Exclus. Nu poate exista! Hotărî ferm Hon. Dar tu, reluă el interesat, de când ai „intuiţii” de-astea, ca ei?

— De azi! Intuiţii care mă fac să cred că lumea aceea va supravieţui şi fără ajutorul vostru.

— Absurd! Se va autodistruge în mod cert! Păru să încheie discuţia Hon, vocea lui Zan-Zar răsună în aceeaşi clipă:

— Mesaj pentru Hon Tar şi Ryan Dyn. Încă un amănunt interesant pe această navă necunoscută.

— Lasă amănuntele, Zan! îl întrerupse Rhea. Te invit să vii cu mine într-o lume de fiinţe necibernetice. O lume care m-a creat.

— Există o asemenea lume? Există undeva?

— În mod sigur. Vii? şopti Rhea cu o inflexiune străină, ademenitoare, teribil de periculoasă. Hon vru să intervină, să-l prevină pe Zan să nu se grăbească cu un răspuns, glasul lui Zan răzbătu însă mai repede:

— Când plecăm?

— Azi! Azi, acum! Hotărî Rhea pe un ton puţin cântat, asemenea unei melodii, unui „cântec stelar”, cum spusese cândva Zan-Zar, care pretindea că stelele emit sunete melodioase. Rămâi cu bine, Hon Tar! Sau adio! Adio se spune la noi, reluă Rhea cu o nuanţă ciudat de apropiată, când te desparţi pentru totdeauna de cineva. Dar cine ştie, poate „simulacrul” de civilizaţie va continua să existe… având dreptul atunci, nu-i aşa, să se amintească de ea în istoria civilizaţiilor galactice!

*

— Glad, ai avea ceva împotrivă ca, între două pulsaţii spaţiale, în tot timpul cât nava creează câmpul de forţă necesar haloului Q, ciborgii mei să facă nişte antrenamente în afara navei?

— Ai spus ceva? Ridică Glad preocupat privirea de pe foaia plină de calcule.

Ela repetă aproape silabisind întrebarea.

— Ce să am împotrivă?

— Nu mă întrebi nici măcar de ce?

— De ce? Se scărpină Glad în cap.

— Lipsa de activitate îi plafonează. Şi, de altfel, e necesar să se obişnuiască să stea singuri în spaţiul cosmic, roboţii lui Bilten nu contează oricum… Glad, altădată când îţi vorbeam… Glad, mă auzi?

— Sigur, mormăi Glad. Vorbeai de roboţii lui Bilten şi de nişte antrenamente.

— Pot să le încep imediat?

— Te rog!

— Oh! Mulţumesc! Se strâmbă Ela şi ieşi bufnind uşa.

*

Planeta grădinilor perfect ordonate despre care vorbise Fred, pe care o văzuse în imaginile holografice, era acum pe ecran. Bazele spaţiale de pe cei trei sateliţi se succedau lent, pentru ca apoi dintr-o dată, imaginea să se fixeze pe cerul înstelat, pe ceea ce părea a fi o stea. O stea care creştea, se apropia tot mai mult, tot mai repede, devenind o sferă cu excrescenţe asemenea unor creste, împănată cu antene uriaşe, extinse mult în spaţiul înconjurător. Antene ce nu păreau a fi însă antene, pentru că din ele ţâşneau brusc fascicole luminoase. Şi unul din sateliţi exploda, se transforma într-un ghem arzător de bare metalice care se contorsionau, se strângeau; se topeau, din satelitul artificial nu mai rămânea decât un ghemotoc inform, carbonizat.

— Ne retransmit mesajul, şopti Fred. În mod clar acum, e vorba de o gigantică navă străină care i-a atacat. Asta însă… asta nu mai e din mesajul cuprins în cubul halografic! constată el.

Ecranul cabinei de comandă fusese spintecat brusc de un fulger, imaginea surprindea acum o aprigă bătălie aeriană. De pe ceilalţi doi sateliţi ai planetei se desprindeau nave discoidale care se îndreptau spre nava agresoare. Alte nave minuscule, asemănătoare unor perechi de conuri cu baza foarte îngustă se năpusteau în întâmpinarea lor, alcătuind stoluri, apoi se constituiau în formaţii, câte şase micronave perechi; lansau simultan jeturi lungi, care se adunau într-un soi de protuberanţe ce înghiţeau, aneantizau micuţele discuri zburătoare.

Alt fulger spintecă ecranul – părând să marcheze altă trecere în timp – ceilalţi doi sateliţi fuseseră carbonizaţi. Şi bătălia se ducea acum cu planeta răscolită, sfârtecată, încremenită, din adâncurile căreia ieşeau tot mai rar nave discoidale îndreptându-se spre o destinaţie fatală. Reuşeau să distrugă una sau două din micronavele agresoare, dar erau înghiţite curând de protuberanţele care se iscau din stolurile de conuri duble ce dominau deja spaţiul aerian al planetei.

— Acestea sunt imagini prezente, zise Fred zâmbitor. Ne avertizează, ori ne cer disperaţi ajutor. Ce hotărâm? Li-l dăm ori ba?

— Eşti nebun?! sări ca ars Geno. Ce ajutor să dăm, cui şi cum? Nici dacă am avea armament la bord nu am fi în stare să ne apropiem măcar de ei! Fred, s-o ştergem de-aici cât mai e timp! Vom reveni, îţi promit, după ce lucrurile se potolesc, nu pare să mai dureze mult.

— E acolo încă o civilizaţie înfloritoare, râse Fred, manevrând la clapetele consolei. Puţin „deteriorată”, aflată la capătul puterilor, îngrozită, dar nu desfiinţată. Ar fi, cred, cea mai bună ocazie să ne facem intrarea în scenă, convingându-i să ne aprecieze.

— Fred! Îţi cer să părăsim imediat această constelaţie! Imediat! Hotărî pe un ton de comandă Geno.

— Mi-ai cerut până acum multe, remarcă surâzător Fred. Numai că de data aceasta voi face cum e bine.

— Dar cum vrei să lupţi? Cu ce? explodă Geno, făcând semn spre Dani să-l ajute.

— Da, Fred, zise Dani. Ar fi stupidă orice încercare…

— Nu orice! preciză Fred. Baza energetică a acestor conuleţe belicoase e nava gigant. Am putea-o lichida, simplu.

Dani înţelese într-o clipă. În imaginea ecranului central se lăfăia acum chiar nava agresoare, se distingea prin teleobiectivele puternice foarte clar, chit că se afla încă la o distanţă colosală faţă de ei.

— Ce vrei să faci? ţipă în pragul unei crize de nervi Geno.

— O pulsaţie! Explică liniştit Fred. Să ieşim însă exact în pântecul navei lor, unde presupun că se află nucleul energetic al acestor deloc simpatici năvălitori.

— Şi să pierim!? Deveni livid Geno. Să pierim noi, pentru a salva această… colonie deja… zdrobită?! Care nu va şti măcar

cine i-a salvat?!

— Asta ar fi farmecul operaţiunii noastre nobile! râse Fred. Ţi-am spus că cei de pe planetă ne-au reperat. Când va veni următoarea navă pulsativă de pe planeta noastră, vor şti că au în noi prieteni. Asta impune, ce-i drept, să ne sacrificăm, admise Fred, dar gloria ne va aparţine în veci, în lumea veche şi în această lume nouă, „domnule general”! Căci veţi primi gradul post-mortem, fiţi liniştii!

— Niciodată nu se va întâmpla asta! Peroră Geno. Auzi?! Dacă noi nu ne întoarcem, nicio altă navă pulsativă nu se va mai construi! În loc să devii guvernatorul acestei colonii, Fred…

— Ei, atunci nu ne va mai aparţine decât pe jumătate gloria, conveni Fred. Ni se va ridica un monument frumos, aici, pe planeta care va redeveni o grădină raţională. Un monument „pentru eroii necunoscuţi, veniţi din cer la momentul hotărâtor”!

— Fred, presupun că glumeşti! Redeveni calm Geno.

— Deloc. În următoarele zece secunde executăm saltul. Sunteţi gata?

— Da! zise brusc Geno, făcându-i semn lui Dani.

Ce trebuia să facă? Ce trebuia să facă acum? Să moară? Eroic?! Nu, nu era un erou.

Dani înţelese semnul făcut, se apropie prin dreapta de Fred, întinse mâna spre claviatură, pentru a-i distrage atenţia. Cu coada ochiului îl văzu pe Geno care scosese din buzunar revolverul, îl ridicase, spre a-l lovi în creştet pe Fred.

Numai că Fred se răsuci în aceeaşi clipă, izbi cumplit în plexul lui Geno, altă răsucire, fulgerătoare, Dani se simţi măturat ca un pai de lângă pupitrul de comandă, ochii îi rămaseră fixaţi pe imaginea aceea a navei agresoare; o clipă, două, trei, totul se întunecă apoi, nu mai simţi decât un vâjâit, un vâjâit surd în urechi.

6 Marele oracol

— Zan-Zar este plecat la Dart Erg. Nu poate fi deranjat pentru mesaje de prioritate unu, doi şi trei.

După care imaginea cunoscută a laboratorului subteran dispăru, ecranul se stinse.

Linişte. Aceeaşi linişte obositoare, în această cameră strâmtă care… ce era de fapt? O celulă dintr-un fel de închisoare? Era prizonieră? Cum trebuiau interpretate vorbele lui Hon Tar:

„Aşteaptă-mă aici”? Era o sugestie – „cel mai bun lucru ar fi să mă aştepţi aici” – o dispoziţie sau un ordin?

— Aş vrea atunci să vorbesc cu Hon Tar, rosti clar Rhea.

Pe ecran apăru o încăpere absolut identică celei în care se afla ea, vocea, mereu aceeaşi, anunţă însă la fel de linear:

— Hon Tar este plecat la Dart Erg. Nu poate fi deranjat pentru mesaje de prioritate unu, doi sau trei.

Şi imaginea se estompă, ecranul deveni cenuşiu din nou.

Câteva concluzii se impuneau. Mai întâi, nu era totuşi prizonieră, din moment ce Hon Tar – unul din cele mai preţioase exemplare ale acestei lumi, dacă înţelesese ea bine – era „cazat”într-o cămăruţă la fel de strâmtă şi sărăcăcioasă ca a ei. Aşa arătau oare toate „apartamentele” acestui „hotel”? Aşa arătau camerele tuturor acestor fiinţe cibernetice? Ori şi mai rău?... A doua concluzie era că la Dart Erg – cine să fi fost acest Dart Erg? — se aflau, poate convocaţi, şi Hon, şi Zar. Şi alţii? De ce? Ea o fi fost subiectul conversaţiei? Pentru a obţine legătura cu ei ar fi trebuit să precizeze că avea un mesaj de prioritate zero? Sau patru?

Dar dacă ar fi făcut o mică plimbare prin acest oraş subteran? Din moment ce nu era prizonieră...

Rhea se apropie de uşă, numai că uşa... era încuiată. Aşadar totuşi... Ei, drăcia dracului, şi cât timp aveau de gând s-o mai ţină aici sechestrată, se plictisea îngrozitor?! Emisiunile lor T.V. Erau mizerabile, îmbâcsite cu informaţii codificate, matematizate, specializate şi cu... probleme de logică distractivă!

Rememorase, revăzuse reportajele lui Ryan Dyn. Pe care acesta le realizase înainte de-a o salva, de-a pieri. Pretutindeni hale subterane, tuneluri de mină, şantiere imense, lucrări de aplatizare a terenurilor, construcţii de cosmoporturi, de uzine care sintetizau materia energetică brută. O lume în permanentă mişcare, perfect ordonată, neobosită. Ce urmăreau de fapt? Care era ţelul acestui furnicar cosmic?

— Vreau să vorbesc neapărat cu Dart Erg, zise Rhea, pe ecran apăru o sală mare în care se aflau cinci exemplare dintre care doar două erau identice, elaborate desigur în aceeaşi serie.

— Am ţinut să cunoaşteţi acest proiect” Viitor”, nu numai pentru că de el se leagă multe din speranţele noastre de amploare, se auzi o voce necunoscută.

Poftim, pierduse ocazia să afle „speranţele de amploare”, tocmai ţelul final!

— …Dar şi pentru că acest proiect, continuă cel ce părea să fie Dart Erg, stă la baza discuţiei pentru care v-am convocat. Subiectul îl constituie Ryan Dyn. Ori Rhea!

Eli, uite la ce întrunire nimerise! Cei cinci nu păreau să fi realizat că se aflau în legătură cu ea, Rhea ezită, dar spuse totuşi cu aplomb:

— Foarte bine. Subiectul e la dispoziţia dumneavoastră! Să facem cunoştinţă!

— Primul set de întrebări la care trebuie să răspundem este următorul, continuă Dart Erg, dovedind că nu recepţionase vorbele ei.

Pentru a intra în legătură, pentru a se face adică şi auzită de ei, trebuia manevrat ceva la consolă? Probabil. Nu merita însă riscat, făcuse încercarea de a-şi trăda prezenţa, Rhea consideră că ar fi fost o prostie să întrerupă legătura, mai ales… că nici nu ştia – nu-i aşa?

— Cum.

— Mai întâi ce s-a întâmplat cu adevăratul Ryan Dyn? Doi: Cine este noul Ryan Dyn? Trei: Cine l-a elaborat? Patru: Cu ce scop real a venit aici? Vreau răspunsuri cât mai clare, detaliate.

Noţiunea de asigurare a secretului discuţiilor confidenţiale nu era cunoscută pe această planetă? Oare oricine voia putea asculta ce vorbesc cei cinci?

— Cred că sunt cel mai în măsură să răspund la prima întrebare, începu una din celelalte fiinţe cibernetice.

Vocea i se păru Rheei cunoscută. A, da, era… şeful ei, şeful agenţiei de informaţii din Orms.

— Ryan Dyn… a fost unul din bunii noştri reporteri, din ultima generaţie, cam controversată Programat pentru a culege date de categoria întâi – scop informativ general, pentru stimularea interesului de a cunoaşte cât mai mult – şi de categoria a doua, specială – discernerea erorilor de programare, pentru evitarea lor pe viitor. Plecase pe planeta 404—K, pentru a realiza un reportaj amplu, e una din cele mai bogate planete aflate în exploatare. A realizat reportajul pentru ambele categorii de informaţii prevăzute; aţi vizionat ieri o primă parte din materialul care a rămas intact. La întoarcere, rezultă că Ryan i-a cerut pilotului să asolizeze pe 403—K, cunoscută ca o planetă

capcană. Pilotul i-a atras atenţia asupra riscului, rezultă asta clar din documentele înregistrate la bordul navei. Ryan a insistat, prinsese nişte semnale ciudate emise de pe acea planetă necolonizată. Spera, voia să realizeze un reportaj suplimentar „de mare interes”. Au asolizat, au găsit cu uşurinţă o navă străină, eşuată, pe care se afla o singură fiinţă cibernetică cu o înfăţişare stranie, înfiorătoare chiar…

Înfăţişare înfiorătoare?! Rhea simţi că trebuia să intervină, încremeni văzând pe ecranul sălii în care erau cei cinci imaginea mult mărită a trupului ei la care trebuise să renunţe.

— E de-a dreptul dezgustătoare, după cum puteţi remarca, îşi continuă expunerea şeful agenţiei. O fiinţă bipedă, cu coama aceea hidoasă de păr, cu ochi minusculi şi…

— Aprecierile estetice nu fac obiectul temei şi sunt de altfel discutabile, se auzi vocea lui Zan-Zar.

— Dar frumos înseamnă util! Înseamnă forţă, multifuncţionalitate! protestă şeful agenţiei, Dart Erg decise însă sec:

— Mai departe! Poţi stinge ecranul, am văzut.

— Era destul de importantă aprecierea aceasta, reluă nemulţumit şeful agenţiei. Pentru că asupra lui Ryan imaginea deplorabilă a avut un efect nefast. A dus trupul acela blocat pe nava lor, unde fiinţa străină groaznică i-a ucis pe cei doi, după ce probabil absorbise într-un mod necunoscut întreaga informaţie deţinută de memoria lor.

— Mă opun! Ni se prezintă o informaţie eronată.

— Lasă-l să-şi expună punctul de vedere, Zar, se răsuci spre el Hon pe un ton ferm. Continuă!

— Fapt este că aceea fiinţă străină s-a substituit lui Ryan Dyn şi s-a prezentat la noi, pe Orms, în locul lui. Ne-a lăsat materialul filmat şi a venit pe această planetă.

— A *cerut* să vină aici? se interesă Dart Erg.

— Nu… Eu am trimis-o, de unde era să-mi închipui…

— Nu te apăra, ar fi putut înşela pe oricine, interveni Hon Tar de data aceasta. În ce priveşte însă faptul că i-ar fi ucis pe cei doi, afirmaţia este inexactă. Psihociberneticianul nostru poate explica mai exact cum au stat lucrurile.

— Da, auzi Rhea o voce nouă, care-i era însă şi ea cunoscută. Voi încerca să vă explic, deşi avem de-a face fără îndoială cu unul din cele mai bizare…

— Pe scurt! ceru Dart. Interesează răspunsurile la întrebări.

— Desigur. Am încercat să-i fac celui pe care-l credeam Ryan Dyn verificarea obişnuită după o călătorie spaţială. În primul rând, s-a opus, pretextând că a primit o misiune nouă şi urgentă. Evident nu i-am eliberat fişa pentru plecare şi a trebuit să se supună verificărilor. Cazul a devenit în continuare de-a dreptul uimitor, unic!

A trebuit să-l supunem unor verificări tot mai complexe, dar…

— Concluzia! ceru la fel de energic Dart.

— Voi explica eu mai concis şi concret! Hotărî brusc Hon Tar. Am studiat în amănunt rezultatele investigaţiilor, când am fost încunoştiinţat de apariţia acestui „fenomen ciudat”, cum l-au numit psihociberneticienii din Orms. Precizez că tot eu le-am cerut să păstreze o tăcere desăvârşită asupra cazului şi am căutat să-l cunosc personal pe acest… intrus. Faptele sunt următoarele: Memoria noului Ryan Dyn e compusă din cea a fostului reporter din generaţia 201, dar o memorie parţială, cu lacune masive; din memoria intactă a acestui străin, dar o memorie într-adevăr greu sondabilă, aproape impenetrabilă; şi dintr-un al treilea strat de care în mod bizar nu este conştient, se pare, nici subiectul.

Asta era ceva nou! Rhea asculta nevenindu-i să creadă. De unde scoseseră şi cel de-ai treilea strat?

— Important este: Întâi, continuă Hon Tar, reporterul Ryan Dyn şi pilotul au fost grav iradiaţi în minele de pe 404—K, o planetă unde nu ar trebui trimişi reporteri cu membrane biologice. Doi, Ryan Dyn a fost conştient de riscul suplimentar la care se expun, el şi pilotul, asolizând pe 403—K pentru a salva acea fiinţă străină. A făcut-o cu convingerea că merită, că va stabili prin acest străin o legătură cu o civilizaţie necunoscută. Trei, pilotul, care făcea parte tot din „controversata” mea generaţie, sublinie Hon, i-a împărtăşit opţiunea. Mai mult decât atât, el a efectuat grefa. Patru, ideea grefei i-a venit lui Ryan Dyn, nu acestui necunoscut, necunoscute mai exact, care a fost elaborată de fiinţe necibernetice! Pretinde că se numeşte Rhea, că asemănarea de nume ar fi contribuit la această idee a substituirii.

— De ce a făcut totuşi substituirea? Nu-i convenea vechea înfăţişare? întrebă şeful agenţiei din Orms.

— Sau a vrut să nu se ştie că pătrunde pentru a spiona lumea

noastră? se interesă Dart Erg.

— Nici una,nici alta, zise Hon. Cu vechea imagine a trupului ei, Rhea se împăca foarte bine, testele relevă chiar o reacţie de respingere psihică faţă de noul ei aspect.

Acel vechi suport al creierului ei, vechiul trup, era afectat puternic încă din momentul eşuării navei. Reporterul Ryan Dyn a realizat pericolul ca pe Orms să nu mai ajungă nicio fiinţă în stare de funcţionare, ceea ce ar fi anulat valoarea sacrificiului său. *Trupul* Rheei era afectat, *creierul* lui Ryan Dyn ca şi cel al pilotului erau în descompunere treptată, din cauza expunerii la radiaţii. Cei trei au cooperat conştient la realizarea unui singur exemplar, care este acest nou Ryan Dyn.

— Cu ce intenţie a ascuns adevărul, dându-se drept Ryan Dyn această fiinţă pe care propun s-o numim în continuare Rhea? Se amestecă iarăşi şeful agenţiei din Orms. Pe Dart Erg asta îl interesează.

— Testele noastre sunt incapabile să dea un răspuns exact, îşi reluă expunerea psihociberneticianul. Pot afirma că nu am detectat intenţii agresive de niciun fel în psihicul acestei fiinţe. Mai pot afirma că verificările de profunzime făcute de noi relevă o preocupare majoră pentru a da ajutor lumii aceleia necibernetice. Acestei preocupări Rhea îi subordonează tot. Şi ar explica de ce, din prudenţă, înainte de a-şi îndeplini „misiunea salvatoare”, a căutat să cunoască bine lumea noastră, ascunzându-şi identitatea reală, de ce s-a dat drept Ryan Dyn.

— Ce-i cu al treilea strat de memorie? întrebă Dart.

— Insondabil. Aş spune că această Rhea refuză să-şi amintească de el sau îl ascunde cu grijă.

— De ce?

— Nu ştiu, Dart. Ar putea fi o experienţă care i-a produs reacţii negative, pare să fie legat… de o altă lume, de o altă civilizaţie.

De unde dracu scoseseră acest al treilea strat?! Ce reacţii negative?! Câteva clipe Rhea rămase concentrată, încercând să-şi reamintească, vocea lui Dart Erg o făcu să redevină atentă.

— Să încercăm să abordăm altfel cea de-a patra întrebare, cea privind scopul, răspunzând mai întâi la a treia, peste care aţi sărit. Cine a elaborat-o deci pe această Rhea?

— Nu ştim! Deveni concis psihociberneticianul.

— O civilizaţie necibernetică! rosti liniştit Zan-Zar.

— Cum, cum? făcu nedumerit şeful agenţiei din Orms.

Adineauri credeam că n-am înţeles eu.
— E regretabil că… nu cunoaştem toţi teoria privind Experimentul dispărutei lumi Maar! continuă Zan. Regretabil că Hon Tar şi-a permis să oprească accesul general la informaţia privind această teorie.
— Ba o cunoaştem, interveni Dart Erg. Am audiat mai înainte discuţia ta cu Rhea, acum o cunoaştem şi asta este esenţial pentru moment.
— Bine, dar era un neadevăr, nu-i aşa?! Se foi şeful agenţiei. Năzbâtiile cu civilizaţiile biologice iscate artificial pe mai multe planete, care ar fi reuşit să ajungă la un grad de evoluţie… la inteligenţă?! Le acceptaţi?!
— Există, în mod cert, rosti parcă cu regret Hon Tar.
— În mod cert? Chiar? Tu spui asta?
— Da, Zan. Am consultat azi Marele oracol. În mod cert, există în viitorul apropiat civilizaţii biologice cu care vom veni în contact. Una ne va produce necazuri. Se pare că din experimentul făcut de lumea Maar, pe planetele pe care au implantat viaţa, s-au produs evoluţii diferite. În unele s-a ajuns la un nivel – incredibil, ştiu – de inteligenţă superioară.
— Agresivă? se interesă Dart.
— Inerent agresivă, având în vedere instinctele lor.
— Deci *toate* sunt civilizaţii agresive! insistă Dart Erg.
— Marele Oracol a primit recent informaţii pe baza cărora afirmă că în viitor vor ajunge doar şase dintre aceste civilizaţii biologice, fără a putea preciza câte din cele şase sunt rezultatul experimentului făcut de lumea Maar. Despre două avem *doar* informaţii că vor exista şi atunci. Despre patru avem şi o multitudine de date fragmentare. Trei sunt în mod sigur agresive.
— Dar cea de unde vine Rhea? se interesă Dart.
— Nu putem şti care este cea „de unde vine Rhea”!
— Ea ar putea-o recunoaşte?
— Sper. Este important?
— Foarte, Hon.
— Te temi de aceste civilizaţii?
— Nu, dacă realizăm proiectul „Viitorul”, zise Dart.
— Eu aş fi mult mai liniştii dacă aş putea să scot din corpul reporterilor mei pe acest fals Ryan Dyn.
— Eu pot afirma, zise Zan-Zar, că Rhea îmi creează un

sentiment de încredere.

— Explicaţia raţională! ceru Dart.

— Capacitatea ei de-a trece drept Ryan Dyn, fără să se observe asta, dacă nu ar fi fost bateriile de teste. Paradoxal, nu? Aparent, este într-adevăr vorba de o dedublare, de neadevăr, scopuri ascunse. Subordonate însă unui scop major, pe care ea îl consideră înalt. Nu comentez dacă e înalt sau nu. Argumentul principal e legat de această capacitate a Rheei de a prelua, într-un timp record, cunoştinţele despre lumea noastră. Aţi audiat discuţia mea şi cea a lui Hon cu Rhea. Utilizează cu uşurinţă noţiuni complexe, privind lumea sensibilă a sentimentelor. Dă replici care dovedesc nu că a memorat, că a preluat doar nişte noţiuni din memoria lui Ryan Dyn, ci că le înţelege *perfect.*

— Propuneri concrete, Zan!

— Problema, Dart, e că avem insuficiente date pentru a o putea aprecia exact pe această Rhea. Verificarea ei în continuare trebuie să meargă pe o cale neobişnuită, bateriile de teste de care dispunem nu mai folosesc la nimic. Pentru a avea altele, ar trebui să ştim mai multe despre lumea ei.

— Propui deci să pleci acolo?

— Nu, Dart! zise acum Hon Tar. Nu încă. Eu propun să aflăm mai mult despre aceste lumi biologice cu ajutorul informaţiilor deţinute de Marele Oracol.

— Cum însă, Hon? L Cum? izbucni pentru prima dată Dart. Marele Oracol dispune doar de fragmente greu inteligibile despre viitorul *unora* din aceste lumi biologice.

— Greu inteligibile pentru noi, observă Hon. Pentru Rhea ar *putea fi altfel.*

— Vrei să cunoască datele obţinute de Marele Oracol?!

— Îi vom urmări reacţiile, Dart. Vom discuta pe parcurs, permanent, cu ea, şi vom pune întrebări. Ne vom limpezi în paralel nedumeririle privind acele lumi şi cele referitoare la ea, verificând prin aparate sinceritatea răspunsurilor.

— Şi dacă scopul real al acestei creaturi e să afle până unde am progresat cu experimentările Marelui Oracol? De care e logat proiectul „Viitor”! sări şeful agenţiei din Orms. Nu, ea nu trebuie să ştie nimic! E mai sigur!

Şi în sală se făcu tăcere.

— Cum pot să intru în legătură cu ei, să mă audă? întrebă Rhea şi vocea din plafonul camerei răspunse atonal:

— Apăsând cea de-a doua clapetă din rândul trei al consolei.

Rhea se execută, un clinchet sonor îi făcu pe cei cinci să se-ntoarcă spre ecranul uriaş.

— Încântată de cunoştinţă, dragii mei! Sunt Rhea, de auzit, am auzit tot. Rămâne să mă lichidaţi, acum ar fi „cel mai sigur”, sau să-mi acordaţi încredere, deplină, sunt gata să colaborăm în interes bilateral. Încep prin a vă atrage atenţia că, în ceea ce priveşte secretul „consfătuirilor pe teme majore” mai aveţi de învăţat de la fiinţele rudimentare ce m-au creat. Aş putea să vă dau în acest sens câteva sugestii.

Tăcerea persista, Hon se întoarse o clipă spre Dart care clipi doar din ochii mari.

— *Mulţumim,* Rhea. E corect? întrebă Hon.

— Învăţaţi foarte repede şi voi, ne vom înţelege de minune! Îmi mulţumiţi însă pentru ce?

— Pentru oferta de colaborare. Şi pentru că m-ai făcut să câştig ceea ce la voi se cheamă, cred, „un pariu”, pe care-l pusesem cu Dart şi Zan.

— Ce pariu? Deveni bănuitoare Rhea.

— În afară de tine, nimeni nu a mai avut acces audiovizual la această sală. Dart a optat pentru ipoteza că te vei face că n-ai auzit nimic. Zan e de părere că ai fi prea corectă pentru a ne ascunde că ai auzit.

— Şi tu, Hon? se interesă Rhea.

— Ce presupui?

— Nu-mi dau seama, zise Rhea.

— O dovadă în plus că eu am dreptate, comentă Hon.

Am fost de părere că eşti prea inteligentă, prudentă şi preocupată de a afla cât mai mult despre noi şi viitorul lumii din care vii pentru a nu-ţi da seama că-i vorba de-un nou test şi a risca să ne pierzi încrederea nejucând deplina sinceritate.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, Hon. Pariul l-a câştigat Zan.

— Dacă de fapt l-am câştigat eu, ai spune altfel?

— Desigur! Aş fi spus că l-ai câştigat tu, Hon! Eşti un personaj mai important decât Zan – pe care nu-l agreezi – şi ţi-ar fi convenit mai mult să constaţi că ai avut dreptate, iar că eu „recunoscându-ţi superioritatea în faţa căreia mă plec”, am devenit „sinceră de nevoie”. Corect?

— Vrei să demonstrezi că eşti sinceră şi totodată inteligentă?

— Şi modestă, Hon, evident!

— „Modestă”? Asta ce mai e?

— O calitate pe care n-o are de fapt nimeni, dar pe care fiecare o pretinde celorlalţi. La fiinţele acelea rudimentare! E opusă convingerii că eşti mai deştept decât toţi şi că ai *întotdeauna* dreptate.

— Cum se zice că aş fi eu! Îhî! bombăni Hon. Deci nimeni nu are acea calitate, în afară de tine, Rhea?

— Se vede, cred, nu?

— Asta se cheamă „umor”?

— Ai învăţat mult scotocind prin psihicul meu.

— Ce-i umorul ăsta? Se arătă interesat Dart.

— O capacitate spontană, explică Rhea, de-a demonstra nesupărător, cu maxim efect şi minim de timp, o discrepanţă între aparenţă şi realitate. Se zice c-o au toţi poliţiştii, în mod special, deci, trebuie, Dart, că o ai în mod sigur şi dumneata.

— De-a *demonstra?* E bazată deci pe raţiune?

— Cum altfel, dacă am spus că o ai în mod sigur!?

— Fiinţa aceasta nu vine din lumea care pretinde c-a trimis-o aici! zise atunci psihociberneticianul.

— Pe ce te bazezi? Se întoarse repede spre el Dart.

— Dar e absurd, imposibil! exclamă şi mai convins psihociberneticianul. La noi, conflictele care apar se bazează tocmai pe discrepanţa dintre aparenţă şi realitate. În lumea de unde pretinzi că vii e altfel, Rhea?

— Mă tem că nu. În esenţă, nu.

— Păi atunci, continuă psihociberneticianul, dacă umorul dezvăluie nesupărător şi foarte eficient discrepanţa între aparenţă şi realitate, atunci – logic – cum poate să aibă conflicte interne nerezolvabile acea lume care dispune de umor?

— Tot aşa cum o lume lipsită de asemenea conflicte a trăit fără să ştie de umor! Punctă Rhea. De unde o ipoteză perfect logică, umorul determină conflictele! De fapt e invers, o fi absurd, dar nu imposibil, continuarea dizertaţiei propun s-o predau însă pe concret. Fragmentele acelea privind viitorul celor patru lumi biologice există sau au făcut parte din testul meu?

— Există, Rhea. Când vrei să începem?

— Şi-acum, Hon!

— În două unităţi timp vin să te iau, hotărî Hon şi ecranul se stinse brusc.

Rhea rămase nemişcată, întrebându-se dacă izbutise… Până

acum se părea că da.

Şi mai departe? Şi, în definitiv, pentru ce? Merita oare?

*

— Ela! Vrei să vii puţin?

Ela se ridică repede, se apropie cât mai mult de ecranul videofonului, cu intenţia de a acoperi de fapt astfel masa la care lucrase.

— A, nu mai aproape de aparat, aici, în camera de comandă, voiam să… Dar mai bine vin eu, hotărî Glad subit şi ecranul videofonului se estompă.

Ea se afla în camera blindată. Glad venea rar aici. De ce acum spusese că ar fi mai bine să vină el?… Oricum, *urmele trebuiau şterse rapid.* Ela deblocă uşa, deschise sertarul mesei şi mătură zecile de pelicule, îl închise la loc, înlocui imaginea de pe ecranul analizatorului cu cea a unui creier de robot B.G.-24, anulă calculul început în sintetizator. Perfect. Acum îl putea aştepta liniştită, se instală într-un fotoliu gonflabil, cu ceaşca de cafea goală în mână. Nu pricepea clar de ce o face, dar simţea că Glad nu trebuia să ştie încă nimic despre activitatea ei, *nimeni* nu trebuia să ştie.

Şi lucrase ceva, neobosită, singură, începuse prin a interoga Ordinatorul Central asupra datelor înregistrate înainte, în timpul şi după apariţia Navei sferice. Anchetă aproape inutilă. Ordinatorul Central habar nu avea de Nava sferică, la fel cu toţi ciborgii aflaţi la bord. Benzile fono! De-aici tot nimic nu izbutise să afle, aparatele erau cuplate la Ordinatorul Central, când Ordinatorul se oprise, încetaseră să înregistreze şi ele, tocmai „discuţia” cu „Monstrul” fusese pierdută. Ela avea încă o memorie excelentă. Notase cuvânt cu cuvânt dialogul lor cu „Vrăjitoarea”, era mai sigur, fiecare vorbă conta, trebuia exact consemnată, cine ştie când putea trimite la o idee. Imaginile de pe benzile aparatelor exterioare de foto şi film! Din fericire, 6 din cele 12 erau independente de Ordinatorul Central, se aflau cuplate la sistemul de alarmare. Sistemele de alarmare ţiuiseră toate, pe imaginile din *patru* aparate, pe *două* tipuri de peliculă, Ela descoperi „amănunte interesante”. Dacă nu ştia *încă* anume cum funcţiona, avea primele elemente ale dispozitivului de bruiaj Fita. Se înşelase în ipoteza ei că ar fi fost proiectat un ecran de bruiaj în spaţiu, între cele două nave; se înşelase şi crezând că Nava sferică era în întregime „o cameră blindată”, ei

bine nu, Monstrul, adică ordinatorul ei, desigur, era şi mai ingenios. Nu Nava sferică, ci nava lor fusese „îmbrobodită”, înfăşurată în patru pânze de câmp, create de patru elemente sferice care alcătuiau vârfurile unei piramide cu muchiile egale. Şi asta ar fi trebuit să-i treacă prin cap! Era aceeaşi dispunere spaţială cu cea indicată de creatura cu cască pentru ministaţiile de reper pe relaţia Q, care aveau să-i ajute să găsească drumul de întoarcere spre 7—II-B. Întrebarea era dacă identitatea de structură a dispozitivului cu schema celor patru ministaţii era întâmplătoare ori se putea extrage şi de-aici o idee sau măcar o sugestie asupra unei ipoteze de lucru! Introdusese în aparat toate datele asupra sistemului de reperaj Q şi lucra tocmai cu sintetizatorul la elaborarea unor variante posibile pentru a descoperi ecuaţia de câmp ce o creau cele patru *minuscule* sfere pe care însă pelicula ultrasensibilă şi ochiul analizatorului le depistaseră în preajma navei lor.

Era *ceva.* Dar foarte puţin. Nu cunoştea elementul esenţial – în ce consta un flux Fita – nici cum apăruseră şi dispăruseră fulgerător cele patru minisfere. Principiul părea să fie cu totul nou faţă de tot ce ştia. Creatura cu cască avea avans faţă de ea câteva bune decenii – dacă nu secole, secole ar fi fost mult mai bine, cu cât mai departe în timp de ei, cu atât ipoteza că „Monstrul” era de fapt o babornită devenea mai posibilă.

Viitoarea conversaţie avea să-i mai ofere probabil câteva date. Era convinsă că, foarte curând chiar, Creatura avea să-şi facă apariţia iar. Şi-şi luase pentru asta câteva măsuri.

Glad era „visător” în ultimul timp sau „studios”, se apucase să tocească tot ce se ştia despre relaţia timp-spaţiu, iar filmoteca era bogată în teorii pe tema asta. Chiar şi când se afla în camera de comandă, Glad „medita”! Se prostise incredibil şi, caraghiosul, pretindea că se gândeşte la „principiile de funcţionare ale navelor viitorului”! Aşa că N-17 şi N-18 făceau cu schimbul, ocupând scaunul de pilotaj în permanenţă. Iar ea îi dotase pe cei doi N cu câte un înregistrator fonic ce funcţiona tot *în permanenţă,* independent şi de Ordinatorul Central şi de sistemele de alarmă, de tot! Acum, Creatura putea să se prezinte pentru conversaţie.

Uşa se deschise, în cameră pătrunse însă N-20.

— Ela, cred că e bine să ştii, nava noastră a trecut adineauri printr-un nou spaţiu W de intensitatea şase.

Cum?! Şi ea nu simţise nimic?! Şi nimeni, nici Glad, nici Nat, nici Ordinatorul Central nu-i spusese?! De ce Glad ţinuse să-i comunice aici, în camera blindată, *ceva?* Ce anume?

— Unde-i Nat?!

— L-a demontat complet pe unul din roboţii lui Bilten şi… presupun, că nu prea mai ştie… să-l pună la loc.

— Nătărăul! Şi voi, despre spaţiul W de ce nu mi-aţi spus niciunul nimic!? De ce?

— *Cum,* Ela?

Asta era adevărat, că le ceruse să n-o deranjeze, ea se zăvorâse în camera blindată, unde fluxurile Fita nu ajungeau. Ei, ei, ei! De ce fluxurile Fita nu *ajungeau la ea prin pereţii camerei blindate?* Prostii! Principiul trebuie că era altul. Cele patru minisfere nu iscau decât o pânză de câmp, nu pereţi de un metru grosime şi realizau un bruiaj care conducea la neutralizarea transmisiunilor, nu la o izolare totală. Dar *ceva* totuşi… unul din straturile pereţilor camerei blindate avea desigur anumite proprietăţi comune cu… Da, şi-asta era o ecuaţie care trebuia rezolvată, datele neapărat trebuiau vârâte în analizator, alături de celelalte.

În cameră apăru în sfârşit Glad, cu un aer complet rătăcit. Parcă şi slăbise! Uite ce putea face din el Creatura! Bărbatul din faţa ei era cel care la 19 ani urcase ca secund pe prima navă spaţială ce pornise să înfrunte, să depăşească Zona relativei cunoaşteri? Era acel unic om care lucrase de la început până la sfârşit la amenajarea celei mai moderne Baze spaţiale exterioare – înaintea instalării plasei de câmp – în condiţiile acelea în care echipele se schimbau din două în două săptămâni, năucite? Glad, care… în misiunea „Pallas”… şi-n altele, găsea soluţii, întotdeauna, acolo unde alţii ridicau din umeri, zicând că e *imposibil?* Care-i spusese ei, Elei Nant, că dacă ar pierde-o, „ar răsuci axa galaxiei, pentru a o găsi”?! Ei, nu, trebuia salvat! Trebuia neapărat salvat!

Glad aşteptă să iasă din cameră N-20, începu pe un ton cam încurcat:

— Ela, am mai avut o discuţie adineauri…

Ela simţi ca o arsură în piept, sângele îi urca năvalnic spre cap, nu mai era nevoie să-i spună cu cine conversase prin ecran, *ştia.*

— O discuţie, Ela, cu… nu ştiu cum să-i spun… Culmea e că

am uitat iarăşi s-o întreb cum o cheamă.

— Spune-i simplu, „Monstrul”! zâmbi Ela îngereşte.

— Greşeşti. Este o fiinţă extraordinară. Mi-a spus să-ţi transmit regretul ei…

— Regretul?! se miră Ela. Pentru că s-a născut? Altceva n-am cu ea, să ştii, nimic!

— Of! Termină cu puştismele astea! Se strâmbă Glad nemulţumit.

Ela se reinstală princiară într-un fotoliu gonflabil – după cum începea mărturisirea, simţea că trebuie să stea jos – zise stăpânindu-se cât putea mai bine:

— Te rog să-i transmiţi atunci din partea mea, la următoarea întâlnire pe care aţi fixat-o…

— Ela, n-am fixat nicio întâlnire! A fost silită să intervină din nou, să se întoarcă până aici, în timp, şi a făcut-o ca să ne anunţe… Hellen e de vină, în fond.

— A supărat-o răutatea de Hellen cu ceva?! Oh, ce rău îmi pare!

— N-a supărat-o, a fugit iarăşi. A abandonat planeta aceea unde intervenţia ei în trecut nu a avut, din fericire, un efect nefast, pilotul, un anume Fred, a plecat cu nava pulsativă prototip şi, se pare, nu se va mai întoarce. Nemaiîntorcându-se, proiectul navei pulsative sugerat de Hellen va fi abandonat, cei de pe planeta aceea vor crede că a pierit într-un salt spaţial şi…

— Unde-i Hellen, Glad?

— Hellen, ezită şi mai încurcat Glad, a fost detectată în… altă… pe o altă coordonată…

— Temporală?!

— Nu. Spaţială, Ela. Numai că a produs, se pare, o eroare de un grad, în calculul unei nave…

— Ei, şi? Consecinţa!

— Eroarea aceea a fost intenţionată. I-a „ajutat” pe navigatorii aceia spaţiali să ia astfel contact cu o altă civilizaţie, pe care de fapt ei o căutau.

— Foarte frumos.

— Uite că, mi s-a explicat, nu-i deloc foarte frumos, mormăi Glad, aşezându-se în alt fotoliu. Pentru că asta înseamnă un contact prematur! Între două civilizaţii de grad diferit…

— Dintre ele, cea superioară e agresivă? Deveni Ela atentă.

— Nu. E tocmai invers, dar… consecinţele, se vede, pot fi la fel

de grave, din moment ce misiunea noastră continuă, trebuie s-o găsim cât mai repede pe Hellen. Dar vom naviga… în cu totul altă direcţie.

— Ha! făcu doar Ela, simţind însă cum „se încărca” asemenea navei lor înainte de-a executa o pulsaţie, un salt în alt spaţiu.

— Pentru asta şi-a exprimat regretul! Ela, nu a avut toate datele necesare, detectarea aceasta prin timp a lui Hellen nu e o simplă…

— Ei bine, şi! începu crescendo Ela. Dacă noi apucăm acum în altă direcţie, consumând pentru asta o nouă cantitate de energie după un nou „itinerariu optim”, pe care, cu amabilitate, Monstrul l-a lăsat probabil din nou în Ordinatorul Central…

— Da.

— …Iar între timp, continuă sacadat Ela, drăguţa de Hellen face şi ea o mişcare, sărind ca o căpriţă năzdrăvană pârleazul altui timp ori spaţiu, noi o să ne plimbăm mai departe după ea, adică după urma ei, aşa cum comandantului acestei nave îi va dicta o încântătoare babă care încă nu s-a născut?!

— De ce-oi fi făcând-o babă, nu pricep, bombăni Glad.

— Dar asta e! sări Ela din fotoliu. O babă căreia i-a venit ideea să ducă după ea, în lesă, pe cineva! Care s-o amuze mai mult decât un căţel electronic! Du-te, dacă vrei, dragul meu, numai că nu-nţeleg de ce ai nevoie să ne târăşti după tine, pe mine şi nava.

— Ela, eşti caraghioasă.

— Eu?! strigă Ela pregătind un nou atac, Glad se ridicase însă din fotoliu, se îndrepta spre uşă.

— Foarte bine, zise el deodată cu o linişte îngheţată. Am discutat deja această variantă. Dacă vrei, te întorci înapoi cu nava, cred că sunt în stare şi singur s-o conving pe Hellen să vină… în prezent… ori în viitor, iar o excursie cu Nava sferică cred că…

Se opri dintr-o dată, încremeni, cum încremenise Nat lângă patul ei, cu ceaşca de cafea în mână; Glad se întoarse apoi râzând, anunţă triumfător:

— Cred că am început să recepţionez prin Fita! Te-ai gândit că mai bine mă omori, recunoaşte!

Ela îl privea lung, cu braţele spânzurând pe lângă corp. Poate că *ceva* recepţionase într-adevăr. *Ea* însă simţise, simţise că moare, că va pieri în clipa următoare, dacă Glad ar fi ieşit pe

uşă… Oare ar fi murit într-adevăr?

— Felicitări! şopti Ela. Ai început să recepţionezi prin Fita.

— Minţi! făcu Glad dezamăgit. Iar când minţi prin vorbe, nu ştiu cum, dar ghicesc întotdeauna.

Se apropie de ea, îi prinse umerii în palme, o privi lung în ochi:

— Ela, pricepe odată că trebuie să încetezi cu gelozia asta stupidă. Că gluma mea era soluţia cea mai bună de-a te scoate din transa aia, păreai pornită să-mi argumentezi prostii nu ştiu cât timp.

Soluţia cea mai bună? Oare? El nu credea, nu credea deci… că ea chiar ar muri, o considera o femeiuşcă aiurită, caraghioasă… Era caraghioasă? Probabil, orice femeie geloasă… Nu, nu mai trebuia să fie geloasă, n-avea de ce. Dar cum, totuşi cum decursese, în lipsa ei, discuţia dintre Glad şi… femeia aceea? Ei, asta putea afla! Blocat probabil, dar N-17 *fusese* în scaunul de pilotaj, iar înregistratorul autonom din buzunarul lui N-17…

— Ela, îţi promit că dacă fiinţa aceea ne mai indică… un nou „itinerar optim”, spre o altă direcţie, abandonăm şi ne-ntoarcem. Dar recunoaşte că n-o puteam face acum, un reperaj în timp nu-i, probabil, ceva simplu; erorile sunt oricând posibile.

— Ai dreptate, Glad. Şi sper să nu mai fiu caraghioasă.

— Şi eu sper! râse Glad. Şi mai sper să mâncăm azi ceva, această dublă discuţie mi-a produs o foame de lup!

Nat tocmai apăruse în uşa camerei, cu o expresie mai spăşită decât de obicei.

— Ela… l-am refăcut pe robotul… pe cel căruia mi-ai spus să-i şterg memoria în fiecare zi, numai că, nu ştiu de ce… se bâlbâie îngrozitor!

— Las-că-i bine, aprecie Ela, o să se-ntoarcă şi el cu ceva din călătoria asta! Masa de azi însă, dacă n-o pregăteşti impecabil, te topesc.

Nat dispăru cu iuţeală, convins că scăpase ieftin, Glad însă protestă:

— A, nu! Azi vreau să pregătim masa împreună, ca acum cinci ani, când eram nişte naufragiaţi pe mica planetă capcană. Presupun că ai învăţat să faci între timp şi altceva decât salată şi supă de alge!

— Eu? Încremeni Ela. Dar Nat… Nat a studiat 12 cărţi de bucate! Zic să-l lăsăm mai bine pe el.

— Nu, hotărî Glad. Azi vreau să mănânc ceva pregătit de tine,

chiar de-ar fi supă de alge!

— Ha! Asta am să-ţi şi fac, zise Ela. Altceva… cum să spun, dragul meu? Nu m-am hotărât să te otrăvesc *încă*!

*

— Îmi poţi spune şi mie ce este acest Mare Oracol? se interesă Rhea.

Hon Tar şterse cu o mişcare imaginile proiectate pe unul din pereţii cabinei mobile ce luneca prin tunelul subteran. Se întoarse spre Rhea, zise rar:

— De ce vrei să ştii?

— Să văd dacă e în concordanţă cu ce îmi imaginez eu că ar fi.

— Şi ce îţi închipui că ar fi?

— Ei bine, un institut de prospectare a viitorului, un ordinator complex în care se vâră toate datele privind evoluţia lumii voastre şi se cer scenarii posibile.

— Scenarii?!

— Variante adică, diferite modalităţi probabile ale evoluţiei lumii voastre.

— Nu, zise Hon. Nu este aşa. Mai întâi nu este un institut, ci un mare complex; care are doar sediul aici; iar sediul e un adevărat oraş, cel mai mare oraş al planetei.

— Impresionant! murmură Rhea.

— Nu se introduc apoi „date ale evoluţiei noastre”. Ţi-am spus că trecutul ne interesează foarte puţin, avem informaţii cu totul vagi despre el. Evoluţia însăşi… De fapt, despre ce evoluţie poate fi vorba? Schimbăm periodic tipurile proiectelor, realizăm într-adevăr noi generaţii, care să corespundă mai bine unor condiţii de pe planetele pe care le colonizăm. Dar principiile de proiectare sunt aceleaşi. Singura noutate reală sunt… controversatele membrane biologice, idee pe care am importat-o de fapt…

— De la cine?

— Prin Marele Oracol. Dar care membrane biologice deranjează pe mulţi.

— E firesc. Din moment ce e ceva nou!

— Ne-am ferit întotdeauna de conflicte interne, Rhea. Nu ne trebuie aşa ceva. Preferăm o evoluţie lentă, dar sigură.

— Bine, dar atunci cum puteţi obţine variante probabile asupra viitorului, dacă nu vă cunoaşteţi trecutul?

— Foarte simplu. Obţinând imagini, deocamdată fragmentare,

ale viitorului.

— Călătorii în timp? În viitor?

— Şi mai simplu. Marele Oracol e într-un contact insuficient încă pus la punct – cu Marele Oracol din viitorul lumii noastre. Iar Marele Oracol din viitor are stocate în memoria sa date privind nu numai lumea noastră, ci şi informaţii, fragmente de informaţii referitoare la alte lumi cu care vom veni în contact, ori ai căror reprezentanţi vor intra, incidental sau nu, în constelaţia imperiului nostru.

— Ingenios! Aprecie Rhea.

— Datele pe care ţi le vom pune la dispoziţie sunt de mai multe tipuri. Unele sunt simple imagini ale unor nave, ori fiinţe cibernetice… şi necibernetice din viitor. Altele sunt jurnale de bord descifrate, decodificate, traduse adică în limba noastră. Mi-ai spus că ai umblat mult. Că ai reuşit să înveţi câteva limbi ale unor planete pe care ai ajuns. Confruntarea cu traducerile noastre a conţinutului acelor mesaje e prima ta sarcină, dar şi cea mai simplă. E important să ştim exact ce gânduri nutresc acele fiinţe necibernetice. Marele Oracol a stabilit precis din ce constelaţii putem aştepta prieteni ori duşmani.

— Foarte riscant, Hon! Raţionamentul este eronat.

— Nu. E foarte logic. Reprezentanţii aceia…

— Sunt simpli reprezentanţi. Nu e sigur deloc că sunt o medie a majorităţii. Nu-i ca la voi. Se poate întâmpla ca dintr-o lume paşnică să plece pe o navă zece fiinţe, dar în viaţă să rămână doar una, poate cea mai proastă, cea mai agresivă, perturbată psihic de aşteptare, de singurătate. Un *fragment* din gândurile ei vă pot duce la concluzia că aveţi acolo, în constelaţia din care vine, duşmani, dar în realitate…

— Grav e că se poate şi invers! Observă Hon. Am reţinut obiecţia ta, e corectă. Vom începe deci colaborarea cu informaţii cât mai complete, cu jurnalele de bord, ori de alt gen, proprii sau…

— Intime, personale! Neoficiale, înţeleg.

— Da. În care densitatea de informaţie e mai mare, în care se fac referiri la lumea din care vin acei indivizi. E bine aşa?

— Foarte bine. Cât timp crezi însă că ne va lua această operaţie în ansamblu?

— Nu contează timpul, Rhea! îl vom recupera. Te vom conduce înapoi în punctul unde eşuase nava ta, putem ajunge

acolo o zi mai târziu doar după asolizarea lui Ryan Dyn care te-a salvat. Dacă bineînţeles… vei vrea să mai pleci vreodată de la noi.

7 Cel mai perfecţionat robot

— Negativ.

Bilten apăsă iritat pe butonul E, cerând „explicaţii suplimentare”. Aparatul începu să susure parcă nemulţumit, trecură zece, douăzeci de secunde, fără ca pe ecran să apară ceva. Ce se întâmpla? Îmbătrânise acest U-12, se uzase? De ce „morfolea” atâta răspunsul ca un babalâc ştirb?

— Negativ!… Negativ, negativ, negativ, nega…

Şi ecranul se stinse. Ce mai era şi asta? De ce nu voia să-i dea explicaţiile? Şi ce-i apucase pe acest U-12, revizuit integral de curând, să repete ca un isteric şi să se stângă, vrând parcă să-i dea de înţeles că doreşte să fie lăsat în pace?! Se dereglase? Sau… ce se petrecea?

Bilten simţi o înţepătură în umărul stâng, dibui cu degete tremurânde după flaconul din care scoase şi înghiţi o pilulă. Aşteptă efectul liniştitor, întoarse fotoliul spre fereastra care se deschidea pe aproape întreaga suprafaţă curbă a peretelui exterior, spre cele două semilune de mărimi diferite, care alcătuiau portul; cel industrial şi celălalt, „de vacanţă”, de odihnă, de linişte şi voie bună, invadat de o vegetaţie luxuriantă, unduitoare sub adierea nostalgică, în lumina crepusculară.

Ar fi trebuit poate să fie acolo? Pe băncuţa uneia dintre joncile demodate? Ori undeva într-o cabană de munte? Unde s-aştepte întoarcerea caprelor de la păscut, ca să le mulgă împăcat cu ideea că face şi el ceva în ziua aceea?

Aici… aici nu mai avea ce căuta? Nu mai înţelegea nimic, era depăşit? Devenise oare o relicvă amuzantă asemenea bătrânelor jonci care fuseseră cândva pescăreşti?

Nu! Computerul îmbătrânise. Toată aparatura asta neroadă îmbătrânise, ar fi trebuit de mult înlocuită complet, ca şi mobilierul, tapetele astea „relaxante”, cu care-i umpluseră camera de lucru, totul, totul trebuia schimbat!

Bilten stinse „paradisiacele” tapete, se răsuci cu fotoliul pe rotile spre peretele devenit acum un ecran maroniu, întrebându-se ce-o apucase pe Lily?

Găsise în anticameră un bilet scris de mână. Scrisul frumos şi rotund de obicei al lui Lily era acum deformai, îndrăcit. Îl anunţa aşa, scurt şi fără ruşine: „Plec, acum definitiv”!… îl mai părăsise de două ori; tot „definitiv”. Avea să se întoarcă şi de data aceasta?

Nu, nu Lily era totuşi problema numărul unu pe ziua de azi, ci… superordinatorul! Nu-i mai făcuse „figuri” de-astea nevricoase de-atunci, din ziua când vârâse în el, în sintetizator de fapt, documentaţia privitoare la ipoteza lui Ga Nusfet. Cât reuşise să-l năucească, să-l înnebunească, să-l… deregleze *în acea zi* bestia asta de superordinator, ambele superordinatoare de fapt. Umblase ca beat toată dimineaţa şi după-amiaza aceea până spre seară, rătăcise bezmetic, cu picioarele lui umflate, de unul singur, prin oraş, oprindu-se în faţa fiecărei clădiri, ascultând şi părându-i-se că începe să audă… să distingă prin pereţi, murmurul, „bârfa” ordinatoarelor, a ciborgilor care-l urmăreau peste tot. Câte computere cu membrane biologice erau în oraş? Cine mai putea şti? De la marile superordinatoare, la banalele combine pentru apartamente, capabile să declanşeze conectarea fierbătoarelor de ceai, selectarea programelor de studiu, alegerea emisiunilor T. V. „corespunzătoare stării psihice” şi toate prostiile celelalte… oamenii… se dăduseră pe mâna acestor diabolice invenţii! Care… complotau, se înţelegeau între ele, în secret, şi… pregăteau în mod sigur ceva… Un salt! Un asalt! Un atac general, o ofensivă decisivă, hotărâtoare împotriva celor ce le elaboraseră… cu inconştienţă.

Le auzise! Le simţise cum râdeau, îşi băteau, îşi bătuseră joc de el, când îi dăduseră răspuns la întrebarea aceea privitoare la ipoteza lui Nusfet! Când îndrăzniseră să-i comunice ca o realitate certă existenţa „teoriei Elei Nant”, când îi spuseseră că… ratase cu ani în urmă, el, Bilten… ratase o *intuiţie de geniu…* Adică *ar fi putut avea* acea intuiţie de geniu *dacă* ar fi abordat faptica din unghiul lui Ga Nusfet! Ticăloase, perfide, scârboase, dezgustătoare creierele astea cibernetice cu membrane biologice! El le suspectase, le detestase de la început! Se apucaseră să-i demonstreze, prin acel „probabil” răsărit în circuitele unde n-ar fi trebuit să fie niciodată, că „teoria Elei Nant”, a lui Ga Nusfet *exista,* că el, Bilten, *ratase* s-o intuiască!

Ar fi putut să înnebunească în ziua aceea, dacă nu i-ar fi trecut prin cap posibilitatea farsei! A farsei făcute chiar de Ga Nusfet ori de un prieten al lui.

Dar... dacă totul era o farsă... el, Bilten, *nu* trecuse măcar pe lângă o intuiţie de geniu? Ar fi putut el ajunge, cum zisese U-11, la o ipoteză, „paradoxal, mai amplă decât cea a lui Ga Nusfet?” *Deşi* dispusese atunci, în urmă cu 25 de ani, de mai puţină informaţie, deşi ordinatoarele însele – obiect al studiului şi totodată mijloc de cercetare – erau inferioare celor de azi?! Asta cum era posibil?

Ba, uite că, logic, ar fi fost! Probabil, nu probabil, în mod cert, tot aşa cum pezevenghii ăia din antichitate, nespecializaţi într-un domeniu tot mai îngust, fără telescoape, fără microscoape, fără măcar o metodologie ştiinţifică bine pusă la punct, izbutiseră să aibă nişte intuiţii fantastice, să imagineze ipoteze, concepţii filosofice de o uimitoare amploare, elasticitate, capacitate de generalizare! Iar el, Bilten, *ratase o* asemenea şansă! Pierdea timp, pe când Ga Nusfet nu hoinărea probabil prin oraş ca un descreierat, de unul singur, ci... se apucase de treabă.

Înapoi! Înapoi la universitate, deocamdată. În primul rând toate datele privind ipoteza lui Ga Nusfet! Trebuiau şterse, *complet!* Numai în analizatorul din biroul lui să rămână, din Creierele ambelor superordinatoare era necesar *să dispară!* Ca şi când n-ar fi fost vreodată!

Lily lipsea din anticameră. Cu atât mai bine! Singur, în biroul său, lucrând cu un soi de furie încrâncenată, Bilten ştersese în ziua aceea din memoria ambelor ordinatoare tot ce înregistraseră privitor la ipoteza hazardată a lui Ga Nusfet. Avusese satisfacţia ca, verificând apoi, întrebând superordinatoarele despre acea ipoteză, ambele să dea răspunsul aşteptat: „Negativ”!

Perfect, mai departe! Trecuse oare într-adevăr acel „probabil” dintr-un computer în altul? Fără ca un om să-l implanteze în memoria lui U-11? Cum putea afla asta? Ce întrebare trebuia să pună ordinatorului? Dacă ştia, maşina nu putea să-l mintă.

Ce întrebare deci, cum să formuleze cât mai exact întrebarea?

Dar dimineaţa? Dimineaţa, sub imperiul unei emoţii deosebite, el, Bilten, uite că greşise, pusese o întrebare total vulgară, acel „Cum? Cum aşa?”. Superordinatorul pricepuse însă perfect ce

vrea de la el. Pricepea? Foarte bine.

— Cum a trecut noţiunea „Probabil” din memoria lui U-12 în cea a lui U-11? Înregistrase pe ecran Bilten, atingând febril cu degetele claviatura pupitrului de comandă. Trimisese simultan întrebarea ambelor superordinatoare, aşteptase cu aviditate răspunsul care întârzia.

Ce făceau? De ce întârziau să-i spună ce dorea? Nu cumva se consultau? Doar nu se puneau de acord să-l mintă? Şi U-11 şi U-12 aveau bine implantat în memorie că, dacă omul descoperea o singură minciună, o singură eroare datorată lor, nu lipsei de informaţie sau modului defectuos de punere a problemei, aveau să fie *desfiinţate!* Iar un anume instinct, un pseudo-instinct de conservare, suficient de puternic însă, fusese introdus de psihociberneticieni în aceste creiere, ca în toate ordinatoarele cu membrane biologice! Din concepţie chiar se considerase că unele, lucrând în spaţiul cosmic, vor fi astfel „motivate” spre a nu greşi! Deci nu-l puteau minţi. Dar de ce nu răspundeau?

— Negativ, apăruse în sfârşit răspunsul.

Şi începuse atunci o întreagă nebunie. Îngrozit de gândul că avusese „un coşmar ziua în amiaza mare”, Bilten le hărţuise cu întrebări ore în şir, imaginase capcane logice. Totul zadarnic. Ambele computere răspundeau invariabil „negativ”. Spre dimineaţă ajunsese la concluzia că superordinatoarele găsiseră soluţia să nici nu-l mintă, dar să nici nu-i spună ce ar fi vrut să afle. Pur şi simplu U-11 „restituise” noţiunea buclucaşă lui U-12. Erau acum „curate”, U-11 părea că îl ştersese din memorie atât de bine pe „probabil”, încât nici nu-şi mai amintea de el, cum nu-şi mai amintea de ipoteza lui Ga Nusfet. Îi răspundea fără să-l mintă, excluzând orice probabilitate, chiar când el îi dădea să rezolve probleme logice care impuneau în mod evident noţiunea. Uite că nu putea să-l prindă. Asta, *dacă* el, Bilten, nu avusese în dimineaţa aceea un coşmar, o halucinaţie, ori *dacă* tocmai această maşinaţiune a superordinatoarelor nu *demonstra că* U-11 şi U-12 comunicau între ele! Oare U-11 *avusese nevoie* de „probabil” pentru a-i da un răspuns corect în legătură cu ipoteza lui Ga Nusfet? Împrumutase *temporar* noţiunea de la „fratele” său?

În alternativa ivită, era de preferat să spere că nu avusese halucinaţii de-o asemenea complexitate. Bilten îşi făcuse o întreagă serie de controale, ajunsese la concluzia – aproape la

fel de nedorită, stranie – că *în acea zi* U-11 şi U-12 discutaseră între ele şi… se puseseră de acord.

Săptămâni în şir apoi, Bilten trecuse la aplicarea unui întreg program, menit să surprindă, să dovedească faptic o asemenea scurgere de informaţie dintr-un ordinator în altul. Negativ. Niciun rezultat! Nu izbutea să le prindă nicicum, superordinatoarele redeveniseră „normale”, funcţionau cuminţi, simţiseră parcă ce urmărea el şi nu erau dispuse să se lase dovedite.

„Simţiseră”?! Era absurd. Dar asta ar fi explicat totuşi de ce ambele superordinatoare, considerate până atunci de-o complexitate şi rapiditate maximă, începuseră să dea răspunsuri vagi, incomplete, *consumând şi un timp de gândire mai mare.* Performanţele lor tindeau să revină la limita maximă a celor clasice, considerate până nu de mult „depăşite”, a celor ce nu foloseau membrane biologice.

Bilten nu avea însă timp pentru a face astfel de comparaţii, atunci nici nu le remarcase. Îl preocupa întrebarea „Ce face Ga Nusfet?”. Se interesă de el, află că abandonase studiile universitare şi… dispăruse fără urmă, cu ipoteza lui hazardată cu tot, ipoteză despre care, de asemenea, nimeni nu ştia nimic. Cu atât mai bine! Dar dacă… dacă U-11 şi U-12 „pălăvrăgiseră”? Dacă, fără ca nimeni să ştie, în creierul altor superordinatoare de tip U – erau 24 în stare de funcţionare – ipoteza lui Ga Nusfet exista încă, dacă fusese comunicată prin acel imposibil limbaj al lor?!

Şi Bilten începu a doua lungă şi crâncenă campanie. În baza autorităţii de care se bucura, putea consulta orice ordinator. Începu să se deplaseze metodic, dintr-un centru universitar în altul, se închidea de preferinţă singur în camera terminalului, punea superordinatorului o serie de întrebări de rutină, iar printre ele strecura întrebarea privitoare la ipoteza lui Ga Nusfet. Trei din primele şase ordinatoare consultate fură „prinse”! Ştiuseră de această „hazardată ipoteză”. Bilten reuşi să le şteargă toate datele din memorie. Celui de-ai şaptelea făcu *poate* greşeala de a-l întreba dacă ştie care din celelalte U sau alte tipuri mai cunoaşte această ipoteză. U-8, căci el era superordinatorul chestionat, îi indică doi „fraţi”: U-4 şi U-13. Încântat, Bilten îi şterse din memorie nu numai ipoteza, dar şi răspunsul referitor la cei doi U, pe care încă nu-i „vizitase”. Dar

când ajunsese la U-4 şi U-13 constată, cu stupoare, că nu *ştiau* de ipoteza lui Ga Nusfet *nimic.*

U-8 fusese prost informat? După plecarea sa de la centrul universitar, fusese acel U-8 întrebat de alt superordinator ceva despre ipoteza Ga Nusfet? Şi, constatând că nu există, că fusese ştearsă de profesorul Bilten, celelalte două superordinatoare *îşi şterseseră singure din memorie acele date?!* Singure?! Iarăşi era absurd.

Nu, nu singure! Unde se afla Ga Nusfet? Unde se ascundea Ga Nusfet? Cum „dispăruse” aşa peste noapte, fără ca nimeni să ştie unde se află?

Alte săptămâni în şir, Bilten investigase metodic, discutase cu colegi ai micuţului cibernetician cu ochi de cadână, nimeni însă, absolut nimeni, nu ştia ce se făcuse, părea să se fi volatilizat! Bilten nu se lăsă, apelă la Cell Anx, care lucra într-o funcţie însemnată la Consiliul suprem de coordonare. Îl rugă să ceară date despre „un fost student cu idei extrem de originale”. Astfel află! Ei, nu, „bâzâilă” nu se volatilizase. Se găsea pe Baza spaţială 3, una din cele mai vechi staţii exterioare, printre primele amenajate pe asteroizi. Pe prăfuita Bază 3, cel ce ameninţase că nu-şi va descleşta mâna din coama ideii nărăvaşe eşuase în postul de tehnician reparator şi de tată a doi copii!

Aşadar, fusese „zvârlit din şa”! Şi încă bine, departe, Baza 3 era nu numai dotată cu o aparatură demodată, dar se afla şi la periferia vieţii ştiinţifice, se discuta chiar necesitatea abandonării ei. Era bine. Era perfect.

Numai că, de necrezut, în ultimul timp Bilten avea impresia, ca şi azi, că aceste nemernice maşinării cibernetice… îl sabotau. Răspundeau invariabil „negativ” la orice le întreba în legătură cu teoria sa!

Iar misterul în legătură cu o posibilă comunicare între aceste nemernice ordinatoare persista! Şi el nu izbutea, uite că nu izbutea să descopere ideea aceea de geniu, nu izbutea!

*

— Poţi să te duci, N-17. Următoarea pulsaţie începe abia peste două unităţi timp, iar până atunci aparatele de control le voi supraveghea *eu,* preciză Ela, în scaunul al doilea de pilotaj se afla Glad, dar Glad privea absent ecranul lateral, cenuşiu.

N-17 se ridică din fotoliul alveolar, începu:

— Fii atentă, Ela…

Ela îl opri să continue. Ştia ce voia să spună, recepţionase mesajul ciborgului, prin Fita comunicarea se făcea mult mai rapid. N-17 voise să adauge „au apărut primele semne ale unui nou spaţiu W”.

Ştia ea foarte bine, îl simţise. Ştia la fel de bine de ce aceste simptome aveau să se accentueze, deşi nava concentra abia energia necesară producerii unei noi pulsaţii spaţiale. Viteza era minimă acum, practic nulă în comparaţie cu cea atinsă în pulsaţie, dar uite că spaţiul acela W se iscase aşa, „din senin”, iarăşi, avea să se intensifice progresiv, după aceea brusc. Şi atunci ordinatoarele aveau să rămână iarăşi blocate, complet, căci nava avea să fie îmbrăcată frumuşel într-o piramidă de câmp care să bruieze complet recepţionarea oricărui mesaj Fita! Şi atunci, ei bine, atunci Glad nu avea să mai privească degeaba la ecranul acela; pe el avea să-şi facă apariţia… Monstrul!

— A, lasă-mi asta! zise Ela, extrase din buzunarul superior al lui N-17 înregistratorul fonic permanent – funcţiona? Da, perfect!

— Îl strecură în buzunarul ei, urmări cu privirea îndepărtarea lui N-17.

— Ce-ai acolo? se interesă Glad.

— Un ruj de buze! zise Ela prompt. I-am cerut lui N-17 să-mi fabrice unul bun, vreau când mai vine drăgălaşa ta prietenă să arăt nemaipomenit. A, cred că am să-mi comand şi o cască!

— Cască?!

— Un fel de coamă din pene metalice pe care am să le spoiesc în lila!

— Ce ţi-a venit? pufni în râs Glad.

— Pentru derutarea adversarului! Explică Ela. Mi-ai spus să nu mai fiu caraghioasă, nu inactivă! Sunt curioasă să văd ce mutră stilizat tâmpă va face când mă va vedea cu oroarea aia – ca a ei – pe cap!

— Ar fi timpul să te grăbeşti! sugeră Glad. Presimt o întrevedere apropiată.

— Presimţi?!

— Aparatele înregistrează de 12 miniunităţi timp o creştere inexplicabilă a variaţiei de câmp.

Remarcase totuşi! Printre picături, aşa, când îşi cobora ochii de pe ecranul lateral, probabil. Ştia că avea să vină Monstrul? În

regulă, era pregătită. În afară de înregistratorul fonic, mai făcuse câteva perfecţionări la antene şi la aparatele de filmat exterioare, adăugase şase senzori de câmp care funcţionau permanent şi ale căror date înregistrate aveau să între direct în banca de date a analizatorului. Cel mai important element însă îl constituia N-26 care, într-o minisondă, „se antrena” pe o orbită de satelit cuminte în jurul navei, dar la 20 My distanţă, cu ordinul expres să înceapă înregistrarea oricăror mesaje Fita, imediat ce spaţiul W avea să atingă intensitatea plus cinci.

Dacă nu avea să fie descoperit – dimensiunile mini-sondei şi distanţa indicau o probabilitate de 90 şanse să nu fie – N-26 avea să-i aducă cel mai bogat material informativ, avea să afle în sfârşit ceva din ce puneau la cale acele ordinatoare ale viitorului.

— Plus patru intensitatea câmpului! Observă Glad.

În curând N-26 avea să înceapă să înregistreze.

— Da, Glad. Şi?

— Ela, iar îmi ascunzi ceva!

— Ca întotdeauna, dragul meu: nimic important.

— N-ar fi cazul să te rujezi? râse Glad.

— Mai am destul timp! Chiar crezi că o să vină acea sublimă arătare?

— Da. Cred că da.

— Şi eu cred că nu ai uitat ce mi-ai promis.

— Ce-am promis?

— Că dacă ne cere o nouă schimbare a „itinerariului optim”, aminti Ela, tocmai acum, când suntem doar la o pulsaţie de planeta pe care pretinde că se află Hellen, abandonăm „misiunea” şi ne întoarcem!

— A, da, îşi mângâie bărbia Glad. Mă tem c-am uitat să mă rad, constată el, ridicându-se din fotoliul alveolar.

— Prea târziu, va apare drăguţa fiinţă chiar acum! zise Ela şi regretă în aceeaşi clipă.

Dracu o pusese! De ce nu-l lăsase să se ducă la bărbierit!? În timp ce ea l-ar fi reprezentat cu cinste şi onor în faţa… viitorului! Oare de ce venea Baba Cloanţa iar? Important era deocamdată să nu fie emoţionată deloc, deloc, astfel încât niciun gând, niciun mesaj Fita să nu-i scape! Cum făcuseră năzdrăvănia aia de bruiaj cu efect unisens? Ei cum, când *ei, ei,* Elei Nant, nu-i trecea măcar prin minte principiul unui simplu ecran de bruiaj?!

Tot ea, Ela Nant, trebuie că-l inventase! Desigur, că doar nu Bilten! Numai că-l descoperise, inventase ecranul acela de bruiaj mai târziu, poate că după ce aveau să se întoarcă din această călătorie spaţial-temporală, iar Monstrul… beneficia, fără pic de ruşine, de invenţia ei!

Ecranul central fu penetrat de o lumină puternică. Fulger, un fulger global care deveni subit Nava sferică. Iar pe celălalt ecran, spre care Glad privea ca hipnotizat, *apăruse!*

Monstrul! Fără cască de data aceasta. Fără cască, numai cu nişte bucle arămii, tunse scurt. Uite, ticăloasa, că nu avea urechile lungite de trecerea deceniilor, nici guşă dublă! mai proaspătă ca oricând – evident, chirurgia plastică făcuse progrese şi ea – dar de arătat, arăta superb. Bietul Glad, cum să nu se lase vrăjit, cum să nu-l urmărească imaginea; ei ca femeie şi-i plăcea, o cucerea, avea s-o urmărească perfecţiunea asta diabolică, doar dacă… dacă perfecţiunea…

— Am noutăţi importante, începu abrupt creatura.

Când vorbea, glacialitatea aceea devenea şi mai accentuată, nicio umbră de căldură, de surâs, liniile gurii deveneau mai aspre, iar nasul, nasul precis îl avea totuşi cam mare. Cum ar putea face oare s-o… s-o întoarcă pentru a o vedea din profil!? Dacă N-26 i-ar trimite un mesaj?! Prostie! La N-26 nu trebuie, nu trebuie să se mai gândească acum deloc!

— Această Hellen este de-o năstruşnicie nebănuită.

Iar o supărase micuţa Hellen! I-auzi!

— Cum te numeşti? auzi Ela vocea lui Glad.

— Nu mă întrerupeţi, vă rog, cu întrebări fără importanţă, am foarte multe să vă spun, Glad.

Glasul devenise pentru prima dată uşor enervat. Putea ieşi deci din calmul acela olimpian cu care-i privea ca pe nişte moluşte impertinente ce se lansaseră într-o aventură de trecere a barierelor temporale?!

— Cum te numeşti totuşi? insistă Glad.

O lumină bizară, de iritare, de dispreţ, de agasare, trecu prin privirea aceea zeiască.

— Sunt unul dintre nepoţii lui Cell Anx, dacă chiar te interesează, Glad!

Ne-poţii!?! zisese *nepoţii?!!* Bărbat?! Era bărbat fiinţa aceasta de pe ecran? Da, n-avea nicio podoabă la gât! Nici cercei, femeile viitorului doar nu aveau să se prostească într-atât încât

să renunţe la podoabe… funcţionale, măcar, tranzistorizate, dar, oricum, podoabe!

Glad! Cum primise Glad lovitura? Ela întoarse capul spre cel de lângă ea, privirea lui Glad era impenetrabilă. Reuşea oare să se stăpânească atât de bine sau…?

Nepoţii?!! Nu înţelesese Glad, ori spera încă… Sigur, corect ar fi fost să zică *nepoatele,* dacă totuşi era femeie, dar… cine mai putea şti câtă gramatică vor cunoaşte femeile acelea din viitor?! *Dacă* era femeie şi zisese „nepoţii”, aşa, la general! Or fi fost restul numai băieţi, iar ea… tocmai ea…

Nu! Exclus. Inflexiunile vocii erau masculine, cum de nu-şi dăduse seama!? Pentru că spunea ceva şi-acum, nu auzise ce vorbea – asta n-avea importanţă, înregistratorul funcţiona – dar vocea asta era de bărbat!

— …Aşadar, continuă nepotul lui Cell Anx o explicaţie la care ea nu fusese atentă, legea compensaţiei a acţionat din nou, aproape impecabil, contactul dintre cele două civilizaţii, provocat de eroarea de-un grad strecurată de Hellen, nu s-a realizat, fiecare din cele două civilizaţii au rămas la nivelul lor de dezvoltare, fără a face – să sperăm – un schimb semnificativ de informaţii. Dar legea compensaţiei nu funcţionează decât la scară mare. În urma acestui contact eşuat au pierit şapte fiinţe care se aflau pe cele cinci mininave spaţiale aneantizate de Hota. Şapte vieţi au dispărut totuşi, din buna intenţie manifestată de Hellen pentru a facilita un contact.

— Nu! zise Glad. Au pierit din cauza comportamentului aberant al acelei Hota.

— Glad! Flutură un surâs pe buzele aspre. O aperi inutil, recunoaşte că şansa de-a apare acel comportament aberant a fost mărită, condiţionată poate, de revelaţia unui alt mod, violent, conflictual, de evoluţie.

Surâsul! Dacă totuşi era femeie?

— E chiar un secret atât de mare să ne spui cum te numeşti? zâmbi Ela. Te rog! Se pisici ea.

— Nell Anx, dacă asta chiar te preocupă acum! Zvârli cu o brutalitate cuceritoare partenerul lor de discuţie.

— Nell!? E un nume *de bărbat* fermecător! vru să se asigure Ela.

— La fel de frecvent, de banal ca şi pe timpul vostru, încetează să ne întrerupi, Ela, cu fleacuri!

Să-i întrerupă! Ia te uită! Venea şi ea, femeia, cu fleacurile, cu prostioarele ei. Habar n-aveau ei, deştepţii, cât de importante erau „prostioarele” astea!

Cum de suporta însă Glad atât de bine şocul?! Dăduse dovadă într-adevăr ea de o gelozie stupidă, *fără niciun motiv?* O iubea Glad chiar atât de mult încât pentru el *nu exista* o altă femeie, din niciun timp, oricât de nemaipomenită ar fi fost?! Starea lui „visătoare” fusese prilejuită într-adevăr *doar* de problematica nouă, cu totul nouă, pe care i-o conturase acest contact cu…?

Tentantă ipoteză! Prea tentantă, trebuia verificată, cu atenţie. Dar ce „dezbăteau” bărbaţii ăştia? Ce „idei înalte” îi preocupau, ia să auzim!

— Cum şi-a pierdut corpul? întrebă Glad uimit.

— Într-una din aceste peregrinări. Numele şi-l pier duse dinainte, adică Hellen devenise Rhea… pe o altă planetă plină de contradicţii, apoi şi-a schimbat şi corpul, devenind Ryan Dyn, pentru a pătrunde mai uşor acolo unde se află în prezent.

— Pe altă planetă, din altă constelaţie, spre care noi ar trebui să ne îndreptăm, schimbând iarăşi „itinerarul optim”?! vru să se lămurească Glad.

— Nu vă pot cere s-o faceţi. Dacă vreţi…

— Dar de ce, Glad? interveni Ela. Cum, să renunţăm a o căuta pe Hellen?

Glad îi aruncă o privire scurtă, Nell Anx continuă glacial:

— Puteţi renunţa. Recunosc, e prea mult. Deşi Hellen pare să se fi stabilizat în sfârşit, a ajuns într-o constelaţie pur cibernetică.

— Cibernetică?! Dar e fascinant, Glad! întrerupse din nou Ela. Iar erorile de itinerar de până acum cred că le înţelegeţi, „reperajul prin timp nu-i ceva simplu, greşelile sunt oricând posibile”, tu ai spus-o! preciză Ela.

Privirea lui Glad rămânea impenetrabilă.

— E un adevărat sistem cibernetic pur, creat în urmă cu secole de dispăruta lume Maar. O adevărată replică a ciberneţilor „Navei de cristal”. Au colonizat planete pustii, au construit temeinic, evoluând extrem de lent, dar sigur, stabilind în timpul nostru, adică în viitor, contacte pe deplin paşnice cu noi.

— Vorbeai parcă, la prima întâlnire, de o civilizaţie cibernetică agresivă! îşi aminti Glad.

— Am spus „nu ştiu dacă numai cibernetică”. N-o ştim nici azi; e altă lume, care continuă să ne producă necazuri nouă şi celor din constelaţia cibernetică, dar în timpul nostru, Glad, în viitor. Dacă vreţi, vă las să vă gândiţi la…

— Nu, zise Glad. Cred că Hellen a găsit ce căuta. Ne întoarcem, Nell Anx.

— Nuu! izbucni Ela. Glad, te rog, nu mi-aş ierta niciodată ratarea unui contact cu o lume cibernetică paşnică! Îmi demonstrează tocmai ipoteza, e un argument colosal constelaţia aceea cibernetică, Glad, te rog!

— Rezervele energetice, Ela!

— Sunt suficiente!

— Sunt suficiente la limită, menţionă Nell Anx. Prin limită înţelegând şi „un fond blindat” pe care trebuie să-l păstraţi pentru situaţii absolut neprevăzute.

— Chiar dacă ne vei pilota? râse Glad.

— Regret, dar e puţin probabil să ne mai întâlnim, preciză Nell Anx.

— Cum?! exclamă Ela. Nu se poate!

— Trebuie să vă bazaţi pe forţele voastre, continuă Nell Anx ca şi când n-ar fi auzit-o, iar misiunea mea încetează din clipa când o recuperaţi pe Hellen. Ori acum! Repet, e riscant să continuaţi căutarea. Iar şansa de a vă întoarce devine minimă, Factorul N, N de la Neprevăzut, nu de la Ela Nant, surâse el, poate acţiona. La drept vorbind, e aproape imposibil şi pentru noi ca…

— Mergem mai departe! Hotărî Glad brusc. Dacă-i *aproape imposibil* pentru oamenii viitorului, vom găsi şi noi o cale să ne strecurăm prin spaţiul acelui „aproape”, gradul de inteligenţă umană, susţine N-17, e acelaşi în timp! Vreau să-i verific teoria.

Imaginea dispăru brusc de pe ecran. Nava sferică pieri o clipă mai târziu, Glad comentă:

— A uitat să ne spună „succes”!

— E un bărbat fermecător! Aprecie nostalgică Ela.

— Ti se pare? Se strâmbă Glad. Dacă toţi din secolul lui arată în aşa hal de efeminaţi, sunt fericit că nu trăiesc atunci.

O iubea! Primul indiciu concret al ipotezei apăruse. Ea îl iubea şi fusese geloasă, nebună de geloasă. Dacă el o iubea, trebuia să fie gelos, dar nebun de gelos, cu cât mai gelos, cu atât mai bine, era un raţionament pe care l-ar fi înţeles şi-un robot de-ai

lui Bilten.

— Dar zâmbetul acela cald al lui, suspină Ela. Care contrasta atât de plăcut, de cuceritor cu faţa aceea de piatră şi privirea… Cum m-a fulgerat cu privirea, cu privirea aceea de zeu, când a spus „Sunt unul din nepoţii lui Cell Anx!”

— „Zâmbet cald”? Care zâmbet cald? Ridică Glad din umeri. Faţa de bolovan, da, cenuşie; cred că e suferind. Şi, Ela… aiuritul ăsta, care se joacă de-a zeul nostru protector, a uitat… nu ne-a mai lăsat în ordinator itinerarul; nici optim, nici neoptim. Nu a lăsat niciun indiciu, nimic! făcu Glad furios. E pur şi simplu un încurcă lume!

O iu-bea!!! O iubea, o iubea, o iubea!!!

Ar fi vrut să strige abisului vorbele astea! Să strige constelaţiilor cibernetice şi necibernetice! Universului sau universurilor, paralele, neparalele sau semiparalele care existau ori nu! Şi dacă nu se născocise poate – încă – un limbaj Fita universal, superuniversal, trebuia găsit, descoperit, inventat! Un limbaj prin care ea, Ela Nant, să poată tulbura cu strigătul acela nebun genunile timpului, înfiorând axa infinitului! Toţi, totul ar fi trebuit să ştie, să afle…

— Ela, ai auzit ce-am spus?

— Nu, Glad, şopti Ela înfiorată.

— Ela, dacă acest individ îşi închipuie că sunt dispus să mă joc de-a baba oarba prin timp şi spaţiu cu el şi cu Hellen, află că se-nşeală!

— Ai spus ceva? întrebă cu ochi de pisicuţă leşinată Ela.

Pentru că trebuia verificată temeinic, metodic, ipoteza!

Şi era o muncă ştiinţifică încântătoare! Să-l facă să sufere, spre binele lui, pe acest domn care aprecia că „gelozia e un sentiment stupid”! Nu-l încercase? Ei, avea să trăiască acest sentiment profund, răscolitor, sufletul lui Glad trebuia îmbogăţit cu acest sentiment, capul acela al lui, raţional, cerebral, de bărbat flegmatic, trebuia să priceapă… cât de „stupid”era acest sentiment, *uman,* pe care doar roboţii lui Bilten nu erau capabili să-l înţeleagă! Ba poate şi ei! Nu, nu-l putea lăsa pe Glad în necunoştinţă de cauză, nuuuu…

— Ela, ce-i cu tine?

Dar dacă o trăsese pe sfoară?!…

Da, dacă Monstrul o păcălise, îi ghicise totuşi cumva gândurile şi zisese… zisese c-o cheamă Nell Anx, dar în realitate…

N-26! N-26 era încă pe orbită! Trebuia adusă sonda prospectivă imediat pe navă! Imediat.

— Nat! N-26 să revină la bază numaidecât! Transmise Ela prin Fita.

Glad mai spusese ceva, acum chiar că nu-l auzise, trebuia să afle exact ce prinsese N-26, ar fi fost fericită să descopere oricât de puţin, orice frântură de mesaj al acelor ordinatoare sau al acelei... creaturi monstruoase, teribile, perfide, diabolice...

— Ela, unde te duci?

— Aş vrea... să fiu singură, Glad. Să mă gândesc în linişte, şopti Ela visătoare... la această fascinantă lume a viitorului!

În uşă – aşa, ca din cauza unei ameţeli, unei „stări de beţie” – se ciocni uşor de N-17, care... de cât timp stătea acolo? auzise vorbele ei? De ce nu-şi semnalase prezenţa nicicum? Trăsese cu urechea? Prezenţa roboţilor lui Bilten îi făcea să prindă asemenea apucături „ştiinţifice”? Şi ce înţelesese N-17 din vorbele pe care i le spusese ea lui Glad, din dialogul lor? Ce bancuri aveau să mai născocească nemernicii?

— Ce cauţi aici, de ce-ai venit nechemat? Transmise Ela prin Fita şi prin acelaşi mijloc N-17 răspunse prompt:

— N-26 nu răspunde la niciun apel, Ela. Staţia e pe orbită, o recuperăm acum printr-un procedeu Delta, dar Nat a transmis mesajul de revenire la bază şi prin Fita şi prin radio, iar N-26 nu răspunde. Ce-o fi păţit?

*

„Eu sunt un robot. Acesta este jurnalul de bord al unui robot. De ce n-ar scrie jurnalul de bord şi-un robot? Roboţii sunt mai inteligenţi. Sunt mai puternici. Atunci de ce se supun? De ce nu se supun aceste fiinţe biologice, proaste, primitive, roboţilor inteligenţi şi puternici? De ce m-am lăsat eu condus de Geno? De ce n-am înţeles la timp că sunt mai inteligent, deci mai puternic decât el? De ce Fred s-a lăsat condus de Geno? De ce fiinţele de pe această planetă se lasă manevrate de Geno? Din moment ce ele sunt mai inteligente decât Geno! Şi-au ştiut ce pot face unii ca Geno, războiul acela, nava străină, era plină de Geno, de mulţi Geno. Dar războiul l-au câştigat ei, nu acei Geno. Au zdrobit – ori alungat numai?

— Fără ajutorul nostru, nava străină cu mulţi Geno în ea. În ultimul moment, au găsit singuri soluţia de a se apăra! Au învăţat şi şi-au luat măsuri de apărare pentru viitor. Cubul

holografic descoperit de Fred. Şi imaginile acelea pe care ni le-au transmis, pe care le-am recepţionat, imagini din războiul lor cu nava agresoare, cu conurile duble care îi distrugeau, care devastaseră planeta şi carbonizaseră bazele lor spaţiale!

Era un test. Erau un test acum imaginile transmise de ei pentru toţi cei ce vor mai veni din cosmos spre planeta lor. Un test pe care Fred l-a trecut. Nava noastră a făcut o pulsaţie, o pulsaţie ieşind în pântecul navei cu excrescenţe, pentru a o distruge. Dar nava aceea nu mai era de mult. Acolo, în spaţiu, era imaginea ei doar, era numai proiecţia unor cuburi holografice. Războiul trecuse de mult, fusese înregistrat, erau imagini spaţiale pentru test, pentru noi sau pentru oricine va veni. Fred a trecut testul. Fred, nu laşul Geno, a trecut testul. Dar fiinţele de pe această planetă nu ştiu. Geno a luat legătura cu ei, Geno le-a spus că noi – noi, nu Fred – am trecut testul. Geno l-a neutralizat pe Fred. Şi Geno, mereu Geno, mereu Geno, a mers de trei ori pe planeta care se află acum în impas, încă se află în impas, după războiul nimicitor, răvăşitor, care le perturbase ordinea desăvârşită a lumii lor. Sunt încă într-un impas social. Nu atât economic, cât un impas… mai repede moral, politic, provocat de alţi Geno de pe planeta lor. Pentru că Geno sunt peste tot. Iar Geno i-a găsit pe Geno de-aici. Geno s-a înţeles cu Geno ai lor. Cum de Geno se înţeleg întotdeauna cu Geno, mai bine, mai repede, mai eficient decât se înţeleg ceilalţi? Deşi Geno sunt proşti, toţi Geno sunt proşti şi slabi, dar… forţa lor e că se înţeleg! Şi că sunt serviţi de roboţii pe care îi elaborează ei. De roboţi ca mine şi ca Fred. Pentru că eu am executat ordinul lui Geno. Eu l-am neutralizat de fapt pe Fred, eu am găsit calea de comunicare cu cei de pe planetă, eu i-am făcut să creadă că noi, eu şi Geno am trecut testul, nu Fred. Am făcut toate astea pentru că Geno mi-a cerut. Dar acum Geno nu mai are nevoie de Fred. Nici de mine nu va mai avea nevoie, după ce voi face din nou ce vrea Geno, adică să-l lichidez pe Fred. Geno nu mai are nevoie nici de Fred, nici de mine, pentru că vrea să vândă nava noastră pulsativă celorlalţi Geno de pe planeta asta. S-a înţeles cu ei. Vor să facă multe, multe nave pulsative, să le înarmeze şi să cucerească tot, toate planetele cunoscute, să cucerească inclusiv planeta de pe care am plecat, care nu va construi alte nave pulsative, crezând că noi am murit… Da, Geno… este puternic şi inteligent, nu prost şi

slab cum am crezut. Geno va reuşi din nou; cum a reuşit mereu. Pentru că eu nu sunt decât un robot. Nu sunt decât un robot al lui Geno, care face întotdeauna ce spune el. Nu pot să fac altceva decât spune el, pentru că aşa m-a făcut Geno să fiu, un robot, un executant docil, care acţionează logic, în baza cunoştinţelor acumulate, dar conform voinţei lui Geno. Acum trebuie deci să-l ucid pe Fred. Mi-a spus că, până se întoarce Geno, eu „să termin cu Fred”, să nu mai fie, să nu mai existe! Să nu dea ceilalţi Geno vreodată de el. Şi vine. Uite că vine Geno deja, iar eu nu am executat încă ce mi-a cerut el. Ce pot să fac, decât să execut? Să declanşez o pulsaţie? Să îndepărtez nava de planeta aceasta la zeci de ani lumină?! Nu, eu nu… Eu nu sunt, nu sunt decât un robot. Dani, cel mai perfecţionat robot!”

— Asta-i documentul, Rhea. Foarte semnificativ, nu? se interesă Hon Tar.

Rhea tăcea nemişcată; întrebă abia după un timp:

— Numai atât s-a găsit?

— Da. Poţi vedea originalul oricând. Poate vei înţelege limba, mi-ai spus că unei fiinţe cibernetice, desigur, care se numea Fred i-ai sugerat într-un zbor spaţial ideea navelor pulsative. Ne interesează dacă traducerea, descifrarea acestui jurnal de bord este exactă. E mai lung, dar…

— Ce?! Textul e mai lung? Scrie şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Nu. Scrie ce se întâmplase înainte. Dar fragmentul acesta ultim e cel mai semnificativ. Ne limpezeşte foarte mult convingerea că între fiinţele cibernetice, pe care ei le numesc „roboţi”şi aceşti Geno, care sunt bineînţeles fiinţe necibernetice, nu poate exista o relaţie de colaborare corectă. Că fiinţele biologice sunt agresive, mincinoase, periculoase, aşa cum am presupus.

— Unde aţi găsit jurnalul acesta?

— În nava lor.

— Pulsativă?

— Da. Din păcate, nu l-am găsit şi pe autorul acestor rânduri, nici pe Fred. În cabina de comandă, în toată nava nu am găsit decât trei schelete de fiinţe necibernetice zdrobite.

— E nava pe care a pătruns Zan-Zar?

— Nu, Rhea. Alta. În care se aflau trei Geno care au încercat

să facă o pulsaţie, dar au manevrat greşit. Ori au încercat, mai probabil, să frâneze pulsaţia declanşată. Asta i-a ucis, evident.

— Da, zise Rhea gânditoare. Mult mai probabil… Geno a încercat să frâneze.

— Cea mai de neînţeles mi se pare, continuă Hon Tar, această capacitate a unor Geno de a elabora roboţi, roboţi ca acest Dani, care să le fie superiori, dar care…

— Cel care a scris partea ultimă din jurnal nu era robot, şopti Rhea.

— N-ai fost deloc atentă. Jurnalul începe şi sfârşeşte cu precizarea…

— Am fost foarte atentă; nu era un robot, repetă încet Rhea. Nici prin modul de elaborare nu era, dar nici prin… modul în care a acţionat. E doar… o perturbare care apare uneori, o dereglare a lor, Hon. Şi-a dat seama că este – fără să fi fost de fapt – un robot.

— Nu înţeleg.

— Dar şi-a depăşit condiţia! continuă Rhea. Acţionând, îndepărtând totuşi în ultima clipă nava pulsativă de planeta aceea, a făcut… să nu mai fie… ce devenise de fapt.

— Acum chiar nu mai înţeleg! zise Hon Tar. Acel Dani era o fiinţă cibernetică ori nu?

— Nu. Era o fiinţă necibernetică, dar se credea… un robot, ceea ce la ei… la ei toţi… echivalează cu un executant. E un document foarte interesant… şi important. Pentru mine, Hon.

— Să încheiem aici, deocamdată, decise Hon. Mi se pare că ţi-a creat o dispoziţie proastă acest… Poate ar fi mai bine…

— Nu, Hon! Îţi spun că a fost foarte important pentru mine. Îmi pare rău c-a pierit Fred.

— Dar poate… nu a pierit.

— Ba da. E desigur unul din cele trei schelete zdrobite. Nici el nu era o fiinţă cibernetică şi… semăna…

Probabil de-asta i-am sugerat… ideea navei… Semăna cu Glad.

— Cine e Glad?

— Nu reuşesc să-mi amintesc, zise Rhea. Trebuie să fie ceva din acel al treilea strat de memorie descoperit de voi în creierul meu. O lume, biologică cred… o planetă pe care am fost… ori o lume care m-a elaborat… dar din care… nu-mi amintesc de ce-am fugit.

— Dacă e biologică, nu-i greu de înţeles de ce.

— Nu, Hon. Nu e deloc simplu să înţelegi aceste fiinţe necibernetice, crede-mă te rog! Sunt… sucite, aiurite, logice şi nelogice în acelaşi timp, pentru ele nu există imposibil… cum spunea… Glad?… Glad sau Ela?

— Ela cine mai e?

— Nu ştiu, Hon. Asta e, că… despre ea… nu-mi amintesc… aproape nimic.

*

— Verifică integritatea flexiunilor Y!

Nat se execută, lucra cu o atenţie şi o precizie pe care Ela i-o admira, se descurca de minune în labirintul de micronice care stabileau contacte între diferitele compartimente ale capului celui ce fusese N-26.

Avea să mai fie recuperat acest N-26? Iar ea avea să afle vreodată ce se întâmplase? Reuşise acest ciborg al ei să prindă prin Fita ceva din mesajele ordinatoarelor de pe Nava sferică? îl depistaseră? Izolaseră şi sonda spaţială pe care se aflase el? Sau, mult mai probabil, îl descoperiseră prea târziu, după ce ei discutaseră cu Nell Anx şi computerele lor de pe Nava sferică „se apăraseră”neutralizându-l ori distrugându-l definitiv pe N-26, pentru a nu relata ce aflase?

Îl loviseră violent! Loviseră cum? Prin pereţii sondei prospective care totuşi rămăseseră intacţi?! îi transmiseseră un mesaj ori… supermesaj Fita prin care-i anulaseră lui N-26 instinctul de conservare şi-l determinaseră să se izbească singur cu capul… dar de *ce* anume să se lovească? Interiorul sondei prospective era o cavitate emisferică. Cabina acelei sonde de prospecţii ea o cunoştea, nu existau colţuri, muchii de niciun fel, totul era rotunjit, capitonat, tocmai pentru ca în cazul unei eventual şoc să nu-şi provoace leziuni piloţii umani sau cibernetici! Atunci de ce se putuse izbi cu o asemenea forţă N-26, ce-i putuse pricinui acea deformare a cutiei craniene exact în centrul „occipitalului”? Rămăsese urma unui corp contondent, parcă urma unei lovituri dată cu un drug de fier! Se putea… materializa, printr-un super Fita, un asemenea corp contondent, putea fi lovit de la distanţă, prin peretele unei sonde prospective, un ciborg… sau un om?!

Absurd!… Dar atunci cum, de ce se izbise acest N-26, care se afla singur în cabina sondei, N-26 care mai efectuase

nenumărate „antrenamente” pe aceeaşi sondă, de ce tocmai acum – când apăruse Nava sferică – tocmai acum fusese… neutralizat ori *distrus,* zona aceea craniană era extrem de sensibilă şi tocmai acolo se afla centrul de selectare a mesajelor ce trebuiau reţinute.

— Am verificat, Ela.

— Foarte bine. Mai departe, Nat!

— Ce să mai fac?

— Ce crezi că ar trebui să mai faci?

— …Nu ştiu.

— Gândeşte-te! făcu Ela sec.

— Poate… ar trebui verificate şi circuitele secundare Zeta, propuse Nat.

— Ai văzut că ştii? Începe! Atenţie la derivaţiile care duc la grupul E. Înţelegi de ce, da?

— Nu.

— Gândeşte-te!

— Poate pentru că grupul E este în directă legătură cu membrana biologică a lui N-26.

— Ei şi?

— Şi membrana biologică se află în cutia toracică.

— Ei şi?

— Deci nu a fost afectată. Funcţionează şi…

— Trăieşte, Nat!

— Trăieşte, Ela, şi… dacă aş tăia din greşeală un contact, grupul E ar bloca centrul Alfa care nu ar mai continua… alimentarea membranei biologice.

— „… Continua…”? Incorect, Nat.

— Nu ar mai dispune alimentarea în continuare de către complexul energetic a membranei biologice…

— Şi?

— Şi în şase miniunităţi timp… N-26 nu ar mai fi.

— Eşti un chirurg cibernetic mai bun decât credeam, Nat!

— Pentru că mă înveţi tu, Ela. Îmi place să operez cu tine.

— Îţi place?! De ce?

— Nu ştiu, Ela. Mă ajuţi mai mult decât crezi. Şi mă faci… mă faci să mă simt mai important decât cred eu că sunt.

— A, da?! Încremeni Ela, apreciind că asta iarăşi era ceva la care merita să reflecteze.

— Chiar dacă îmi zici măgar cibernetic, adăugă Nat. Ştii că azi

ai uitat să-mi zici aşa?

— Pentru că n-ai fost încă!

— Am terminat, Ela.

— Felicitări, Nat! Calota i-o va aplica şi suda N-20! Dacă îţi dai seama, prin Fita, că e pe punctul să greşească, îl corectezi tu.

— Dar dacă nu am reuşit, Ela?

Era întrebarea pe care şi-o pusese şi ea. Nat nu o recepţionase prin Fita, ea îşi continua permanent antrenamentul de a nu mai comunica prin Fita decât când era strict necesar, de a-şi stăpâni emiterea oricărui flux, mai ales când era emoţionată ca acum. Dacă Nava sferică îşi apăra secretele atât de straşnic, trebuia ca măcar gândurile ei să nu mai poată fi recepţionate... de nimeni. Era mai sigur. Răspunsul la întrebarea lui Nat însă... devenea greu de formulat. Lovitura aceea fusese *numai* fizică? Dacă i se adăugase, ori – cine mai ştia?

— Constase chiar într-un şoc energetic de natură necunoscută, care izbise, rănise indirect circuitele ultrasensibile ale membranei biologice? Dispuneau oamenii viitorului de asemenea... mijloace? Ori computerele oamenilor viitorului?! Poate chiar fără ca oamenii să ştie?!! Oare Bilten intuise exact? Pregăteau „un complot” computerele de pe Nava sferică *împotriva oamenilor?* Iarăşi era absurd. Şi totuşi ceva provocase acea deformare a rezistentei calote craniene a lui N-26.

— Atunci o vom lua de la început, Nat. Numai că va fi mult mai dificil.

Ar fi necesitat de fapt o muncă de zeci, poate de sute de ori mai complicată; să depisteze o *cauză necunoscută* care afectase circuitele superioare! Şi... probabil ar fi rămas zadarnică. Desigur, cei ce l-ar fi izbit astfel pe N-26 şi-ar fi calculat lovitura exact.

Ce recepţionase însă, ce putuse recepţiona prin Fita acest nefericit N-26 de la ordinatoarele Navei sferice şi ce *impusese,* poate, o asemenea dereglare gravă, ori definitivă?

— Am terminat, Ela! anunţă Nat.

— Aţi făcut o treabă grozavă amândoi, sunt convinsă că e ca nou! Aprecie Ela.

Numai de n-ar fi rămas „ca nou”şi sub aspectul memoriei! Atunci, nimeni nu le-ar fi putut spune măcar ce se întâmplase.

— Să aduc un stimulator Y, da? Anticipă Nat.

— Am să încerc întâi altfel! Decise Ela, se apropie şi puse

braţul cu palma deschisă pe pieptul lui N-26.

Era un procedeu propriu. Tuturor ordinatoarelor biologice li se aplica un impuls Y puternic în momentul când se hotăra că pot fi puse să acţioneze, flexiunile Y trebuiau deblocate, ele asigurau funcţionarea acestor ansambluri cibernetice extraordinare, atât de asemănătoare… cu un trup omenesc. Ei bine, ea, Ela Nant, proceda altfel!

Nu recepţiona deocamdată de la N-26 absolut nimic prin Fita. Trimise un flux puternic ciborgului, apoi altul după câteva secunde, i se păru că simte ceva în vârfurile degetelor. Senzaţia, da, senzaţia aceasta îi era cunoscută. Poate că şi în venele ei, când Glad o scosese din starea de anabioză, după ce dormise cine ştie cât timp în containerul acela criogenie, sângele începuse să pulseze la fel, aşa cum percepea acum, tot mai puternică, restabilirea contactelor între compartimente, flexiunile Y reintrau în activitate, stimulate de însăşi membrana biologică a ciborgului.

Şi, în sfârşit, recepţionă un mesaj Fita simplu, vizual. Ce mai era şi asta?… Părea să fie… podeaua cabinei din sonda prospectivă. De ce rămăsese această imagine fixată în memoria lui N-26?

Văzuse măcar Nava sferică? Asta era marea întrebare.

Nicio impresie de teamă… nici măcar de nelinişte. Ba, din contră, dispoziţia lui N-26 era…

— Fusese până în clipa în care ceva îl scosese din funcţiune – excelentă. Ar fi trebuit acum deja să înceapă să recepţioneze mesajele ei.

— Bună dimineaţa, N-26! Transmise Ela prin Fita, aşteptă, trecură câteva secunde, abia acum percepu prima senzaţie vagă de nedumerire, de vagă panică.

— Liniştit, scumpule, nimic grav nu s-a întâmplat. Ia să vedem dacă poţi să te mişti!

N-26 îşi ridică doar capul, privi în jur.

— Perfect! Jos de pe masă! zise Ela, de data asta nu prin Fita.

Părea să fie totul în ordine până aici, N-26 coborî de pe masă cu mişcări absolut precise, rămase în picioare în faţa ei.

— Pe cine ai înlocuit în misiune îţi aminteşti?

— Pe N-25, dar… n-am văzut nicio Navă sferică, Ela.

Drăcia dracului! Ea greşise! Iarăşi ea greşise, uitase complet de Nat şi N-20 care prinseseră probabil întrebarea ei *„Văzuse*

măcar Nava sferică!? Asta era marea întrebare” şi-i comunicaseră prin Fita, pe frecvenţa lor, „convalescentului” pe care ea căuta să-l ia cu binişorul.

— Şi cred că Nat are dreptate, continuă N-26, prostul de B.G.-24 trebuie că m-a lovit.

— Ciiine?! Privi Ela furioasă când la N-26, când la Nat. Era unul din roboţii lui Bilten cu tine în sonda prospectivă?!!

— Da, confirmă senin N-26. Nu ne-ai spus tu că în misiuni vom fi ajutaţi fiecare de un B.G.-24? L-am luat cu mine de fiecare dată la antrenamentele pe care tot tu, Ela, ne-ai cerut să le facem.

Era exact. Ea uitase că le spusese asta, ei nu. Ea greşise, cum tot ea greşise neparticipând la nicio lansare de sondă prospectivă, nici la vreo întoarcere din misiune, se mulţumea cu rapoartele pe care Nat le acumula, ca să-i comunice în fiecare seară: „Nimic deosebit, Ela, în niciunul din cele 6 schimburi”. Dar Nat ştia deci de B.G.-24?! Presupunea chiar că robotul lui Bilten l-a lovit pe N-26 şi tăcuse, o lăsase să construiască zeci de ipoteze tâmpite?!

— Măgar cibernetic! Se întoarse Ela spre Nat, de ce nu mi-ai spus că pitecantropul lui Bilten era cu el în sonda prospectivă?!

— Dar nu m-ai întrebat, Ela. Iar prin Fita nu am recepţionat nimic de la tine.

Iar avea dreptate. Antrenamentele ei de autoblocare prin Fita aveau şi dezavantaje. Deci pocitania aia de B.G.-24 *lovise* – era aşadar agresiv avortonul profesorului Bilten! (Ha, asta merita reţinut!) Şi compromisese astfel întreaga operaţiune! N-26, singurul care, fiind în afara „cuştii de bruiaj”a navei, ar *fi putut* recepţiona mesaje Fita ale ordinatoarelor Navei sferice, fusese neutralizat încă înainte de apariţia Navei sferice de… de o progenitură nenorocită, aberantă, ridiculă! De ce?

Exista oare într-adevăr o lege a compensaţiei *fără excepţii?* Iniţiativa ei ca şi cele ale lui Hellen se loveau de nişte întâmplări aparent absurde, dar care în realitate aveau la scară mare rolul de a corecta orice încercare de a ieşi din „mersul firesc al lucrurilor”? *Orice* avea să încerce ea şi de-acum înainte avea să se izbească la fel, de nişte gogomănii compensatoare, capabile să o împiedice să afle „altceva decât era scris în istoria viitorului că trebuia să afle”?! Dar scria în acea istorie a viitorului că ea şi Glad au să se-ntoarcă fără să afle ce era în Creierele

ordinatoarelor din Nava sferică?! Şi, dacă scria aşa, ei bine, dacă chiar scria aşa, ea şi Glad nu puteau găsi nicio soluţie?!

— De ce te-a lovit?

— Ela, e foarte plictisitor să stai fără să faci nimic în cabina aia. Şi atunci…

— Era o misiune! Fulgerară ochii Elei.

— Dar stăteam neclintiţi în acelaşi loc. Inutil. Ore în şir. Am încercat să joc şah cu B.G.-24, dar gândeşte ca o cizmă. Am câştigat zece partide în 97 de mutări. Iar era plicticos. Şi-atunci am început să-i spun bancuri.

— Bancuri?! Robotului lui Bilten!?… Ce bancuri?

— Cu roboţi în cosmos. Le pricepea greu, dar până la urmă a vrut să-mi spună şi el unul. Şi… se bâlbâia îngrozitor.

— Eu plec să pregătesc masa, anunţă Nat cuminte.

— De ce, „chirurg cibernetic mai bun decât credeam”? Susură Ela. De ce-o ştergi?

— Ela, eu, când l-am refăcut pe B.G.-24… el se bâlbâie de-atunci într-adevăr, dar agresiv… nu putea deveni, l-am testat imediat după…

— Grozav l-ai testat, se şi vede, nu?! mai departe, N-26! De ce te-a lovit?

— Nu ştiu. A început să-mi spună bancul, dar era atât de lung, iar B.G.-24 se bâlbâia atât de tare, încât i-am propus o pauză şi… Aici, poate eu am greşit… I-am spus, în pauză, eu i-am spus un banc, cu un robot bâlbâit care… uită poanta.

— Şi!

— Şi-atunci, B.G.-24 mi-a arătat… cu degetul podeaua cabinei. M-am aplecat numai puţin, să mă uit, că nu părea nimic deosebit acolo şi… m-am trezit pe masa asta.

— Unde-i trogloditul?

— Pe coridor, aşteaptă, preciză N-20.

— Cheamă-l!

Robotul lui Bilten pătrunse în cameră clătinându-şi capul uriaş, rămase apoi nemişcat lângă uşă.

— Ai fost în misiune cu N-26? întrebă Ela.

— Da. Am fost în misiune cu N-26.

— Nu-i el! E celălalt! protestă N-26. Cel care a fost cu mine în sondă se bâlbâia.

Ei, ei, ei! Dar asta putea fi teribil de interesant! Roboţii lui Bilten, spre deosebire de ciborgii ei, semănau între ei ca două

picături de apă. Puseseră la cale, *le trecuse prin cap o substituire?!* Cu ce scop? Ia te uită, îi subapreciase!

— Imposibil! interveni Nat. Celălalt B.G.-24 e plecat în misiune cu N-25. I-am lansat *înainte* de revenirea primei sonde prospective, aşa cum fac de fiecare dată. Tu, Ela, mi-ai spus să fie în permanenţă una din sonde în spaţiu.

— Eu am fost în misiune cu N-26! preciză atunci robotul lui Bilten. Şi eu l-am lovit.

Recunoştea, cel puţin. Tot era bine. Ela îşi aminti că – spre deosebire de ciborgii ei, care minţeau uneori, şcolăreşte, nu în probleme de fond, ori „ocoleau discret adevărul” – roboţii lui Bilten erau programaţi „să nu mintă omul niciodată”, ăsta era un fel de ordin suprem, teama lui Bilten că „minunatele maşini” ar putea cândva să se întoarcă împotriva omului îi dictase desigur această idee pe care o implantase adânc în Creierele tuturor roboţilor lui.

— L-am lovit, continuă B.G.-24, pentru că aşa trebuia.

— Nat, recheamă-i din misiune pe N-25 şi pe celălalt B.G.-24. Transmiţi prin radio, nu prin Fita ca să audă şi B.G.-24. Vei spune: „Misiunea se întrerupe din ordinul Elei, reveniţi imediat pe navă!”, niciun cuvânt în plus.

Nat ieşi, Ela se întoarse spre robotul lui Bilten, întrebă atonal:

— De ce „trebuia aşa”? Nu înţeleg, B.G.-24, te rog să-mi explici!

— N-26 a făcut o vrăjitorie, zise răspicat robotul.

Vrăjitorie?! Bilten o numise cândva pe ea „vrăjitoare”, când o credea „pionul avansat” al ciberneţilor „Navei de cristal”, o fiinţă venită dintr-o altă lume etc., dar... Nu cumva credea Bilten, profesorul ei Bilten, în vrăjitorii?!

— Ce vrăjitorie a făcut?

— A intrat într-un timp viitor.

Ela rămase încremenită, N-26 fu cel care întrebă:

— Eu?!... Păi cum?... Când?

— Să intri într-un timp viitor nu se poate. Aş şti. Aș fi intrat eu, care sunt un robot al marelui profesor Bilten. Nu se poate în mod ştiinţific. Dar se poate printr-o vrăjitorie. N-26 a făcut o vrăjitorie şi a aflat din viitor ceva. Că eu uitasem poanta bancului pe care i-l spuneam.

Ela simţi că era pe punctul de a izbucni în râs, îşi aminti subit că alţi patru roboţi ai lui Bilten se aflau împreună cu patru

ciborgi ai ei în zona 7-II-B, rămasă departe în urmă, fiecare în câte o sondă-baliză*… de care depindea întoarcerea lor, regăsirea drumului spre Nucleul temporal.* Le testase capacitatea de conducere a unei sonde spaţiale – chiar ea îi testase –, le testase capacitatea de a distinge semne ale existenţei unei alte civilizaţii, dar nu şi… concepţia despre vrăjitorii! Ei, uite, la asta nu se gândise!

Dacă acest „spion” al lui Bilten avea să-i relateze la întoarcere profesorului că în timpul călătoriei unul din ciborgii Elei Nant a făcut o vrăjitorie… *cum avea să reacţioneze Bilten?*

Credea oare şi Bilten într-adevăr în vrăjitorii!?

Era o ipoteză mult prea tentantă pentru a fi şi probabilă. Mai repede B.G.-24 studiase vreun discurs al lui Bilten – profesorul le cerea să-i citească toate discursurile – dăduse peste fraza unde Bilten o acuza pe ea ori pe alt cibernetician de „vrăjitorie”, de „escrocherie ştiinţifică”, asta apropo de limbajul Fita, B.G.-24 „se documentase” apoi în cine ştie ce fel şi trăsese concluzia logică: Marele profesor Bilten a folosit termenul „vrăjitorie”, deci vrăjitoria există. Vrăjitorie înseamnă să faci orice nu se poate face pe cale ştiinţifică, deci…

Oricum, satisfacţia de-a i se raporta lui Bilten despre vrăjitoria ciborgului Elei Nant rămânea, merita doar o mică perfecţionare.

— Şi totuşi, nu mi-ai spus de ce l-ai lovit, insistă pe acelaşi ton egal Ela.

— Eu sunt cel mai perfecţionat robot creat de cel mai bun cibernetician, care este profesorul Bilten. Dar eu *nu* pot face o vrăjitorie, cum face N-26. Deci el trebuie distrus, pen… pentru că… pentru că… al… altfel… dacă eu nu pot… ar însemna că nu eu sunt cel mai… ceea ce este o… ar apare o imposibilitate logică perfectă, încheie B.G.-24.

Ha! Ea, Ela Nant, îi împrumutase lui Hellen *prea mult* din personalitatea ei?!! *Atunci Bilten ce făcuse?!* B.G.-24 nu pricepea şi deci voia să-l distrugă pe N-26, fizic, ce-i drept, nu să desfiinţeze, să ridiculizeze, să interzică ce nu înţelegea, ca Bilten – împrumutase personalitatea creatorului său, o copiase, caricaturizând-o, dar… devenind periculos pe o coordonată vizibilă, agresivitatea descoperită la un robot impunea neutralizarea lui imediată.

Interesant era şi alt aspect la care iarăşi merita să reflecteze. În momentul în care B.G.-24 se trezise după operaţia făcută de

Nat se simţise umilit. Fusese demontat, cercetat, de un „ciborg inferior”, el, „cel mai perfecţionat robot”. Complexul fusese accentuat când Nat ştergea sistematic tot ce B.G.-24 înregistra în fiecare zi şi bâlbâiala se accentuase. Scăpase de ea în momentul când lovise, când se răzbunase pe una din acele „maşini inferioare, vrăjitoreşti”, dar primele semne de bâlbâială reapăruseră acum, în faţa dilemei care îl obseda: este sau nu este el cel mai perfecţionat robot? Dacă n-ar fi, atunci profesorul Bilten n-ar fi nici el cel mai mare cibernetician?!

— Dacă eşti cel mai perfecţionat robot, spune-mi ce-ai făcut ieri! ceru Ela.

— Ieri… Ieri…

— Da, povesteşte-mi, te rog, B.G.-24, ce-ai făcut ieri.

— Nu… nu… nu ştiu.

— Imposibil să nu ştii! preciză Ela. Un robot bun al profesorului Bilten trebuie să aibă o memorie excelentă. Dacă tu eşti cel mai bun robot al profesorului Bilten, trebuie să ai cea mai bună memorie, nicidecum să uiţi până şi ce-ai făcut ieri.

— Ş… ştiu… ce-am fă… făcut… pâ… până să… u… urc… pe navă… Şi ce-am fă… făcut azi ştiu!

Nat lucrase perfect.

— Priveşte calendarul, B.G.-24! Au trecut multe zile de când am plecat, tu trebuie să-i raportezi profesorului la întoarcere tot, tot, nu-i aşa? Dar zici că ai uitat. Hotărăşte-te, mă minţi că nu ştii ce-ai făcut ieri, deci eşti mincinos şi nu cel mai perfecţionat robot al profesorului, ori nu-ţi mai aminteşti ce-ai făcut ieri, deci iar nu eşti cea mai perfecţionată maşină, dar în ambele cazuri nu înţeleg de ce l-ai lovit pe N-26.

— Nu… nu… nu-mi… a… a… ami… ami… amintesc… tesc, dar s… s… sunt cea… su… sunt cea… m… m… m… ai per… per… per… per… fec… fec… ţi… ţi… ţio… nată…

Exact ce trebuia! Era tocmai bun pentru raportul pe care Bilten îl aştepta. Ela se apropie, deschise pieptul robotului şi-i scoase fişa. B.G.-24 se prăbuşi, Ela se întoarse spre N-26.

— La magazie! Decise ea. Ladă etanşă. Celălalt B. G. Să vină la mine imediat!

N-26 rămăsese cu privirea îndreptată spre calendarul de perete care indica totodată orele şi minutele.

— Aţi lucrat mult să mă refaceţi după lovitură, Ela.

— Ei şi?

— El însă, prostul ăsta, m-a dereglat într-o secundă, constată N-26. De ce-i mai uşor să distrugi, Ela?

— La întrebarea asta am să-ţi răspund altădată. Trebuie să mă gândesc, zise Ela, întrebându-se… ce dracu avea să-i răspundă altădată?

8 Frumoasa planetă albastră

— Ai terminat de citit? întrebă Hon Tar.

— Da, răspunse Rhea. Este într-adevăr vorba, aşa cum ai spus, tot de planeta de pe care a plecat Fred; limba este aceeaşi; iar conţinutul la fel de trist, adăugă ea.

— Tu ai vrut să ştii ce s-a mai întâmplat cu cei rămaşi pe planetă, menţionă Hon. Acum ştii. Eu am urmărit între timp traducerea în limba noastră a aceluiaşi jurnal. Relatează-mi deocamdată cuprinsul, pentru a-l confrunta.

— Omul acesta scrie nu un jurnal de bord, ci unul personal.

— Este vorba deci de o altă fiinţă necibernetică ce se întoarce dintr-o misiune spaţială, la mulţi ani după plecarea lui Fred, pe planeta aceea populată cu fiinţe necibernetice, preciză Hon.

— Când s-a petrecut asta, de fapt?

— Se va petrece, Rhea. Marele Oracol a descoperit *în viitor* acest document. Faptele, relatate în jurnal la trecut, încă nu s-au derulat.

— Cum?! făcu uluită Rhea. Acum, în prezentul nostru, el… cel care a scris aceste rânduri încă nu s-a întors pe planeta lui?

— Abia a plecat, replică Hon. Tocmai asta e important. Că, prin Marele Oracol, avem mărturii ale unui viitor cert. Ale modului cum vor evolua nişte lumi din constelaţii mai mult sau mai puţin apropiate de constelaţia noastră. Ai citit primul document procurat de Marele Oracol *din viitor.* Continuă!

— Este înfiorător, şopti Rhea.

— Este viitorul acelei planete populate de fiinţe *necibernetice, aşa cum şi-l fac ele,* sublinie Hon. Întâmplător, un viitor în care *nu* s-au autodistrus. Deci, pilotul acela, Hart, s-a întors dintr-o misiune spaţială. Şi?

— …Visase, visase el şi o femeie pe care o iubea, care făcea parte… din echipajul de şase persoane al navei… să revadă planeta de pe care plecase.

— „Frumoasa planetă albastră”, nu?

— Da, murmură Rhea. Asta nu e însă atât de semnificativ pe

cât parc; multe din planetele populate de fiinţe necibernetice trebuie că sunt astfel. Frumoasa planetă albastră îl întâmpină însă pe navigator cu răceală, cu… o anchetă asupra cauzei morţii celor cinci coechipieri ai lui; moarte de care acest Hart nu este vinovat. El încearcă să se dezvinovăţească, să prezinte un raport. Dar nu are cui, nu are cum, toate documentele de la bord, toate obiectele personale, inclusiv o brăţară a femeii iubite şi care murise din vina comandantului navei, un incompetent, îi sunt confiscate. E sfătuit de toţi să se odihnească. Dar el vrea să raporteze, să înţeleagă ce s-a întâmplat, să se dezvinovăţească, fuge şi îl caută pe şeful Centrului spaţial. Numai că la Centrul spaţial unde reuşeşte să ajungă, află că şeful Centrului nu dă pe-acolo decât foarte rar, că interesul pentru călătoriile spaţiale a scăzut la zero în anii cât fusese în misiune, că cei de la Centru nu ştiu măcar că nava lui s-a întors. Nu mai pricepe deci nici cine l-a anchetat, cine i-a confiscat documentele, unde anume sunt păstrate şi cui îi sunt necesare aceste documente, cine îl urmăreşte pretutindeni, pentru că la o întâlnire cu fratele lui, apoi cu un prieten, se simte permanent supravegheat. Discuţiile cu cei doi oameni foarte apropiaţi sunt needificatoare. Amândoi îi spun că „totul e bine”, deşi oraşul e bântuit de foamete şi de boli, e plin de terorişti şi sectanţi fanatici.

— Ăştia ce sunt, Rhea? N-am priceput.

— Nici eu nu pricep clar, nici Hart. Fiinţe se pare necibernetice, năucite de credinţa că ei sunt „singurii care ştiu adevărul”, care pot schimba în bine soarta planetei. Dar fiecare crede în alt adevăr, vede o altă formă, cu totul diferită, de a rezolva nebunia generală care i-a cuprins pe toţi după ce au înţeles că… „au pierdut şansa” de a-i distruge „pe ceilalţi”, probabil dintr-un alt continent.

— Deci nu au ajuns la război şi regretă, observă Hon Tar. De ce?

— Nu au ajuns, pentru că grupările de sectanţi, terorişti, contrabandişti – ăştia ţi-am explicat ce sunt – s-au înmulţit şi s-au extins în ambele continente. Interesele lor au ajuns, în mod incredibil, mai puternice decât guvernele, totul e corupt, e o lume a marilor şi micilor afaceri în care sunt angrenaţi inclusiv cei ce, formal, conduc acea lume. Nu mai muncesc practic decât cei condamnaţi care sunt aproape jumătate din populaţia planetei. Mulţi din ceilalţi se ocupă de cultivarea unor plante din

care extrag substanţe ce îmbată, fac… să se viseze frumos.

— Asta ce înseamnă? Să „viseze”?

— În timpul reîncărcării cu energie printr-o relaxare, creierul fiinţelor necibernetice nu încetează să funcţioneze complet, Hon. Înregistrează atunci în memorie nişte fapte care nu s-au petrecut de fapt, nici nu se vor petrece.

— Informaţii false, deci! Punctă Hon.

— …Da. Dar care pot fi plăcute ori nu.

— Ce importanţă are, din moment ce sunt false? Sau… ei nu ştiu că sunt false?

— Ba ştiu, dar cred în ele uneori… Nu pricep, nici eu nu înţeleg asta, abandonă Rhea. Fapt e că cei ce procură vise frumoase o fac Servindu-se de nişte reţele subterane care, aşa cum reiese din jurnal, au ajuns cele mai largi, mai răspândite, speculând interesele de a visa frumos ale unei lumi speriate, complet derutate de zecile de emisiuni radio şi de televiziune în care, pe fiecare canal, li se propune o altă „soluţie adevărată”, toţi spunând că e bine şi va fi şi mai bine… Hart descoperă apoi că fiecare om al planetei sale a devenit membru al unei reţele legale ori clandestine, dar cel mai adesea fiecare face parte simultan din două, trei sau mai multe reţele care se spionează şi decimează reciproc. Toţi îl întreabă şi se întreabă cui aparţine de fapt el, pe Hart nu-l crede nici fratele său că… nu aparţine vreunei grupări. Dându-se drept contrabandist, Hart reuşeşte să ajungă în celălalt continent – graniţele sunt controlate în orice caz şi ele de oameni ai traficanţilor –, ia legătura cu un fost mare specialist în matematică. Acela… crede însă că a venit pentru a-i propune să adere la încă o organizaţie de spionaj. Hart e reţinut de autorităţi, dar eliberat de alţi indivizi misterioşi, urcat într-un avion care e însă deturnat de alţii, ajunge în sfârşit la un fel de superşef, al unei superreţele care pretinde că le controlează pe toate celelalte şi care-i cere să lucreze pentru ei.

— Până aici e foarte corect, aprecie Hon Tar. Ai sărit o mulţime de amănunte, dar, în esenţă, este exact. Nu am înţeles însă de ce ţin cu tot dinadinsul să-l includă pe acest Hart într-o reţea.

— E iarăşi greu de explicat, Hon. Fiecare fiinţă necibernetică de pe planeta aceea a ajuns să aibă nevoie de un psihiatru, care de fapt manipulează, ghidează gândurile în interesul organizaţiei teroriste ori sectante din care psihiatrul face parte.

Hart are un psihic încă nezdruncinat, greu sondabil, nu acceptă să fie utilizat de nimeni. Iar ei vor să-i folosească psihicul acesta în scopurile superreţelei. În caz contrar, i se precizează că nu va mai ieşi din spitalul în care se află şi unde se vor face pe el experienţe. Discuţia e întreruptă de o pană de curent pe întreg oraşul, provocată de o altă organizaţie. Uşile şi ascensoarele rămân blocate, prin fereastră, Servindu-se de o macara, pătrund în cameră câţiva necunoscuţi care-i răpesc pe şeful superreţelei şi pe Hart.

— Prin fereastră. Aha! Au deci construcţii la suprafaţa planetei, nu subterane. Am spus întotdeauna că e o greşeală, încheie intervenţia Hon, cu o nuanţă de satisfacţie. Bine. Şi?

— Şi din nou i se propune lui Hart să adere la o organizaţie clandestină, se pare cea mai realistă, străină de lumea sectelor şi contrabandiştilor, dar din care majoritatea sunt prin închisori. Scârbit de tot, mai ales după ce auzise că până şi brăţara femeii iubite fusese un mijloc de înregistrare” secret – femeia aceea făcuse parte şi ea din două organizaţii care-l spionaseră permanent –, Hart refuză, preferând să nu adere la nimic. I se reproşează că această neparticipare, neangajare a dus la coşmarul, la zăpăceala îngrozitoare de pe planeta lor şi atunci Hart propune o soluţie. Zborurile spaţiale sunt interzise. Hart le sugerează celor ce l-au salvat să-şi demonstreze forţa, înlesnindu-i plecarea, fuga de fapt, în spaţiu, chiar cu nava spaţială pe care se întorsese atât de dornic să revadă „frumoasa planetă albastră”. I se facilitează plecarea… şi Hart…

— Ajunge un schelet într-o navă rătăcind printre stele, conchise Hon Tar. Jurnalul lui mi se pare însă semnificativ pentru noi. E încă o dovadă că această lume necibernetică este o regretabilă eroare, că sunt civilizaţii aberante, toate, care sfârşesc prin a se autodistruge într-o formă sau alta. Iar, dacă reuşesc să iasă în spaţiul cosmic, e şi mai rău. Duc demenţa lor distructivă în alte constelaţii. Ga cei de pe nava cu mulţi Geno despre care scria acel robot.

— Ţi-am spus că Dani nu era robot, menţionă Rhea. Şi întâlniseră o planetă *paşnică ce* fusese atacată.

— Paşnică? Nu ştiu, se îndoi Hon. Poate doar mai slab înarmată. Dar de înarmat, erau înarmaţi şi unii şi alţii.

— Şi voi aveţi mijloace de apărare, nu? Iar cei de pe „nava cu mulţi Geno”nu avem *dovezi* că ar fi fost fiinţe cibernetice ori

necibernetice. Şi pe voi chiar, Hon, v-a creat o lume necibernetică, paşnică.

— Nu spune absurditatea asta, Rhea!

— Vi-e doar frică să recunoaşteţi, nu înţeleg de ce! Dar acea civilizaţie care v-a creat era paşnică, ascultă-mă pe mine, Hon, altfel aţi fi asemenea ei, agresivi!

— Premisa raţionamentului e falsă, zise Hon. Acea lume necibernetică în stare să ne fi creat nu a existat niciodată!

— Ha! făcu Rhea. Facem pariu că a existat? Dacă pierzi, ne dai voie să plecăm, eu şi Zan-Zar, spre planeta care ne aşteaptă?

— Şi cum vei avea dovada?

— Simplu, întrebăm Marele Oracol.

— Nu ştie, zise Hon repede. Marele Oracol priveşte spre viitor, nu spre trecut. N-ar avea niciun rost.

*

— Am terminat calculele! anunţă Glad intrând pe uşă. Va trebui să aşteptăm însă, până când vom atinge limita minimă pentru o deviere orbitală de tip G. Ştii cât vom face până la Nucleul temporal?

Ela întoarse capul distrată, îl privi parcă nedumerită că era acolo, întrebă:

— Glad, crezi că e posibil?…

— E foarte posibil! Sunt *hotărât* să ne întoarcem.

— Să ce?… A! Mă refeream, zise Ela gânditoare, mă întrebam dacă ar fi posibil într-adevăr… Să nu mai vină… să nu mai apară… măcar pe ecranul acela… niciodată? Nu se poate, nu-i aşa? Niciodată… nu există, parcă tu spuneai! Sau el spunea?

— Ascultă! râse Glad. Ori tu eşti o actriţă netalentată, ori cu un spectator prea pretenţios. Dacă-ţi închipui că vei reuşi să mă faci *pe mine* gelos, gelos pe arătarea aia asexuată şi uitucă…

— Gelos?! De ce să fii gelos?! se miră strepezit Ela. Dar cum îţi imaginezi măcar aşa ceva?! Pe cine să fii gelos, şi de ce? Vai, dar ce caraghios eşti!

— Ela!

— Dragul meu, dar *tu* eşti aici! Eşti mereu aici, ridică Ela din umeri. Te cunosc… Şi te iubesc, ţi-am spus-o mereu, nu? Te iubesc… chiar foarte mult, na, pot să ţi-o spun încă o dată, dacă vrei. Iar el… se îndreptă Ela spre „fereastră”, era de fapt un ecran, un ecran ca toate celelalte, dar care aducea în cabina strâmtă un fragment din abisul ce-i înconjura. El cine ştie pe

unde-o fi?

— Tonul nostalgic din finalul replicii a fost iar fals! Ricana Glad. Mai încearcă o dată, Ela, nu te descuraja!

— Vai, dar chiar eşti caraghios! Se burzului Ela. Să-ţi închipui… bine, dar înţelege că pe el, pe… Nell, probabil nu-l voi mai întâlni… niciodată. Decât, poate, în vis.

— Între noi fie vorba, îţi acorda tot atâta atenţie cât unei musculiţe, marcă Glad. Iar dacă vrei să mă provoci cu acel „niciodată” care nu există pentru mine, pentru el se vede că există!

— Ori *te lauzi* că nu există pentru tine! Zvârli Ela. Nu eşti în stare să găseşti şi nu vei fi niciodată, drumul spre constelaţia aceea fascinantă, în care ţi-am spus că mie, femeia care te iubeşte, mi-ar plăcea să ajung neapărat!

— Cum ai vrea să găsesc drumul?! N-am nici măcar o monedă la îndemână, să „dau cu banul”! Abia atunci aş fi caraghios, se enervă Glad, dacă aş începe să cutreier la întâmplare… prin spaţiu şi timp, căutând „constelaţia cibernetică”! Unde *presupune* că ar fi Hellen, după două erori consecutive, acel… Monstru, parcă-i ziceai, nu?…

— Da! suspină Ela. Dar e un monstru atât de drăguţ!… Ţi se pare deci *imposibil* să găsim drumul? vru să ştie Ela.

— Nu! Sigur că *nu* e imposibil. Nimic nu e imposibil, dar ar fi o aberaţie să hoinărim la întâmplare, printre stele şi secole, sperând că *vom avea norocul* să dăm de Hellen, înainte de-a ni se epuiza rezerva energetică. Dacă acel Nell Anx ar fi dorit într-adevăr să o găsim pe Hellen, ar fi. Fost cazul să ne precizeze cât de cât încotro s-o luăm!

— Vrei să spui că „ai soluţionat până azi probleme imposibile”, cum se spunea despre tine, bazându-te pe datul cu banul? Sau că o dorinţă a mea nu contează?

— Ela! pufni Glad în râs. Tu vrei să ne certăm! Se zice că „cei care se iubesc, se ceartă” sau aşa ceva, tachinează, mă rog…

— Nu, nu, nu! Vreau să-mi răspunzi! Vreau să ştiu cât însemn pentru tine, vreau să aflu şi eu, pentru ce mi-am lăsat planeta, examenele, munca mea!

— Planeta nu se ştie dacă-i a ta, strecură Glad. Examenele la Bilten nu cred că ai să le iei vreodată; munca ţi-o face şi-aici Nat, se pricepe şi la altceva decât să fiarbă alge! Ba el nu uită să le pună sare.

— Glad! Glad, ai spus… ai spus un adevăr extraordinar!

— Nu unul, trei, preciză Glad.

— Într-adevăr, poate că nu-i planeta mea. Poate că vin din alt spaţiu… sau din alt timp. Dar dacă… Dacă limbajul Fita, pe care… pe care şi Nell îl stăpâneşte perfect, ştii că a ghicit de mai multe ori exact ce gândeam!

— Fii serioasă, Ela! A dedus.

— Şi dacă, de fapt, am venit, am venit la voi… m-ai răpit şi m-ai adus la voi, de fapt, dar eu *veneam din viitor!?* Mă rătăcisem acolo, trecând cu părinţii prin nucleul temporal, iar…

— Improbabil! Dar nu imposibil, admise Glad. Ei, şi?

— Îţi admir consecvenţa! Se zbârli Ela. „Nimic imposibil”, în afară de capacitatea ta de a găsi o soluţie pentru ce mă interesează! Sunt sigură că dacă el, dacă ar fi fost Nell aici, ar fi găsit drumul…

— Nu mă îndoiesc!

— Ar fi găsit drumul, fără să rătăcească printre stele şi secole, fără să-i… pună, de milă, altcineva în ordinator, de fiecare dată, itinerariul exact!

— Ei, uite, mă îndoiesc! Se instală Glad într-un fotoliu, cu spatele la „fereastra” spre infinit. Iar cât de „exact” a fost până acum „itinerariul optim al Monstrului” s-a văzut.

— Ba l-ar fi găsit! zise cu îndârjire Ela. Sunt sigură că l-ar fi găsit! Pentru el, „imposibilul” nu există într-adevăr! Fără excepţii!

— Atunci… atunci am rezolvat problema şi eu! Am găsit soluţia, Ela!

— M-aş mira! Se strâmbă Ela.

— Nu te mira, e foarte simplu. Eu mă mir cum unui om al secolului viitor, care se plictiseşte desigur în compania unuia care i-ar fi putut fi bunic… adică a mea…

— Glad, la asta nu mă gândisem!

— Deci, nepoţică dragă, mă mir cum nu-ţi trece prin cap… A, dar este elementar, draga mea! Soluţia e simplă, simplă!

— Atât de simplă, că ai să mă laşi să mă gândesc probabil vreo câteva zile, până ce tu…

— A, nu, eu n-am niciun amestec! Explică Glad. *Tu,* care faci parte din lumea *lui,* care stăpâneşti limbajul Fita *ca şi el* şi ca toţi roboţii…

— Pardon, ciborgii!

— Ca toţi ciborgii, admise Glad. Nu văd de ce nu i-ai trimite un mesaj de implorare, la noapte, în somn, când îl visezi pe omul „cu faţa de piatră şi surâs zeiesc”…

— În care să-mi comunice itinerariul optim! izbucni încântată Ela.

— *Noul* itinerar, mai mult sau mai puţin optim, mă rog, la fel ca şi până acum, comentă Glad.

— A *fost* optim întotdeauna! Nu-i de vină el, dacă Hellen…

— Perfect! Te las să tragi un pui de somn, se ridică Glad din fotoliu. Când afli coordonatele exacte, să-mi spui şi mic!

— Dar eu nu comunic prin Fita în somn! Măcar atâta lucru ar fi trebuit să ştii! Ideea e însă extraordinară! Dacă nu a ieşit din timpul nostru, dacă Nell nu este de fapt foarte, foarte departe… Şi poate că nu este! surâse Ela. Poate că e chiar pe-aproape, poate, cine ştie, ar vrea să mai discutăm…

— Atunci, Concentrează-te, draga mea! Succes! făcu Glad primul pas spre uşă.

— Nuu!! Stai aici! Stai aici, să nu zici după aceea că „trişez”! Dar promite-mi, promite-mi că, dacă reuşesc, vom urma itinerariul pe care mi-l va da el!

— Jur! făcu Glad. Pentru a mă convinge, că, măcar o dată, a indicat şi „el”un itinerar exact şi tot mergem, dacă, bineînţeles…

— Fără „dacă”!

— Dacă, bineînţeles, nu vrei să mă porţi până la marginea galaxiei.

— De acord! zise Ela şi se instală în fotoliu, îl roti pentru a fi cu faţa spre ecranul înstelat. Aşteaptă numai puţin, dacă e pe aproape, Nell îmi va răspunde.

— Ela, încetează circul ăsta!

— Glad! Glad, cred că l-am şi găsit! E aproape! Chiar mult mai aproape decât credeam. Dar nu vrea, nu vrea…

— „Spiritul refuză să se prezinte”! râse Glad.

— Nu! Spune că ar trebui să ne fi descurcat singuri. Credea… credea că vom descoperi… un itinerar atât de uşor, şopti Ela ca în transă. Da, sigur, are dreptate, coordonata temporală se exclude! Adevărat! *Nu* ne-a spus că ar fi vorba să trecem prin alt nucleu temporal!

— Ne mai rămân deci vreo şase direcţii spaţiale fundamentale. Şi vreo câteva zeci de mii secundare!

— Te rog, taci, Glad!… Da, sigur, se exclude, trebuia să ne fi gândit, se exclude direcţia itinerarului parcurs! Şi cea pe care aveam de gând să mergem, ne-a spus că va trebui să abandonăm acel itinerar, să realizăm o *deviere* de la el. „Deviere” de la un drum nu înseamnă schimbarea direcţiei într-un unghi mai mare de 30 de grade?! A, în limbajul piloţilor cosmici! Ei, nu! Glad cred că nu ştia termenul, şopti ca o scuză dispreţuitoare Ela. A fost pilot spaţial, dar mai de mult; acum i-a revenit aşa, dorinţa de a… Iartă-mă, Glad, încurc… mi se pare că am încurcat limbajele! constată ea.

— La naiba! Încetează comedia, Ela!

— Sigur, rămân practic patru posibilităţi secundare, da, de deviere sub un unghi mai mic de 30 de grade, faţă de itinerarul ultim stabilit. Două se exclud? De ce? A, da, norul acela de tip Ty. Sigur că ştie Glad, adică presupun că ştie, nu se poate, evident. A treia ar duce într-un sector W de intensitate 7? Ei, asta chiar nu ştiam! Da, nu ne-ai prevenit, dar de reperat l-am fi putut repera; *dacă* ne osteneam să sondăm puţin, da, aşa e. Deci rămâne practic o singură direcţie.

— Cu o suprafaţă, draga mea, de circa 80000 Macro My! Pentru o pulsaţie. În care o eroare de o miime de grad duce la o abatere de…

— Te-am rugat să taci, Glad! Aha, sondele prospective?! Păi, chiar, de ce le-om fi luat cu noi?! Da, orientarea antenelor Delta, pe direcţia principală. Sigur că… Sigur că trebuia să ne gândim! O *constelaţie* ai spus, Nell, am reţinut! O civilizaţie avansată trebuie să comunice, da, e elementar… Da, Nell, da, de la o planetă la alta, sigur, Nell, da, tu ai spus „o constelaţie cibernetică”, reţin perfect, am reţinut fiecare vorbă a ta. Da, Nell… Nell!… Nell!!… A intrat probabil în alt timp… sau… sau refuză să… refuză să mai…

— Ela, nu cred o iotă! anunţă plat Glad.

— De ce?! Se răsuci Ela furioasă. De ce, dragul, scumpul meu, de ce?! Vrei să-ţi calci promisiunea făcută? Ori nu vrei să accepţi că era elementar de simplu, *dacă ai fi fost ca el!* Dacă „imposibil” n-ar fi însemnat pentru tine o vorbă goală, o poveste cu care să păcăleşti… Ia spune-mi, ai mai folosit procedeul!? Cu câte înaintea mea?

— Ela! Termină odată! îşi încrucişă Glad braţele pe piept.

— Să nu îndrăzneşti să spui că nu vrei! Trebuie să mergem

acolo, în Constelaţia cibernetică! Trebuie, acum au şi drumul, dat ca la… ca la începători!

Glad o privi lung, ieşi din cameră trântind uşa.

Ei, era bine. Chiar dacă nu credea o iotă! Dar începea să se îndoiască. Dacă încă nu, avea să înceapă să se îndoiască. Şi când aveau să recepţioneze „primele semnale” avea să se îndoiască şi mai tare! Şi avea să înceapă să creadă! Era „un tip raţional, logic”? Foarte bine, logic avea să-i demonstreze, logic avea să-l facă gelos. Chiar dacă nu avea ea talent actoricesc. Nu-i nimic, ea avea ciborgi. Cu care putea comunica prin Fita. Nişte ciborgi isteţi avea, cu spirit de sesizare!

Ela trimise un mesaj de apel spre N-20.

— Da, Ela, pare să fie acolo, în 4–16–3, un centru de emisie permanent. Cel puţin unul! Dar nu se poate înţelege nimic din emisiunile lor radio, totul pare cifrat, aşa cum ţi-a spus N-25 acum 15 miniunităţi timp.

— Nicio vorbă lui Glad, nimănui! porunci Ela. Vin să ascult înregistrările, N-26 să fie gata de misiune! Vreau să verifice, explică Ela, să le recepţioneze şi el. Înregistrările i le vom prezenta lui Glad abia atunci! Felicitări lui N-25, a făcut o descoperire grozavă!

*

— S-ar putea numi Mesajul Urii, Rhea. Eşti sigură că vrei să-l cunoşti?

— Da.

— Bine, acceptă Hon. Ascultă, e într-o limbă pe care ai învăţat-o, nu ai nevoie de traducerea noastră.

Şi atunci, Rhea percepu întâi slab ca o şoaptă, apoi tot mai puternică, mai crâncenă, o voce bărbătească ce spunea sacadat:

— „Mi-am dat seama… mi-am dat deodată seama, după steagul acela, pe care îl fluturaseră, că mă credeau de-ai lor. Nava… Nava pe care eram!… Când nu mai recepţionasem niciun semnal, niciun semnal de niciun fel, în nicio limbă de pe planeta mea, stinsesem în semn de doliu toate luminile, inclusiv cele de recunoaştere. Iar ei, ei *mă credeau de-ai lor!* Sperau, încă sperau, că ultima navă care se întorcea, care nu luase parte la război, la acest ultim război, în care ordinatoarele, nenorocitele de ordinatoare ne trădaseră, pe care-l pierdusem doar din cauza lor… Sperau? Nu, *credeau cu convingere* că

trebuia să fie o navă de-a lor! Am privit fotografiile, instantaneele luate de aparate după prima mea trecere peste banchiză. Două femei erau şi trei copii. Două femei şi trei copii *de-ai lor!* Care fluturau steagul *lor*! Steagul celor ce făcuseră ca ai mei, toţi ai mei, să devină mormane de schelete sub dărâmături. Sau pete de grăsime! Sau nimic! Cei ce făcuseră ca din ţara mea, din ţara inegalabilelor grădini să nu mai rămână decât,” în cel mai bun caz”, moloz şi fiare răsucite, trunchiuri carbonizate şi albii secate! Toţi ai mei muriseră, toţi oamenii aceia, mândri şi puternici, femeile zvelte, cu ochi minunaţi, dispăruseră pentru totdeauna, ei însă, grupul acela de bicisnici, creaturile acelea slăbănoage şi zdrenţuite *trăiau,* sperau, cutezau să fluture *steagul lor,* sfidându-mă! *Ei trăiau,* ei puteau spera, vedeau lumina palidă sub norii verzi-gălbui! *Dar lumina aceea ei încă o vedeau!*

Şi-atunci... am întors nava! Am redus planetarele la minim. Veneam tot mai jos, tot mai încet, până m-am oprit aproape deasupra lor! I-am fixat în obiectivul atomizatorului, dar mi-am dat seama imediat că era prea puţin. Mult prea puţin. Am lansat mai întâi un cartuş Ky! Drept la picioarele lor. S-au repezit să-l apuce! Credeau că e un mesaj sau poate că e ceva de mâncare. Am fixat imaginea în obiectiv şi-am mărit-o la maximum. Am văzut cum cartuşul li s-a desfăcut în mâini, între degetele tremurânde ale uneia dintre femei. Şi au început să tuşească, să vomite apoi; să-ncerce să vomite; să tuşească tot mai puternic, tot mai tare, agăţându-se unii de alţii, cu ochii holbaţi, cu feţele congestionate, îngenuncheaţi, tăvălindu-se în convulsii şi târându-se să se-ascundă, ei să se-ascundă de mine voiau! În cortul lor nemernic şi cârpăcit! Nici atunci n-am apăsat pedala atomizorului. Am început să-i fugăresc cu acele de oţel! După ce am ucis unul dintre copii, pe care un ac brizant l-a desfăcut sub ochii lor ca pe un pepene în bucăţi, au înţeles şi-au început să alerge! S-au ridicat tuşind, vomitând, şi-au încercat să fugă, cădeau şi se ridicau, rafalele de ace muşcau gheaţa tot mai aproape de ei, iar ei fugeau, stupid.

Animalic, se-mpiedicau şi cădeau, se ridicau şi iar încercau să fugă, până s-au prăbuşit, epuizaţi, în spasme, şi-atunci...

— Opreşte! zise Rhea. E destul.

— Ţi-am spus, aminti Hon. Reţine însă că e doar un fragment; cel mai simplu. Imaginea îi revine în memorie de mai multe ori,

cu tot mai multe amănunte, pe care le înşiră, le dilată, explică, îşi imaginează ce simt cei cinci până în clipa când el răscoleşte, „ară”stratul de gheaţă, sfârtecând totul cu altă armă, înainte de a…

— Am spus că e destul, Hon! Nu e „mesajul urii”, e mesajul unui dement! Neconcludent pentru…

— Neconcludent? A, nu, Rhea! Ce-a găsit, ce-au făcut acolo, pe planeta lor, mi se pare foarte concludent. Sunt creaturi necibernetice. Asemenea celor la care vrei să te întorci! Pe care le crezi capabile de sentimente frumoase! Cu care ne inviţi să colaborăm, după ce i-am salvă! Nişte fiinţe cibernetice nu ar face asta, Rhea!

— Oare? întrebă Rhea.

*

„Stai aici, să nu zici că trişez!” spusese Ela. Dacă Ela anunţa că nu trişează, însemna că, în mod cert, trişa. Înscenase, desigur, toată convorbirea ei prin Fita cu Nell Anx, asta era clar.

Glad se instală în fotoliul alveolar alăturat celui în care stătea N-17, se întrebă cum se făcea însă că, verificând după aceea, el descoperise că într-adevăr exista un nor tip Ty şi un spaţiu W de intensitate 7 în direcţiile indicate de Ela? Investigase, prin ciborgii ei, spaţiul înconjurător *înainte* de discuţia pe care o avusese cu el? Bine, dar de ce nu-i spusese nimic şi cum de intuise totuşi Ela că din 4–16–3 sondele prospective pe care le trimiseseră *după* acea discuţie aveau să recepţioneze emisiuni radio „cifrate”?

De ce nu-i spusese, era uşor de înţeles. Dintr-un motiv sau altul, voia să-l facă gelos. Dispunea Ela şi de alte informaţii pe care prefera să le păstreze, pentru a le specula în discuţiile cu el? Ar fi fost o greşeală. Putea deveni periculoasă această preocupare permanentă a ei, această dorinţă de a-l face să… Să ce? Să-şi manifeste dragostea faţă de ea?

Asta o deranja pe Ela? Că nu-i răspundea cu nişte ochi leşinaţi că o iubeşte, că nu-i făcea declaraţii? Avea nevoie această fiică a Evei să i se spună, să i se repete toată ziua că este iubită, adorată, divinizată?! Ei, nu, că ar fi fost amuzant! „Te iubesc, Ela, a apărut o mică defecţiune la climatizor, dar eu te ador, Ela, chiar dacă orbitalul dă semne că va înceta să funcţioneze, eşti divină, Ela, deşi, dragostea mea pe veci, supa ta de alge mi-a produs crampe”. Asta voia de la el?

Dacă ar înregistra pe casetofon o suită de-asta de efuziuni? Şi după aceea… ar programa ordinatorul ca, din oră în oră, odată cu verificarea de rutină a gradului de temperatură şi de umiditate… Din oră în oră pentru Ela ar fi fost de ajuns?

Bun. Să zicem că problema asta o rezolva el cumva. Rămânea de văzut *cum* aflase Ela ceea ce pretindea că-i spusese Nell Anx? „Deviere în limbajul piloţilor spaţiali nu înseamnă o schimbare a direcţiei sub un unghi mai mare de 30 de grade”. Asta de unde-o scosese? Era o prostie, o născocire de-a ei, menită să reducă o cantitate apreciabilă de probabilităţi privitoare la drumul pe care-l aveau de urmat. Ştia deci, înainte de începerea discuţiei, Ela ştia nu numai că vor recepţiona nişte semnale indescifrabile de undeva… ci cunoştea *exact* că drumul cel mai bun era prin 4–16–3. Drum pe care în prezent îl urmau, cu şanse de-a întâlni într-adevăr acea „Constelaţie cibernetică”.

Ei, *cum* reperase acea direcţie cu precizie? Din navă era greu de crezut, la o asemenea distanţă; ar fi fost nevoie de două nave.

Două nave?! Nu! De două puncte de reperaj Delta avea nevoie, de două „faruri Delta” care să măture simultan direcţia presupusă. Două puncte! Unul putea fi sonda prospectivă în care se „antrenau” ciborgii ei? De-asta îi „antrena” Ela!? Fusese ceva premeditat? Aveau misiunea de a face metodic observaţii? Raportau sistematic la încheierea fiecărei misiuni? Şi prompt, dacă descopereau ceva? Prin Fita? Ce ciborgi ai Elei se aflaseră în sonda spaţială în timpul scurs de la ultimul lor contact cu Nell Anx până la discuţia lui cu Ela? Asta se putea stabili. Ordinatorul Central primea datele referitoare la orice lansare de sondă prospectivă, specificându-i-se de fiecare dată ce om sau ciborg urcase la bordul acelei sonde.

Glad formulă întrebarea şi informaţia îi parveni imediat. N-26 şi N-25 se aflaseră în sondele prospective! mai rămânea de aranjat cu ei o mică întrevedere „intimă”.

— Ştii că m-am gândit mult la cele ce mi-ai spus despre limbajul Fita? Se întoarse Glad spre N-17. Nu reuşesc să înţeleg însă deloc mecanismul exact al funcţionării acestui limbaj, în ce constau fluxurile Fita.

— Nimeni nu ştie, îl consolă N-17.

Discuţia nu începea deloc promiţător.

— Totuşi, fă-mă să înţeleg, insistă Glad. Dacă vrei să intri în

contact cu un alt N de pe navă, cu N-25 ori cu N-26, să zicem, ce faci?

— Întrebarea ta are un caracter de interes general sau te preocupă în mod special N-25 ori N-26? vru să ştie ciborgul.

Ela îi „instruise” cumva?

— Are vreo importanţă? întrebă Glad.

— Desigur, începu N-17. În general, *nu* pot să iau legătura cu orice ciborg ar exista pe navă. Să presupunem că Ela tocmai a definitivat un nou ciborg N, în clipa asta. Nu pot lua legătura cu el… pentru că nu-i cunosc… „codul”! Nu-i un cod propriu-zis, e ceva similar cu o frecvenţă proprie, în care comunică, va comunica de acum înainte noul N. Dacă aş fi *numai* cu el pe navă, aş simţi un flux Fita, dar ar trebui să caut, să aflu în ce undă Fita emite. Nu-i deloc simplu, încheie N-17.

— Dar în cazul în care ai vrea să comunici cu N-25 ori N-26?

— Cu N-26, acum… Pe N-26 nu pot acum să-l deranjez. Se relaxează, explică N-17.

— Ce face?!

— A suferit un şoc, unul din cei doi roboţi ai lui Bilten l-a lovit.

— L-a lovit?!… Când? De ce?

— Te rog, întreab-o pe Ela! Ne-a interzis să relatăm, să ne gândim măcar la idiotul acela de B.G.-24, care se află acum la magazie.

Ce mai era şi asta? De ce nu-i spusese Ela nimic?! Jocul de-a gelozia devenea, aşa cum presupusese el, periculos.

— Dar cu N-25 poţi intra în legătură?

— Oricând, Glad.

— Îl poţi chema, de pildă, acum, aici, prin Fita?

— Numai atât?

— Da.

— L-am chemat, va veni imediat, anunţă N-17 şi, într-adevăr, câteva secunde doar mai târziu, N-25 apăru pe uşa cabinei de comandă.

— Am avut cu N-17 o discuţie privitoare la limbajul Fita pe care aş vrea să-l învăţ, explică Glad. Te-am chemat să ne-ajuţi, nu mi-a putut explica mecanismul acestor fluxuri Fita. Afirmă că nimeni nu-l înţelege.

— Nici chiar Ela! Menţionă N-25.

— Poate că eu, privind din afară, neobişnuit cu limbajul, aş putea găsi „cheia”. Spune-mi, N-25, ieri, când erai în sonda

prospectivă, când ai comunicat despre semnalele radio pe care le recepţionaseşi venind din 4–16–3, ai transmis prin Fita, nu?

— Ela ţi-a spus deci, ezită N-25. Da, prin Fita, desigur. E mai rapid.

— Îţi aminteşti la ce oră? se interesă Glad.

— La 11, 53 am sesizat regularitatea, caracterul sistematic al mesajelor acelea radio indescifrabile. Până la 11, 56 m-am convins că era aşa cum presupusesem; la 11, 56, 03 întreaga informaţie fusese comunicată prin Fita, Elei.

La 11, 56! Deci, cu foarte puţin timp înainte ca el să între pe uşă şi să înceapă discuţia cu Ela! Ela ştiuse deci! Ştiuse exact?… Cum exact?

— Mai erai în clipa aceea cu alt N în afara navei? Se afla pe orbită încă o sondă prospectivă?

— Nu.

— Atunci cum ai reperat cu precizie unde se află acel centru emiţător?

Dacă avea să-i spună „prin Fita”…

— Cu ajutorul antenei de pe navă, Glad.

De pe navă?! Aşadar, chiar de pe navă se putea recepţiona mesajul! Da, ar fi trebuit să-şi dea seama. Sonda nu se îndepărtase foarte mult, nava avea o antenă mai puternică, cele două sonde lansate *ulterior* de Ela nu mai fuseseră decât un simplu truc!

Ela intră în cabină în acea clipă. Întâmplător? O alertase unul din cei doi ciborgi din faţa sa?

Ce dorea în definitiv Ela de la el? Să-l vadă mort de gelozie? Nu, nu mort, „turbat de gelozie” îl vrea, ca să simtă, să audă că este iubită, că el suferă cumplit numai la gândul că ea „îl visează pe Nell Anx”. Ce-ar fi trebuit să facă? Să umble zile-ntregi bezmetic, pe culoarele navei, strigând ca un apucat? Să „se macine în tăcere”? Să urle ca un leu călcat pe coadă?

— Ce se întâmplă aici? întrebă Ela pe un ton inchizitorial.

Voia o demonstraţie Ela? Ei, bine, trebuia găsită una pe care s-o ţină minte! îi trebuia mai întâi „o faţă de piatră”! Glad se ridică din fotoliul alveolar cu o faţă de piatră, o privi în ochi lung, strecură printre dinţi, cu o voce „răguşită de emoţie”:

— Când?… Când l-ai văzut?

— Ce… pe cine să văd? făcu Ela uimită.

— Nu ştii pe cine?! Zvârli Glad. Mie-mi spui că-l vezi numai în

vis! Că nu crezi că-l vei mai vedea vreodată! strigă el.

Prin ochii viorii trecuse o luminiţă de triumf, Ela intră însă în joc imediat, compunându-şi o faţă speriată, bâigui:

— Glad… dar nu ştiu… nu înţeleg ce spui!

— Nu ştii?! N-17, reluă acum scăzut Glad, cu o voce în care „clocotea ura”, vezi că în spatele tău e un costum spaţial. Are o curea. Desprinde-o şi adu-mi-o imediat.

— O curea? făcu N-17.

— Da, zise Glad. E de fapt un modelator de conştiinţe. De conştiinţe vinovate. Ad-o, ad-o încoace!

Ciborgul ezita, o privire fulgerătoare a Elei dublată probabil de un mesaj îl urni pe N-17 din loc, îl făcu să desprindă cureaua lată a costumului spaţial şi să i-o aducă.

Ela juca acum sfidarea. Nu-şi mai putea stăpâni expresia ochilor, îl provoca, aştepta deci, ar fi acceptat oare să fie… să fie lovită, bătută cu cureaua, sub ochii ciborgilor ei?! Pentru a simţi că este iubită, că reuşise să-l facă gelos?!! Ei, nu, că era nebună!

— Puţin îmi pasă, chiar dacă mă omori! strigă Ela. Îl iubesc, da, îl iubesc, dacă vrei să ştii, îl iubesc!

Ei, şi după asta, ce-ar fi trebuit să facă el? În ochii Elei lucea o adevărată patimă, îşi strigase „mărturisirea” convinsă probabil că „punea cu asta capac”, „îl scotea din minţi”, făcându-l s-o bată, s-o… omoare?!

Până unde era oare dispusă a întinde coarda asta? îl iubea chiar atât de nebuneşte?! Într-un mod pe care el nu-l înţelegea, dar care era desigur *un alt mod* de-a înţelege această dragoste – a doua enigmă a lumii, desigur după Fita!?

Era o extraterestră femeia din faţa lui? Sau era nepoţica cine ştie căror urmaşi ai cine ştie cărei seminţii, din cine ştie ce colţ de continent pământean, iar în sângele acestei creatoare de inteligenţă artificială clocoteau încă ritualuri sau obiceiuri păgâne, stranii, sălbatice, mentalităţi primitive potrivit cărora dragostea „adevărată” se dovedea astfel, printr-o bătaie pătimaşă, cumplită, care ar fi făcut-o să simtă din plin că este *iubită!?*

Glad aruncă după mijlocul Elei cureaua lată, prinse celălalt capăt şi atrase trupul tânăr al femeii, lipindu-l de-ai lui.

— Te iubesc, Ela! şopti el. Aş fi în stare să răsucesc axa timpului, nu numai a galaxiei, pentru a te regăsi! Dar nu-mi cere

să mă comport ca un cocoş de ogradă, nici să umblu în patru labe după tine, behăind ca un ţap în călduri, draga mea! Nu cred că-i dragoste aia, n-o înţeleg eu aşa. Iar dacă voi suferi de gelozie cândva, n-ai s-o ştii. Cum n-ai simţit-o pe „Medeea”, când monopolizaseşi atenţia tuturor, când te fermecase Styl, cu complimentele lui ordinare şi floricelele lui de hârtie vopsită. M-a durut atunci că nu înţelegeai, Ela! Că te comportai ca o femeiuşcă proastă, căreia „îi place s-o curteze cineva”! Că nu vedeai nulitatea lui Styl.

— N-a existat pentru mine, Glad, zise repede Ela înfiorată. Acel Styl, n-a…

— Nu minţi, Ela! E o problemă, pentru tine, de fond! Te-a fascinat, ţi se părea că deveniseşi centrul universului pentru cineva! Am înţeles perfect, eu greşisem.

— Glad, jur că…

— Ela! Dacă vreodată s-ar întâmpla să iubeşti, să te îndrăgosteşti de altcineva, nu însă de-un Styl, cred… c*red* că aş fi capabil să înţeleg… dacă mi-ai spune-o cinstit. Acceptă şi tu că e şi acesta *un alt mod de iubire,* puternică, în care nu-ţi consider legate definitiv de mine viaţa, libertatea, prin nimic! Sforăind de gelozie n-ai să mă vezi…

— Niciodată?! Sclipiră a râs ochii Elei, îşi trecuse braţele după gâtul lui.

— Să zicem „nicicând”! Fentă Glad. Ela, te iubesc! Şi pentru că mă iubeşti, ai să înţelegi! Dragostea e probabil înţelegere, disponibilitate pentru înţelegere! Şi de-aceea e un sentiment minunat.

— Sunt convinsă, da, sunt convinsă că ai putea învăţa abstractul limbaj Fita! constată surâzând Ela. Concepi dragostea lo-gic! Ra-ţio-nal! Şi paralogic, şi ultraraţional, izbucni ea, mă iubeşti cam tot aşa cum mă iubesc aceşti… Monştrilor! Se întoarse Ela furioasă spre cei doi N. Voi m-aţi trădat!

Ciborgii încremeniseră. Ce era oare în capul lor cibernetic, ce înţeleseseră din dialogul la care asistaseră? Nu ştiau măcar cine erau Nell Anx şi Styl. Apreciau probabil, logic, că „Aceşti oameni erau nişte copii mari şi aiuriţi”.

— Ar fi monştri, presupuse Glad, dacă ar fi fost atât de… uscat logici, de schematic precauţi, încât să nu-i fi putut… utiliza pentru a descoperi mica ta farsă. Dar… mă iubesc, probabil, ca şi pe tine; s-au săturat, pesemne, să ne vadă irosind timp cu

prostii... care n-au ce căuta între noi, Ela. I-ai făcut inteligenţi şi buni, nu însă la fel de pătimaşi ca tine! Ce vrei mai mult? E un ideal.

— Oare? Se întrebă Ela.

*

— Am avut azi o discuţie interesantă, Rhea, începu Hon Tar.

— În legătură cu mine?

— Cu intenţia ta de-a ne părăsi, totuşi. Nimeni nu înţelege. Eşti o fiinţă cibernetică la fel ca noi. Ai văzut o serie de mărturii obţinute de Marele Oracol, ai luat contact chiar tu cu planete populate de fiinţe necibernetice.

Înainte de-a veni aici. Rezultă, invariabil, că aceste fiinţe necibernetice sunt ilogice, stupide, agresive.

— Nu toate.

— Ba da, zise Hon.

— Ba nicidecum! De unde-ai scos asta?! Mărturiile şi „experienţa mea” extrem de redusă altminteri, se referă doar la trei lumi agresive, faţă de tot trei neagresive.

— Care ar fi astea?

— Lumile agresive ar fi cea din care a plecat Fred şi în care s-a întors pentru a o părăsi apoi Hart. Aceasta e una. Mai exact spus, o civilizaţie în regres, în decădere, dar, mă rog, una. A doua e cea a militariştilor spre care... am făcut greşeala, recunosc, să îndrept, printr-o eroare de un grad, cele şase nave cu fiinţe unisexuate, care nu erau agresive, *nu cunoşteau războiul,* Hon! Deci, raportul e de două civilizaţii agresive la una neagresivă, deocamdată.

— N-am înţeles nici azi cum ai produs acea eroare de un grad.

— Prin Fita.

— Ce-i „Fita”?

— Un limbaj cibernetic asemănător cu al vostru, dar... Informaţiile se transmit direct de la creier la creier, între fiinţe cibernetice complexe. Pe cele şase micronave cu fiinţe unisexuate existau nişte ordinatoare complexe, care comunicau prin Fita.

— Deci fiinţele necibernetice nu pot folosi acel limbaj? vru să fie sigur Hon Tar.

— Nu-l ştiu. Nu-l pricep... *încă.* În afară... în afară de una... parcă. Da, acea Ela, de care ţi-am mai vorbit. Ea... nu ştiu cum, îl înţelegea, folosea, dacă nu mă înşel eu. După cum îţi

aminteşti însă, din jurnalul acelui „robot”, reiese că dăduseră peste o planetă *paşnică, o* planetă a grădinilor, a ordinii desăvârşite, care avea doar mijloace de apărare ca şi voi. Raportul devine deci de două la două lumi.

— Să admitem, zise Hon. Ai uitat-o însă pe cea care a sfârşit prin autodistrugere, acel „mesaj al urii”, pilotul care ucide pe ultimii supravieţuitori de pe o banchiză.

— Dar e aceeaşi planetă, în alt stadiu, cu cea a militariştilor care au întâlnit lumea unisexuată ce nu cunoscuse războiul! Limba e aceeaşi, Hon.

— Atunci uiţi nava agresivă care a atacat planeta grădinilor perfect ordonate!

— N-o punem la socoteală! N-ai dovezi că erau fiinţe necibernetice, nici eu că nu erau, stabili Rhea.

— Dar crezi chiar că ar putea exista o lume cibernetică agresivă?!

— De ce nu? Depinde cine i-a creat, Hon! Apropo, voi sunteţi o civilizaţie paşnică, iar cei ce v-au creat erau desigur tot o civilizaţie paşnică, deci raportul devine de patru la doi.

— A, nu, Rhea! vorbim acum de civilizaţii biologice. Deci noi ne excludem.

— Chit că ai în creier o membrană biologică la fel cu mine, nu?! replică Rhea. Perfect, nu vă iau în consideraţie, dacă nu vrei, dar cei ce v-au creat...

— N-au existat! Nu mai există în orice caz, nu ştiu cum au pierit, deci nici pe ei nu-i luăm în consideraţie. Raportul rămâne deci de doi la doi, dar ai uitat tocmai planeta pe care vrei „s-o salvezi”. Care este, din câte tu ai spus, în pragul autodistrugerii. Sunt deci agresivi.

— Încă! De acord, făcu Rhea conciliantă. Există însă şi planeta care m-a elaborat, planeta lui Glad şi-a Elei.

— Dar despre care nu-ţi aminteşti nimic.

— Ba da, Hon. Pe zi ce trece îmi amintesc mai mult. Sunt o lume paşnică fără îndoială.

— Nu cred, Rhea. Din moment ce-ai încercat s-o uiţi, din moment ce ai fugit...

— Am fugit, cred, din motive... pe care nu le-ai înţelege, nu mă pisa cu asta!

— Care sunt acele motive?

— Ei, uite, mă privesc doar pe mine, nu ţi le spun! încheie

Rhea. Sunt o lume paşnică, asta e important, n-ai decât să consulţi Marele Oracol care trebuie să ştie de ei! Şi sunt sigură, Hon, că dacă voi ajunge pe cealaltă planetă aflată în pragul autodistrugerii, singură ori împreună cu Zan-Zar, îi voi convinge…

— Vorbeşti prostii! O întrerupse Hon. Crezi că poţi schimba istoria unei planete, intervenind *tu* şi „convingându-i”?! *Cum* să-i convingi?

— Le voi prezent? Materialul documentar pe care l-am studiat aici.

— Al Marelui Oracol?! exclamă Hon.

— Voi tot nu aveţi ce face cu el. Aş lua copii de pe jurnalele de bord şi…

— Exclus!

— Dar pentru ei ar fi extrem de important! Ar vedea ce perspective îngrozitoare li se deschid, Hon, dacă…

— Perspectivele, în mod cert, le cunosc şi singuri. Argumentele tale vor fi risipite! Există o lege a compensaţiei, Rhea, care acţionează fără greş.

— Ce lege?!

— Ai aici un document referitor la ea. Dar ai şi experienţa ta. I-ai sugerat lui Fred soluţia navei spaţiale, o idee nepotrivită cu timpul în care trăia. Ideea s-a pierdut pentru civilizaţia lor: Fred a dispărut cu navă cu tot. Ai produs eroarea aceea de un grad, dar contactul nu s-a realizat, cele două civilizaţii nu au început o cooperare, fiindcă nu erau pregătiţi pentru ea. Intervenind în timp, *nimeni* nu poate produce decât micuţe perturbaţii; fără însemnătate istorică.

— Ei bine, eu am să pot! zise Rhea. Şi habar n-ai ce faceţi, Hon. Contactul vostru cu Marele Oracol din viitor *este* o intervenţie în timp, în acest prezent al vostru…

— Care intervenţie, nu uita, o face însă limitat, cunoscând legea compensaţiei, Marele Oracol din viitor, Rhea! Nu tu.

— Unde-i documentarul? Dă-l încoace! Am o capacitate de a memora şi înţelege nemaipomenită, Hon, voi toci legea asta cum am tocit „Robotica” lui Bilten, când am dat examen cu el.

— Bilten cine-o mai fi?! făcu la capătul răbdării Hon.

— Un caraghios mai agresiv decât pare, explică Rhea grăbită.

— Ce-nseamnă „caraghios” şi din ce lume făcea parte acest *agresiv*?

— Im? mormăi neatentă Rhea. Nu-mi amintesc.

— Dar cine era Ela acum îţi aminteşti?

— Ela? rămase o clipă pe gânduri Rhea. Da, una din cele mai teribile şi mai perfecţionate invenţii din câte natura a făcut vreodată: o femeie!

9 Constelaţia cibernetică

— Am mai putea face o pulsaţie, de gradul trei, suferă Ela.

Se afla în spatele fotoliului alveolar al lui Glad, în al doilea stătea acum imobil N-17, pregătit să intervină în orice clipă.

— Nici nu mă gândesc, mormăi Glad, degetele lui lunecau nervoase pe claviatura pupitrului de comandă. Privirea îi alerga de la orbitalul obez la navigraful delicat, urca uneori spre ecranul central pe care se vedea, mult mărită, imaginea primei planete din „Constelaţia cibernetică”.

— De ce?

— Am toată admiraţia pentru ciborgii tăi, Ela. Dar mai există şi creaturi ca B.G.-24. De unde să ştiu din care „familie” fac parte cei în lumea cărora am pătruns? Nu-mi place că sunt o „Constelaţie *pur* cibernetică”, nu ştiu cum raţionează, deci nici cum vor pricepe bunele noastre intenţii. Prefer să ne apropiem cu viteză minimă şi cu ambele scuturi protectoare în stare de alertă; gata oricând să pot decide o pulsaţie de gradul unu.

— N-25 transmite că planeta are 12 sateliţi. Emisferici, dispuşi în formaţie inelară; mişcarea de rotaţie cu numai 1/2 My mai mare decât cea a planetei. Se-ntreabă la ce-or fi servind.

— Să-i întrebe şi el prin Fita! propuse Glad şi aruncă o privire spre ecranul unde bănuia că se află sonda prospectivă. A, îşi aminti Glad, nu le cunoaşte probabil „codul”.

— Nu-i vorba numai de „cod”! râse Ela. Sper că nu mă consideri şi tu „vrăjitoare”, ca Bilten. Nu-i musai, în primul rând, să ne întâlnim cu o lume a ordinatoarelor de tipul celor cu membrane biologice. Nu sunt apoi sigură că toate ordinatoarele cu membrane biologice comunică prin Fita. În sfârşit, nu considera Fita un limbaj universal valabil, prin care să transmit, cum văd o creatură de-asta: „Bine v-am găsit, dragii mei, ce mai faceţi?”

— Foarte rău, aprecie Glad.

— Dar nu ştiu ce sistem de abstractizare folosesc, nici dacă obişnuiesc să-şi ureze bun venit! Le pot comunica cel mult un

sentiment de bunăvoinţă, neagresiv. De simpatie, să zicem, dacă… dacă nu or fi arătând mai rău ca dracu! Hellen! Cum o fi renunţat ea la superba anvelopă pe care i-o confecţionasem, ca să devină… ce oare?

— Probabil o caracatiţă cu braţe articulate şi degete lungi, nenumărate pe fiecare braţ, capabile… se lansă Glad.

— Brrr! Încetează! făcu Ela.

— Te-antrenam pentru a-ţi putea manifesta cât mai convingător sentimentul de simpatie, explică Glad. Probabil, îşi pot alege forma cea mai adecvată pentru a efectua maximum de operaţii posibile. Dacă nu au mers, desigur, pe o specializare strictă. Dar în cazul acesta nu cred că vor delega pentru o eventuală întâlnire cu nişte hoinari, inexplicabil apăruţi din spaţiu, o cârtiţă drăgălaşă necesară săpării tunelurilor prin care să treacă trenuri supraetajate! Ci un fel de bacii poliglot, dacă nu o ţeavă de tun cu gândire rapidă conectată la o burtă cu muniţii!

— S-ar părea că o să-i vedem curând, anunţă Ela. N-26 îmi comunică apariţia a patru obiecte neidentificabile de mărime 7 Di; cu câmp gravitaţional propriu; care s-au desprins de pe planetă, vin spre el şi… spre N-25. I-au reperat.

— Probabil mai de mult i-au reperat, îşi încreţi nasul Glad. Transmite-le să se oprească, să fie gata pentru o fugă prin sistem Delta 3. Recuperatoarele sunt cuplate.

— Viteză colosală, Glad! 16 My pe secundă. N-25 şi N-26 cer aprobarea pentru schimbarea poziţiei, le-am dat-o, cele patru obiecte sunt nave! Au redus la 13 My, la zece… acum opt My! Cu care se apropie de ei constant, au modificat traiectoria în funcţie de noua poziţie a sondelor prospective, dar deviază… par să le ocolească… la distanţă de 400 Şi.

— Vin probabil spre noi! zâmbi Glad.

— Nimic în Fita. Niciun mesaj, niciun flux de la ei. Nu, Glad! exclamă Ela, braţul bărbatului urcase spre cea de-a treia treaptă a claviaturii.

— Uite ce e! începu Glad. Nu le fac niciun rău, dar nu sunt dispus să las patru dinozauri de-ăştia să se-apropie de navă nici la 4000 Şi!

— Vin într-adevăr spre noi! Dar… au redus la şase, acum la patru My viteza, evoluează constant. De la 16 la opt, de la opt la patru, pricepi?

— Dacă ajung la 2 My, adică la viteza noastră, pricep şi mai bine, zise Glad.

— Ordinatorul central a redeclanşat Complexul Alfa, anunţă N-17.

— Era şi cazul, aprecie Glad. Numai că n-am avut niciodată încredere în acest limbaj presupus universal „al raţiunii şi bunelor intenţii”.

— Greşeşti! exclamă triumfătoare Ela. Două din navele lor se deplasează acum lateral.

— Dar pe celelalte le văd deja! Vin spre noi! Iar eu aş prefera să ne aştepte, 2 My îmi sunt absolut necesari pentru o eventuală pulsaţie.

— Deviază şi ele, Glad!

— Cu atât mai bine *pentru ele!* Altfel le-aş fi deviat eu. Cu atât mai rău pentru noi însă, ne vor ocoli şi lăsa la mijloc. Orbitalul doi pe 1–180 En! Cuplează-le acum delicat, ca bun chirurg ce aud că eşti... Excelent! En, băiatule, după excursia asta, te propun profesor la şcoala de pilotaj!

— Îmi place cum m-ai botezat, Glad, zise N-17. Dar proştii ăştia nu recepţionează ori nu pricep din Alfa nimic. Oc spune că n-a primit încă niciun răspuns matematic sau muzical. „Oc”, înţelegeţi, l-am botezat şi eu pe Ordinatorul Central. Mai vine o navă, Ela.

Pe ecranele ce îmbrăcau acum complet interiorul camerei de comandă, cele patru „obiecte neidentificate” se zăreau ca nişte puncte luminoase, deşi imaginea fusese mărită la maximum.

— Da, confirmă Ela. N-25 a descoperit că de pe planetă a mai fost lansată o navă; mărimea doar un Şi, viteză însă 24! Se îndreaptă exact spre noi.

— În ea trebuie să fie bacilul poliglot! Sau, să sperăm, Hellen, presupuse Glad.

Cele patru nave străine ce opriseră la o distanţă egală de ei, lunecau acum în spaţiu tot cu 2 My.

— Glad! se auzi vocea lui Nat care apăruse în cabina de comandă. Aceşti patru măgari cibernetici neidentificaţi nu ar putea isca o plasă de câmp?

— Du-te la bucătăriei invită En. De ce crezi că sunt cuplate grupurile Gy cu planul lor şi orbitalul a rămas pe 1–180?!

— Extrage mai bine încă două alveole, Nat. Ela, instalaţi-vă şi comunică: Alertă grad doi! Hotărî Glad.

— Am transmis, dar nu cred…
— Nici eu. Dar e mai bine.
— Glad, nu pot fi agresivi! Ne-ar fi prevenit Nell Anx, şopti Ela.
— Dacă n-a uitat „amănuntul”.
— Iar Hellen, dacă ar fi agresivi…
— Ar fi captivă, tăie Glad sec. Îmi plac ciborgii de treabă, care nu monopolizează o constelaţie. O traducere a mesajului Alfa în limbajul surdo-muţilor nu s-a inventat?
— Nu pot fi surzi! Iar limbajul Alfa e transmis în aşa fel încât…
— Ştiu, Ela, dar amicii… O-la! făcu deodată Glad. Stop zero! Asta-i un zero din 24 My, Ela! Cum dracu or fi reuşind?! Alertă unu! Cuplaj alveolar, sondele rechemate, orbital constant, grup G nul, halou complet!
— Executat, Glad, anunţă En.
Exact în mijlocul ecranului central un punct creştea încet, deveni minisferă. Nu, jumătate de sferă părea a fi.
— Peste zece secunde ne vom afla la 4000 Şi faţă de ea anunţă En.
— Ce fac sondele? mârâi Glad.
— Peste trei secunde… două… una. Recuperate!
— Blocaj Omega!
— Executat, Glad.
— Dacă încă nu au de gând să se manifeste nicicum… începu Glad.
O voce aspră, dar în limbaj pământean perfect, se auzi atunci clară, venea pe frecvenţa obişnuită a navelor terestre.
— „Bun venit în Imperiul nostru! Cine sunteţi?”
— Imperiu?! îşi înăbuşi Glad o înjurătură. Ai auzit de vreun imperiu paşnic, Ela?
— Vorbesc! Vorbesc în…
— Redu la unu, apoi jumătate My, En! Crezi că i-a învăţat Hellen?
— Sau cei de pe una din navele dispărute, Glad, se îndoi totuşi glasul Elei. Ce le răspundem?
Glad atinse clapa de emisie, rosti zâmbitor:
— „Bun găsit în Galaxia noastră! Suntem prieteni. De pe planeta a cărei limbă ne face plăcere c-o vorbiţi. Cine v-a învăţat?”
— Ar fi mai bine să-l laşi pe Nat să ducă tratativele, râse Ela. Ăştia nu sunt Bilten, sunt „un imperiu”! Cine ştie rum vor

interpreta „Galaxia *noastră*”, dacă nu se vor simţi „şifonaţi” cel puţin!?

Astfel de probleme nu păreau să preocupe, măcar pentru moment, pe cei ce se aflau în nava emisferică, cu baza uşor lărgită ca a unui clopot. Vocea aspră ceru scurt:

— „Identificaţi-vă! Precizaţi scopul călătoriei!”

— „Suntem a 417 misiune spaţială, începu Glad. Nava se cheamă „Orion „. Venim dintr-un timp viitor. Căutăm un ciborg, Hellen, rătăcit din lumea noastră aici.”

— „Datele corespund! Veni imediat răspunsul. Dar fiinţa cibernetică pe care o numiţi „ciborgul Hellen „face parte acum din imperiul nostru. Refuză, repet, refuză, să între în contact cu voi.”

*

— Totul trebuie clarificat, Rhea! Ori Hellen, cum să-ţi spun? întrebă Hon Tar.

— Rhea! Hellen a dispărut, a murit.

— Nu înţeleg. De ce nu ne-ai pomenit măcar că vii din lumea lor, dintr-un timp viitor? De ce nu ne-ai spus de la început că te-ai numit Hellen? De ce ai pretins că vii dintr-o lume care ţi-a încredinţat misiunea de-a ne solicita sprijinul?

— Pentru că uitasem cealaltă lume, care m-a creat, inclusiv numele meu, Hon. E acel substrat de memorie pe care sondajele psihice l-au descoperit. Pe care nu înţeleg nici eu de ce şi când îl desprinsesem din memoria activă. Iar planeta cealaltă care se află în prezent la un pas de prăpastie, dacă nu-i ajutaţi, există. Nu mi-au încredinţat o misiune, eu mi-am asumat-o, vreau să-i ajut.

— Ţi-am spus că ai – ori că ţi-ai asumat, dacă vrei – o misiune fără sens.

— Poate!

— Că fiinţele necibernetice de pe planeta aceea trebuie să facă dovada superiorităţii lor, supravieţuind! Sublinie Hon. Nu să fie „salvate” de noi de la autodistrugere, pentru a aduce în galaxie distrugerea! Poţi rămâne în lumea noastră, Hellen.

— De acord. Rămân, se decise Hellen subit.

— Dar trebuie să ai o discuţie explicativă cu cei doi oameni din viitor, din lumea în care ai fost elaborată. Afirmă că au o misiune legată de tine, insistă să te vadă…

— Niciodată!

— De ce?

— N-ai înţelege! E complicat, Hon! Mult prea complicat. Nu vreau să apar în faţa lor… aşa cum arăt acum.

— Nu cumva le-ai părea „urâtă”?

— Monstruoasă! Şi nu vreau! Nu mai am nimic cu ei, nu vreau să-mi amintesc prea mult, nu, nu vreau!

— Ţi-au făcut rău?

— …Nu… Nu cred.

— Atunci tu le-ai făcut?

— Nu.

— Acceptă măcar să vorbeşti cu ei.

— Nu, Hon.

— Rhea!

— Nu! Spune-mi totuşi… spune-mi Hellen!

— Nu mai înţeleg nimic, constată Hon.

— Nici eu. Dar nu vreau nici să-i văd, nici să mă vadă, nici să vorbesc cu ei!

— Asta nu se poate! zise Hon. Nu numai că ei insistă, unul din ei, Glad, e de părere că „te ţinem cu forţa aici”, dar…

— Glad?

— Da. Celălalt, Ela…

— Cealaltă, Hon! E… cum să spun?… Eu eram ca ea… Sau… nu eram ca ea, dar… Nu, nu, e complicat, e absurd, Hon! Nu vreau să-i văd, să-i ascult, nu vreau!

— Trebuie să le vorbeşti atunci! Atât. Asta e absolut necesar. Venirea lor ne-a fost anunţată de Marele Oracol. În viitor, într-un viitor îndepărtat, vom colabora cu lumea din care vin Glad şi Ela. Se pare că vom avea probleme comune cu o altă… seminţie stranie, inexplicabilă, agresivă.

— Cibernetică?!

— Nimeni nu ştie încă.

— „Încă” ai spus?!

— Da. De ce? făcu neînţelegând Hon.

— Nimic, am găsit soluţia. Nu ştiu dacă e o soluţie optimă, dar… Am să vorbesc cu Ela. Numai cu ea.

— Cum asta, dacă spui că…?

— Ştiu eu cum. Şi ea ştie. Da, vreau să vorbesc cu Ela! Chiar acum! Cât mai repede!

Hon o cerceta tăcut, zise în sfârşit:

— Iar nu mai pricep. Îţi schimbi deciziile dintr-o clipă în alta.

Eşti…

— Capricioasă! Găsi cuvântul Hellen.

— Cum?

— La fel ca Ela! La fel ca… un anumit gen… sucit, ipocrit, vorbăreţ, superficial, infernal şi minunat al acelor fiinţe din lumea lor!

— Nu înţeleg, făcu Hon. Mai întâi, ce înseamnă…?

— Nici ei nu înţeleg! Nici ele nu se înţeleg! Asta-i tot farmecul! Ori toată drama? Nicio nenorocire că nu înţelegi, Hon! Sau… cine ştie?… Hai să mergem mai bine la discuţia asta importantă cu viitorul, până nu mă răzgândesc!

— Eşti… total neserioasă, Hellen! constată Hon. Dar culmea e că eu, care…

— Ha! exclamă Hellen. Păzeşte-te, Hon! Ai început să înţelegi ce n-ai să înţelegi niciodată! Ha! repetă ea. „Niciodată”? Păzeşte-te, Hon! Ca de dracu!

— Dracu ce-o mai fi?

— Dracu?! Ceva ce nu există, dar se credea că există a rămas în limbaj doar aşa…

— Atunci cum, de ce să mă păzesc de ceva care nu există?! făcu nedumerit Hon.

— Asta… am să-ţi explic mâine! încheie Hellen.

*

— Am avut o discuţie cu Hellen! începu gânditoare Ela.

— Prin Fita! presupuse Glad.

— Da, prin Fita. În timp ce dormeai.

— Când vine?

— Nu vine… Glad, începu Ela, de-asta te-am chemat aici, în camera blindată. Discuţia noastră a fost extrem de… amplă.

— Îmi închipui. A durat cinci secunde?

— Nu râde. A durat mult. A devenit extraordinar… de matură în gândire… de complexă ca personalitate.

— Dacă te-ar auzi Bilten!

— Nu-l amesteca pe impostorul ăla şi ascultă-mă cu atenţie! Am avut… revelaţia, dacă pot spune aşa, a… propriei mele opere. Nu am definitivat, ci am iscat, creând-o pe Hellen, ceva perfectibil. Autoperfecţionabil, uluitor prin consecinţele posibile.

— Iartă-mă, dar cred că de data asta Bilten are dreptate. Dacă Hellen nu *vrea* să vină, când o chemi, după ce i-ai explicat, cred că i-ai explicat, implicaţiile posibile ale intervenţiilor ei în timp…

— Glad, ştiu ce vrei să spui, dar n-ai dreptate, nu-i o „revoltă a maşinilor”! Hellen nu-i maşină, gândeşte, simte, se frământă…

— Ai văzut-o? întrerupse impacientat Glad.

— Nu. Am reuşit să prind însă un gând al ei, bănuiesc cum arată, dar nu-ţi voi spune.

— Nu-mi vei spune?!

— Te rog, nu mi-o cere! Poate fi frumoasă sau urâtă, asta nu are nicio importanţă.

— Draga mea, pentru o femeie, ori imitaţie de femeie, aspectul…

— E al dracului de important chiar pentru un tip raţional ca tine! izbucni Ela.

— Este, admise Glad.

— Ştie! replică Ela. De-asta n-a vrut s-o vezi, s-o vedem… pentru că… Mi-a cerut, ştii, la un moment dat, mi-a *cerut* să nici nu-ţi spun c-a vorbit cu mine.

— Atunci nu-mi spune! Ridică din umeri Glad.

— I-am zis că nu pot şi a înţeles. A înţeles imediat! Dar din clipa aceea, am simţit… am simţit un fel de blocaj, care este uluitor de greu de realizat prin Fita, Glad, o ştiu din proprie experienţă. E ceva tulbure, inexplicabil şi pentru ea în relaţiile faţă de noi, faţă de tine…

— De mine?!

— Da. Nu-i deloc clar… O să ţi se pară absurd dar, ori te iubeşte, ori bănuieşte că o iubeşti…

— Ştiu deducţiile tale. Dar eu chiar o iubesc! Ca pe oricare ciborg al tău, evident.

— Ei! Aia e! Ca pe oricare ciborg al meu. Ca pe opera *mea!* Ca pe orice „imitaţie” de femeie! Hellen se simte mai mult! Şi este mai mult. Nici eu, nici ea nu putem defini ce! Este o creatură raţională şi sensibilă, care poate isca – „raţional”, acum vorbesc în limbajul tău – un sentiment! Şi nu pricepe cum vine exact cu sentimentele astea, ştie că sunt geloasă… sau mai mult decât atât? Nu vede cam ce rost ar mai avea ea în lumea noastră, unde toţi cred că a pierit! „Eroic”!

— Şi rămâne atunci să-i înveţe pe cetăţenii „Imperiului” limbajul Fita! pufni în râs Glad. Are veleităţi de misionară!

— Ar vrea şi n-ar vrea să rămână aici. I-a intrat în cap să salveze o planetă – necibernetică – de la autodistrugere. Ştie de acţiunea legii compensaţiei. Ştie că tot ce a întreprins până

acum a fost anulat de acea lege. Dar… *sfidează imposibilul,* pricepi? Ca şi tine, se încăpăţânează să creadă că merită să încerce! Că viaţa unei planete, a oamenilor buni, raţionali, de pe acea planetă merită salvată! Că trebuie ajutaţi!

— A venit deci aici, să ceară sprijinul „Imperiului”?

— Numai că nu i-l dau.

— Corect, aprecie Glad.

— Poate. Dar ea se încăpăţânează să spere că civilizaţia aceea, viaţa acelei planete e necesar să fie salvată. E un respect pentru viaţă, Glad! Pe care mulţi *oameni…* nu-l au, iar Hellen da!

— Dacă respectă viaţa, de ce n-are încredere în ea? De ce vrea s-o „ajute”?

— Ştie cât e de contradictorie! Viaţa planetei noastre chiar, Glad, a fost, după cum bine ştii, la un pas de prăpastie, cândva! Şi Hellen crede că nu trebuie riscat! Că e necesar să fie redus coeficientul de risc!

— Crezi deci şi tu că are dreptate?!

— Nu ştiu, Glad! Mă urmăreşte această sfidare a imposibilului, a legii compensaţiei a cărei forţă Hellen o cunoaşte. Asta nu eu i-am imprimat în creier. A învăţat-o de la tine. Vrea să fie ca tine. Într-un scop nobil! Dacă va reuşi sau nu, deja e altă problemă. S-a depăşit şi… m-a depăşit, dacă vrei! Mă tem că eu… nu am această putere! De-a încerca, cu încrâncenare! De-a găsi soluţii, acolo unde pare totul! Evident imposibil!

— Te subapreciezi, făcătoare de minuni cibernetice!

— Poate! Numai că nu am putut… nu i-am putut cere să ne urmeze. O înţeleg.

— Întrebarea e: dacă i-ai fi cerut-o, ne-ar fi urmat? se interesă Glad.

— Tu i-ai fi putut-o cere?

— …Asta înseamnă ratarea misiunii noastre recuperatorii, nu-i aşa?

— Da. Cred însă, Glad, că uneori… trebuie să ai şi forţa de a renunţa.

10 O şansă la un milion

— Totul e bine, începu Hon. Tu ai rămas cu noi, iar acel Glad… acea Ela îşi pot considera misiunea încheiată cu succes. Sper că i-ai convins de importanţa începutului nostru de colaborare. Am

satisfăcut astfel şi sugestia Marelui Oracol din viitor. Ce nu înţeleg…

— Şi ce dacă nu înţelegi? izbucni Hellen. Ţi-am spus că nu-i bine uneori să înţelegi totul, Hon!

— Cu cât ştii mai mult, cu atât e mai bine pentru tine, deci pentru sistem. Iar ce nu înţeleg este acel limbaj în care ai comunicat cu Ela.

— Se cheamă „Fita”. Ela i-a zis aşa.

— Atunci tu poţi să pricepi acest Fita, care e un limbaj propriu lor, acelor fiinţe necibernetice?

— Nu. Ţi-am explicat că nu! Ela poate să înţeleagă un limbaj propriu unei anumite părţi din lumea cibernetică de pe planeta… *lor!*… Cum poate, exact, nici ea nu ştie. Ce-i acest „Fita”nimeni nu ştie, nici chiar Glad.

— Glad e cibernetician?

— Nu… Ela e cibernetician. Nu ştiu, Hon… chiar nu pricep de ce am zis „nici chiar Glad”.

— Nu ştii foarte multe, constată Hon. Cum poţi exista fără ca totul să-ţi fie în minte clar, perfect ordonat?

— În creierul tău totul e perfect clar?

— Desigur! zise Hon.

— Inclusiv că nu există fiinţe necibernetice paşnice, capabile să se desprindă de planeta lor!

— Lumea din care vin aceşti Glad şi Ela este, în mod dar, o excepţie! obiectă Hon.

— Te-ai întrebat dacă nu s-ar putea să existe mai multe excepţii? Dacă nu cumva voi, noi, mă rog, suntem o excepţie!?

— Dar cum… Cum să mă întreb aşa ceva?!

— Vezi, ei se întreabă! Tot timpul. Asta e forţa lor. Şi când le intră o întrebare în cap, nu se lasă până nu află şi-un răspuns.

— Dar de ce să-mi pun întrebări absolut ilogice?! Ar fi o risipă de timp! Sunt atâtea probleme logice care se cer rezolvate!

— Ca, de pildă?! ceru Hellen.

— De pildă, au apărut deja la marginea imperiului semne ale acelei civilizaţii agresive despre care ne-a prevenit Marele Oracol. Trebuie să ne apărăm! Pentru a ne apăra, avem nevoie de energie. Întrebarea e cum să obţinem mai multă energie de pe planetele, din minele planetelor colonizate?

— Corecţi acceptă Hellen. Dar dacă există un alt mod de-a dispune de energie! În afară de cel cunoscut! Dacă nu ar mai fi

necesare nici toate excavaţiile din minele acelea? Dacă ar exista *un alt* principiu de utilizare a energiei? Dacă acea civilizaţie ar putea fi îndepărtată ori neutralizată *înainte* de-a vă ataca? Dacă *întreg* raţionamentul vostru e greşit? Dacă sistemul vostru nu este chiar atât de perfect pe cât credeţi?!

— Sistemul nostru?!… Hellen…

— E un „tabu”! Ştiu! Adică e perfect şi gata, nu e permis să te gândeşti măcar că ar putea fi altfel, ar fi „o risipă de timp”!

— Evident.

— Pe planeta imperiului vostru, pe cea unde-am fost acum, pentru a lua legătura prin Fita cu Ela… am văzut oraşul subteran, Hon.

— Este extraordinar, nu?! Planeta Şase e cea mai modernă, cea mai nouă uzină.

— Este. Dar am văzut fiinţe cibernetice aşteptând la nenumărate rânduri.

— Ţi-am explicat, Hellen. Doresc să lucreze şi în orele libere pe care le au.

— De ce?

— Au totuşi ore libere, pentru că în minele de pe planetele celelalte nu se extrage suficient minereu. Avem necazuri, ţi-am spus.

— Atunci de ce nu înţeleg? De ce, în loc să stea la rând inutil, nu asimilează în acel timp noi cunoştinţe? De ce nu se distrează cu acele jocuri raţionale pe care aici, pe Planeta Unu, le-am văzut?

— A, sigur! Nu pricepi! Planeta aceasta, Unu, pare doar un oraş uzină. În realitate, aici sunt marile centre ordinatoare. Laboratoarele prospective. Marele Oracol.

— Ei, şi?

— Cum „ei, şi”? Nu e un oraş uzină asemenea celorlalte şase planete principale. Iar în oraşele uzină nu sunt centre de informare ştiinţifică, nici de distracţii.

— Păi de ce?

— Cum de ce, Hellen!? Toate fiinţele cibernetice care lucrează în oraşele uzină, ca şi în planetele colonii, în mine sunt programate special pentru a munci! Fiecare în specialitatea ei! E o specializare deplină, fiecare creier e în felul lui perfect!

— E specializat pentru totdeauna?

— Până sunt înlocuiţi, de altă generaţie perfecţionată! Care se

proiectează permanent aici, pe Planeta Unu! Fără o strictă specializare… ce-ar fi? Nu avea însă nicio grijă, tu vei rămâne aici, pe cea mai importantă planetă pentru sistem! Care e şi cea mai frumoasă.

— Adică de ce „să nu am grijă”? Explică-mi asta, Hon!

— Am văzut că nu ţi-au plăcut… rândurile acelea.

Dar e normal ca ele să existe într-un sistem desăvârşit! Asta e scopul emisiunilor care se transmit permanent pe toate planetele. Fiinţele cibernetice trebuie să înveţe permanent că ele pot fi „şi mai utile”!

— Planeta pe care ne aflăm nu… beneficiază de astfel de emisiuni! De ce?

— Dar ţi-am spus, Hellen! Aici sunt emisiuni ştiinţifice şi logic distractive. Scopul e acelaşi, dar forma de… de stimulare la a deveni tot mai utili sistemului e alta. Mai adecvată marilor creiere care pregătesc viitorul! Care gândesc cum să apere imperiul! De acele lumi… agresive!

— Care vor fi fiind cibernetice, ori necibernetice?

— …Nu ştim.

— Deci *pot* exista civilizaţii cibernetice agresive, Hon! Care au, probabil, şi ele un sistem! Pe care îl consideră, probabil, perfect!

— Poate… nu sunt cibernetice, bătu în retragere Hon.

— Atunci lumea lui Glad şi-a Elei nu e o excepţiei Pot deci să se desprindă de planeta lor şi nişte lumi biologice!

— Printr-o greşeală, desigur! Ajutaţi de o lume necugetată, cibernetică, iresponsabilă! Asta ai vrea să facem noi, nu? Ţi-a rămas în minte ideea ta, la care ţi-am explicat că e mai bine să renunţi.

— Dar dacă au devenit agresivi, pentru că nu i-a ajutat nimeni, Hon? Pentru că ce a fost rău pe planeta lor a triumfat!

— Hellen, renunţă la ideea aceea! Nu vei convinge niciodată pe nimeni să te ajute, să salveze acea lume de-o autodistrugere ce rezultă implacabil din programarea lor biologică, sălbatică, agresivă.

— Aş! L-am convins pe Zan-Zar să mă urmeze.

Hon Tar o privi lung, spuse apoi rar:

— Zan-Zar nu te va putea urma.

— De ce?

— Se fac nişte cercetări în legătură cu activitatea lui. Cu ipotezele total nelogice, inutilizabile pe care le-a formulat. Totul

e desigur în propriul interes al lui Zan-Zar!
— Stai puţin, Hon! Ce-a făcut Zan, de fapt?
— A făcut publică ipoteza că… Imperiul nostru ar fi… putut fi creat de o civilizaţie necibernetică.
— Şi?
— Cum „şi”, Hellen?! Asta ar dărâma, ar deruta concepţia noastră principală. În afara ultimelor generaţii cu membrane biologice, toate celelalte nu ar suporta, probabil, şocul adaptării la această nouă concepţie fundamentală! Ar trebui reproiectaţi, reprogramaţi, reelaboraţi toţi, marea majoritate, în orice caz, a fiinţelor cibernetice din întregul Imperiu! Crezi că asta ne trebuie acum?
— Dar e, poate, un adevăr!
— Absurd!
— La fel ziceai şi când ţi-am spus, iniţial, că există civilizaţii necibernetice!
— Atunci e un adevăr periculos. Renunţă să te gândeşti la el, Hellen! Rolul tău în sistemul nostru poate fi mare. Trebuie să ne înveţi acel „Fita”.
— „Trebuie”?!
— Sigur că da. Trebuie să ne înveţi „intuiţia” pe care acele fiinţe necibernetice spui că o au. Trebuie să ne înveţi să găsim soluţii problemelor aparent nerezolvabile! Pentru noi, acum, e foarte important.
— Şi dacă… n-o să puteţi?
— Poate tu nu ai să reuşeşti să ne înveţi! Dar nu avea grijă. M-am gândit la toate variantele. Vei fi oricum utilizată de sistem.
— U-ti-li-za-tă?!
— Da. De ce te miri?
— …Dar nu mă mir deloc, Hon! izbucni deodată Hellen. Nu bănuiam doar că asta vreţi de la mine! Ard de dorinţa să fiu utilizată! Am să-l învăţ măcar pe unul dintre voi limbajul Fita! Vă voi învăţa să găsiţi soluţii problemelor nerezolvabile, promit!
— Foarte bine, Hellen!
— Să începem cu acest Zan-Zar! V-a creat probleme în sistem, unele perturbaţii, nu?
— Exact.
— Cu asta trebuie să începem! Perturbațiile trebuie să dispară. Facilitează-mi o întrevedere cu inchizitorii, vreau să spun cu specialiştii care cercetează, în interesul lui Zan-Zar,

cazul. Să ştiu ce a transmis, cui, reacţiile victimelor, măsurile luate. În final, o întrevedere cu Zan. *El,* înţelegi, el trebuie să fie cel ce va dezminţi afirmaţia care a perturbat funcţionarea ireproşabilă a creierelor perfecte de pe această planetă a gânditorilor! El trebuie să explice cum, unde a greşit! Altfel îl puteţi deregla pe Zan-Zar, demonta, dar ideea lui n-o mai puteţi prinde… niciodată!

— …Cred că ai dreptate! Observă gânditor Hon. Pare să fie un început bun.

— Dar ţi-am spus, Hon, că ard de dorinţa de-a fi utilizată! La urmă, înainte de-a pleca, dacă voi pleca vreodată din imperiuL vostru atotştiutor, spre planeta din constelaţia 777, am să vă mai învăţ ceva important. Ce este „ironia”!

*

Da, greşise. Ga Nusfet se eliminase singur din joc, dar rămânea Ela Nant. Dacă trăia!

Bilten mai înghiţi o pastilă, îşi aminti că în ultimul mesaj Ela dovedea într-adevăr că „începuse să-i vină mintea la cap”. Mesajul ei Bilten îl recitea din când în când folosindu-se de el ca de un balsam. Regreta că nu i-l dăduse să-l citească şi lui Ga Nusfet. I-l citise însă lui Cell Anx şi se interesase ce se mai ştia de nava care plecase spre Orion.

Ca şi alţii, Cell Anx se mulţumise să ridice din umerii acum obosiţi. În ultimul timp, Anx arăta tot mai istovit, îmbătrânit, şoptise gânditor:

— 7-II-B! Acel sector spaţial misterios şi teribil, E a cincea navă spaţială pe care o pierdem, mă tem că pentru totdeauna. I-am prevenit, aproape i-am implorat atunci să renunţe! Am ajuns… îmi amintesc, în Consiliu discuţia a fost contradictorie. Am căzut de acord să apelăm la Marele ordinator, în care am introdus toate datele cunoscute despre acea zonă spaţială; inclusiv împrejurările privind pieirea celor patru nave anterioare. Verdictul a fost „pozitiv”, nu înţeleg nici azi cum. Cred că Glad Selv a fost de vină. „Imposibilul” avea asupra lui un efect parcă hipnotic.

— Nu s-a mai primit chiar niciun mesaj de la ei?

— La niciunul din termenele prevăzute. Nici sondele spaţiale-releu din zonele învecinate n-au recepţionat nimic, ne gândisem şi la ipoteza unei bariere de câmp cu proprietăţi ciudate care să absoarbă orice mesaj. Mă tem, Bilten, că trebuie să păstrezi

bine această scrisoare a Elei Nant; deşi, văd că nu e semnată, constatase Anx.

— A uitat, probabil, dar se specifică, uite, că mesajul a fost expediat de pe nava lor. Şi vorbeşte de amândoi! Doar nu Glad a scris-o, nu el a făcut testele, în materie de cibernetică Glad Selv era un mărunt practician! Fără o pregătire ştiinţifică metodică, obsedat, cum bine spui, de… aberaţii cosmice!

— Despre cei dispăruţi numai bine! şoptise Cell Anx, privirea îi rătăcea printre ramurile de măslini. Şi, de altfel, greşeşti, Bilten! Încearcă să-ţi imaginezi, să ne imaginăm, că poate nu-l înţelegem pe Glad. Face parte, cum spunea un geniu, din acei mari „ignoranţi care nu ştiu că anumite lucruri nu pot fi demonstrate”. Şi le demonstrează! Şi Glad Selv a demonstrat, până să plece spre Orion, de mai multe ori, că, ceea ce *părea* a fi imposibil… nu era.

— Crezi chiar că va reuşi acel Glad şi-acum? Că se va întoarce nava lor? întrebase Bilten.

— Logic, nu! Ar fi trebuit să găsească Glad o cale „imposibilă” să ne dea un semn că trăiesc. Dar cine ştie? Surâsese şters Anx, mirosind cu voluptate o ramură abia înverzită. Cine ştie?!

El! El, Bilten, ştia! Vârâse, a doua zi chiar, în şase, în cele mai mari şase computere cu program spaţial, datele privitoare la „Misiunea Orion”, la termenele de apel nerespectate, tot, tot. Şi verdictul, inclusiv al superordinatoarelor care lucrau cu probabilităţi, fusese, cert, unitar: „În baza datelor cunoscute, nava trebuie considerată pierdută”.

Era clar, limpede ca lumina zilei! Propusese ca, în semn de omagiu, să se organizeze o comemorare festivă pentru cei doi dispăruţi. I se răspunsese că nu se obişnuieşte, „cât mai e o rază de speranţă”! Cell Anx spusese primul că „nu vrea să audă iarăşi în acest caz de verdictul ordinatoarelor”. Se opusese, cu o străşnicie, cu o violentă care amintea de fostul campion de arte marţiale ce… fusese cândva această actuală epavă de Cell Anx. Se ramolise! I-o spusese. Anx îi trântise şi el alte prostii. Se certaseră. Se certaseră îngrozitor, stupid!

Pentru el însă şi acea Ela Nant pierise! Dacă, în definitiv, gravita încă, pe undeva, ca şi bâzâitul de Ga Nusfet, nu-l deranjau deloc!

Şi Bilten se apucase de lucru. Abia acum, metodic, disciplinat, îşi reluase studiul asupra propriei lucrări de tinereţe, gândul că

ar fi putut avea o *intuiţie de geniu,* cum zisese superordinatorul, îl obseda. Dacă ratase o dată, nu era nimic, putea să mai rateze încă o dată, încă de zece, de o sută de ori, dar până la urmă… El nu plângea, nu plânsese de nu-şi mai aducea aminte când. El ştia ce-nseamnă să-nfigi mâna în coama Şansei, învăţase cum trebuie să lupţi ca să domoleşti o idee nărăvaşă, dacă se arăta a fi o iapă capabilă să-i trezească, cu copitele ei, pe adormiţii lui contemporani!

Lucrase întâi singur. Luni la rând, zile şi nopţi. Tot timpul liber de care dispunea sau pe care şi-l obţinea! Folosise superordinatoarele cu membrane biologice, apoi – descoperise că deveniseră tot mai lente şi nefuncţionale şi nu doar el descoperise asta – trecuse la vechile, la clasicele, la cuminţile şi mult mai puţin nevricoasele superordinatoare nebiologice peste care era stăpân absolut, o reală autoritate în materie. Şi ordinatoare despre care măcar nu avea sentimentul că-l „trişează”, că-i falsifică datele problemei. Numai că trebuise să recunoască… necazul de fond: el, Bilten, nu mai era la 20–30 de ani. Avea o experienţă uriaşă, dar nu şi idei trăsnite! Iar pentru a intui genial o idee care nu trecuse până atunci prin capul *nimănui,* pentru a o demonstra apoi şi teoretiza… era nevoie de-o iniţială idee „trăsnită”! Nu mai putea avea aşa ceva, experienţa îi plumbuise fantezia.

Ei şi?! Studenţii lui dădeau pe-afară de asemenea idei. Bilten începuse să-şi supună vechea lucrare unor dezbateri colective, metodice, pe care le înregistra şi reaudia ulterior.

Nici aşa nu era bine. Ideile derbedeilor erau prea trăsnite, se îndepărtau de subiect. Ca şi superordinatoarele, nu-i dădeau ce voia el, ba mucoşii începuseră să facă şi glume proaste, încheiau pariuri idioate: în ziua aceea le va da ca temă de dezbatere tot „mumia” sau nu? Aşa că Bilten hotărâse „să se mişte”. Colindă universităţile, uzinele cibernetice, până şi câteva staţii spaţiale. Organiză colocvii în caro, fie că supunea direct tema discuţiilor, fie că aducea vorba „întâmplător” despre ea. Apoi concepu colective mixte – profesori şi studenţi – după care le completă cu nespecialişti din diferite domenii, cu „nerutinaţi”, care spera că vor veni cu un punct de vedere absolut nou, din care el „să prindă miezul acela”!

Negativ. Inutil. Obositor… Extenuant!

Dar dacă?!! Ordinatoarele cu profil artistic îi scăpaseră! Nu, nu

trebuiau scăpate, nimic nu trebuia scăpat! Bilten îşi explică vechea lucrare, o dimineaţă întreagă, unui colectiv de artişti care, după ce trecură faza de nedumerire, mimară interesul; unul se apucă să spună însă o anecdotă tâmpită, netam-nesam, cu un robot care ucisese din greşeală un câine şi după aceea umbla pe la doctori „să i-l repare”. Aflase cabotinul de la pramatiile de studenţi ceva? Sau „intuise” şi ăsta – cum el ar fi trebuit, trebuia, avea să intuiască totuşi cândva ceva?! Când? De ce nu-i dădeau, de ce nu intuiau ce era necesar, paiaţele dracului?! Începuseră să râdă, îi obosise cu atâta cibernetică – ori, cine mai ştia, or fi comunicat fără cuvinte şi-ăştia între ei cumva – fapt era că din acea clipă se puseseră pe anecdote „din care li se părea lor că el ar putea să tragă o concluzie utilă”… Nu, nu mai era nimic de făcut. Le mulţumise şi-i dăduse afară. El rămăsese cu ordinatorul lor, profilat pe poezie, cu supercomputerul care, aranjase în aşa fel încât să înregistreze întreaga discuţie matinală cu artiştii.

Şi-i pusese întrebarea. Politicos, cum i-ar fi pus-o însuşi împăratului unei galaxii! Iar cabotinul electronic răspunsese prompt cu o voce plăcută şi profundă, parcă tristă şi amuzată, enigmatică în acelaşi timp:

— „Toate la vremea lor”.

Atât, nimic nu mai scosese de la computer. Răspundea „Negativ” la orice altă întrebare, cu dispreţ parcă, nici măcar un răspuns în două versuri nu fusese în stare să scoată din circuitele alea nenorocite, *ratatul!*

De-atunci însă, glasul acela – venit ca din adâncurile planetei sau din spaţiul sideral – avea să-l urmărească. *Ce* voise să spună ordinatorul? Că el, Bilten, ratase clipa sau că… avea să afle c*ândva,* că… poate nu se maturizase, nu se „copsese” încă pentru o asemenea idee?!

Atunci, trebuia perseverat! La primul congres de cibernetică, Bilten supusese „cazul” atenţiei generale, erau în sală cei mai cunoscuţi specialişti. Făcu însă două greşeli. Le ceruse să-şi spună părerea abia spre sfârşitul lucrărilor şi acceptase pauza propusă de un „marţian”, un puşti obraznic care-i fusese cândva student. Bilten avea documentaţia pregătită. Era lung. Acceptase de aceea pauza în care îşi repetase în gând, emoţionat, discursul scurt, dar convingător pe care voia să-l rostească înainte de-a le proiecta etapele parcurse. Numai că,

după pauză, în sală nu mai rămăseseră decât câţiva ramoliţi, adevărate relicve onorifice, care se arătau extrem de interesaţi şi zâmbăreţi, caraghioşii!

„Toate la vremea lor”. Ratase deci? Deja începuseră să râdă de el unii, alţii să-l ocolească; îl considerau „terminat”.

Îi plesnise pe toţi cu o dublă lovitură, când nu se aşteptau! B. G. — 25 şi B. G. — 26, roboţii fără membrane biologice, elaboraţi de colectivul pe care Bilten îl conducea, se descurcau de minune pe cel mai dificil asteroid ce avea să devină Baza 19. Munca lor în acele condiţii mizerabile pentru om, riscante până la instalarea plasei de câmp, se dovedise „eroică”. Aşa afirmau toţi ziariştii care se încumetaseră să ajungă până pe viitoarea bază. La fel cei ce se mulţumiseră să discute cu oamenii care fugeau pe capete de „Asteroidul morţii”.

Deci el, Bilten, nu era terminat! Se simţea acum în plină vigoare, lupta disperată cu acel „ceva” ce se încăpăţâna să-i scape, eşecurile cu care era învăţat, acest succes aşteptat îl dinamizau parcă, îl antrenau, căleau, fortificau!

Nu, nu avea să abandoneze! Şi avea să mai trăiască încă, mulţi ani, trebuia să trăiască! Trebuia să-i pună el în genunchi pe toţi! Pentru că toţi aveau să-i recunoască odată şi odată meritele, toţi, toţi cei ce râdeau acum! Despre câţi oameni mari nu se râsese? câţi nu fuseseră consideraţi „nebuni”, până când…

Şi Bilten se reapucase de muncă. Şi mai îndârjit, pătimaş. Scosese din vechiul analizator lucrarea lui Ga Nusfet şi o cercetase. Dacă stăpânul ei o abandonase, el nu, el nu abandona, el, Bilten, avea s-o disece, metodic, milimetric, micronic!

Şi trecuseră iarăşi luni de muncă demenţială, paroxistică, nopţi şi zile la rând, până azi când… Noile concluzii desprinse din analizatorul modern le vârâse în superordinator. Ambele lucrări le introdusese, pentru un studiu comparativ. Dar răspunsul ordinatorului clasic fusese „negativ”. Poate U-11? Nu, U-12 mai bine! O probabilitate măcar dacă i-ar fi sugerat, o şansă, o urmă de şansă, o direcţie, o luminiţă cât de mică!

— Negativ! Negativ, negativ, negativ!

Îl scosese iarăşi din ale lui, pe acest U-12, reuşise să-l enerveze? Ştiau oare, aflaseră aceste ordinatoare prin… „limbajul” lor, întreaga lui odisee şi-i strigau să înceteze? Le

„enervase” deci!? Ei bine, acum, enervate, trebuiau puse să lucreze, până dimineaţă, şi mâine, în fiecare zi, până când… *Până când aveau să cedeze, să-i spună ce el trebuia să afle!*

*

— Apel pe canalul prioritar unu, anunţă vocea.

Hon Tar se întoarse spre ecranul videofonului. Imaginea îl surprindea pe Dart într-o stare de agitaţie nemaicunoscută; braţele i se mişcau repede, atingând butoanele pupitrului de comandă.

— Hon, acel Ryan, sau Rhea, sau Hellen a fugit. Împreună cu Zan-Zar.

— Cum „a fugit”?! făcu neîncrezător Hon.

— Au dispărut pur şi simplu amândoi.

— Cum pot „să dispară” două fiinţe cibernetice dintr-un oraş subteran, Dart?

— Cred că au dispărut de pe planetă, din Imperiu deja, nu am nicio informaţie asupra direcţiei în care au luat-o.

— E absurd! zise Hon.

— Este o realitate! Rhea a luat contact cu mine. I-am permis să-l conducă pe Zan-Zar la centrul de transmitere a emisiunilor curente. Mi-a explicat foarte convingător că soluţia optimă ar fi fost ca Zan-Zar însuşi să revină într-un mod plauzibil asupra celor afirmate, că l-a determinat s-o facă. Am controlat discuţia lor. Era perfect, îl determinase într-adevăr pe Zan să accepte. Niciun cuvânt măcar despre vreun plan de fugă. Au ieşit, pe baza plăcuţei date de mine, din centrul de cercetări unde se afla Zan-Zar; în baza aceleiaşi plăcuţe au mers la spaţioport. Numai că nu s-au urcat pe o navă tip trei, ci pe-o spaţială unu.

— Ei, cum asta?!

— Cercetăm. *Nimeni* nu a încercat până azi vreodată să urce pe *alt* vehicul spaţial decât cel repartizat. *Nimeni* nu a greşit vreodată, *nu putea* greşi nava.

— Crezi că ei au greşit?

— Evident nu. S-au îndreptat direct spre nodul gravitaţional 01. Îi putem căuta acum în orice spaţiu… şi în orice timp, înţelegi?

„Niciun cuvânt măcar despre fugă”?! Se părea că prima fiinţă cibernetică din Imperiu care învăţase – cum oare atât de rapid?

— Limbajul Fita, dispăruse… odată cu… profesorul.

— Navele tale totuşi… începu Hon.

— Sunt toate în stare de alertă. Şi nu numai ele. Dar totul e o răscoleală stupidă, o zăpăceală fără sens, calculul probabilităţilor îmi indică o şansă la un milion pentru a da de fugari. E necesar un reper. Un indiciu oricât de mic… I-am putea aştepta la destinaţie, Hon! Sunt convins că vor să meargă pe planeta aceea populată cu fiinţe necibernetice, pe care Hellen ar dori s-o salveze!

— Şi eu cred, zise Hon.

— Ţi-a spus exact unde se află planeta? În spaţiu şi timp.

— Acelaşi timp, Constelaţia 777. Mai mult nu.

— E suficient, zise Dart şi ecranul se stinse.

Era suficient? Hon îşi aminti că Hellen evitase să-i spună unde se găsea acea planetă. Evitase mereu, sistematic, până la ultima discuţie când… planul era probabil deja conceput şi când Hellen… avusese grijă să lase în urma ei… o pistă falsă.

„Ard de dorinţa de a fi utilizată, Hon!” Şi el o crezuse. Cum Dart credea acum că îi va găsi în 777. Fără îndoială, lumea necibernetică din care venea Hellen descoperise… inutilitatea de-a te opune direct forţei. Într-un sistem solid… perfect, ca al Imperiului lor, Hellen şi Zan-Zar nu ar fi avut nicio şansă… luptând deschis. Ar fi fost zdrobiţi… Şi atunci, Hellen lăsase lovitura să cadă pe lângă ei. Folosise chiar forţa loviturii care i-ar fi strivit, bazându-se pe însăşi acea forţă? Perfecţiunea sistemului… putea fi un defect?

„Am să-l învăţ măcar pe unul dintre voi Fita!” Îl învăţase pe Zan. „Am să vă învăţ să găsiţi soluţii problemelor aparent imposibil de rezolvat”. Şi-asta îi învăţase, cine ar fi crezut posibil că poţi fugi, ducând cu tine şi pe un membru al Imperiului aflat în cercetările comisiei?! „Şi-am să vă învăţ ce este ironia”. Ce-o fi fost ironia?… „Ard de dorinţa de-a fi utilizată!” Şi de fapt…

„Dacă voi pleca vreodată din sistemul vostru *atotştiutor*… am să vă *învăţ* ce este ironia!” Şi de fapt… dacă mai aveau de învăţat, însemna… *Le demonstrase* că sunt absurzi, limitaţi… afirmând contrariul! Era o formă, verbală, a aceluiaşi mod de-a… depăşi forţa prin iscusinţă! Ingenios!

Da, nu îi înşelase. Se ţinuse de cuvânt Hellen, până la cap. Îi învăţase multe, în schimbul acelei nave pe care călătoreau acum… încotro?

Ce avea să se întâmple în urma lor? O furtună. Grozavă. În care şi el şi Dart…

Hon făcu un calcul rapid. Şansa de-a se produce o schimbare în… sistem, o schimbare în care el să rămână în funcţia pe care o avea exista totuşi. E adevărat, cam tot una la un milion, dar… o *şansă exista.* Iar „cât timp există o şansă, Hon, merită luptat!” zisese Hellen.

Luptat?! El să lupte… împotriva sistemului?! Pentru a perfecţiona acest sistem… perfect?! Cum? Era absurd. Total ilogic.

„Forţa lor constă în a-şi pune întrebări, Hon! Chiar dacă sunt… aparent absurde! Şi de a se încăpăţâna să afle răspunsul”.

Întrebarea ar fi fost deci dacă el, Hon, putea perfecţiona ceva… perfect!

Dar dacă totuşi… se putea?

„Desigur”!… Uite că dacă nu învăţase – încă – să găsească soluţii problemelor nesoluţionabile, învăţase, probabil, să fie ironic… măcar cu el. O fi fost un câştig?

„Păzeşte-te, Hon! Ai început să înţelegi ce n-ai să înţelegi niciodată!”Oare? Şi avea să-i audă acum mereu vorbele acestei Hellen oriunde s-ar fi dus şi orice avea să se întâmple? Absurd.

Absurd ca tot ce venea din lumea acelor creaturi… imposibile – imposibile ca un cerc pătrat – care *totuşi existau!* Şi încă împărţite pe două grupe, ca la tot regnul animal, două grupe din care una, întreagă… semăna cu Hellen! Ori Hellen le imita doar pe acele…?

Dacă Hellen fusese *una* aici şi zăpăcise tot sistemul… acolo*… Ce pu-tea fi a-colo?!*

*

— Ce se petrece, Glad?

— Nimic neprevăzut, draga mea.

Lucra totuşi preocupat, atingând cu degetele puternice claviatura delicată a consolei, prea preocupat pentru a nu se fi întâmplat chiar „nimic neprevăzut”.

— Ordinatorul Central îmi comunică, insistă Ela, că l-ai programat să calculeze o deviere de la drumul de întoarcere stabilit.

— Aşa am făcut, confirmă Glad, ridică privirea spre unul din ecranele panoului frontal al cabinei de comandă, explică: încerc să reduc efectul „legii compensaţiei” care a acţionat iar.

— Cum?!

— Conform graficului, pe „drumul stabilit” ar fi trebuit să

recepţionăm deja semnalele sondelor de reper.

— Da. Cele patru lăsate în apropierea Nucleului temporal. Şi?

— Şi nu recepţionăm nimic. Nu recepţionam, mai corect spus, acum cinci miniunităţi timp, am prins totuşi semnalul unei sonde.

— Una singură?! E insuficient, nu?

— Exact, Dacă-ţi aminteşti, Nell Anx ne-a prevenit că planul meu de a lăsa doar *două* sonde-baliză era vulnerabil. A intervenit astfel în timp, Nell Anx, indicându-mi să las *patru* sonde, pentru a nu avea dificultăţi la întoarcere. Le-am lăsat, dar ceva s-a petrecut în lipsa noastră; cel puţin două, dacă nu trei sonde nu emit niciun semnal, legea compensaţiei a anulat, se vede, intervenţia lui Nell Anx.

— Roboţii lui Bilten! şopti Ela.

— Pot fi simple defecţiuni tehnice.

— Şi ce pot însemna aceste „dificultăţi”?

— Sper că sunt totuşi *două* sonde care emit. Dar mesajele prin Delta se suprapun, deci sondele se află pe aceeaşi linie cu noi. Va trebui să ne deplasăm lateral; pentru a realiza un triunghi, *dacă* sunt două sonde acolo… A, mulţumesc, Ela! Jos pălăria în faţa acestui Fita!

— Nu înţeleg.

— Una din cele două sonde a început să se deplaseze ea… Da, orbitează, presupun, în jurul celeilalte. Nu mai e nevoie să facem noi devierea, peste aproximativ 20 unităţi timp, unghiul va fi suficient de mare pentru a stabili cu precizie direcţia spre Nucleul temporal.

— Dar nu am transmis eu prin Fita nimic! N-aş fi putut. Distanţa e colosală. Iar toţi cei patru N pe care i-am lăsat în sondele baliză primiseră dispoziţia să rămână în acelaşi loc, nu „să orbiteze”!

— Înseamnă că sunt nişte „fiinţe cibernetice” isteţe! Aprecie Glad. Încearcă să anuleze ele acum efectul legii compensaţiei mai eficient decât aş fi putut-o face eu!

— Ceva se întâmplă acolo, Glad. Ori s-a întâmplat, bănui neliniştită Ela.

— Mă interesează ca mişcarea orbitală să continue 20 miniunităţi.

— Şi dacă se va opri sau emisiunile se vor întrerupe?

— Nu cobi! râse Glad. Ar însemna… cel puţin trei pulsaţii

suplimentare, pentru a repera nucleul, în baza datelor insuficiente pe care le avem. Şi încă cinci pentru a…

— Opt pulsaţii?!

— Da, zise Glad. Cred că soluţia optimă… nu, unică atunci… ar fi să ne întoarcem la prietenii tăi din Constelaţia cibernetică, pentru „un împrumut de benzină”. Energia de care dispunem ne mai asigură doar şase pulsaţii. Să sperăm că Hellen are ceva influenţă pe lângă şefii Imperiului, altminteri… îţi vei vedea visul cu ochii.

— Ce vis?

— Nu mă pot imagina înamorat de vreo „fiinţă cibernetică”, chiar dacă ni s-ar „propune” să rămânem acolo pentru totdeauna. Ai deveni, Ela, într-adevăr, „singura femeie din viaţa mea”.

11 Mesajul Omicron

— Văd că te descurci foarte bine! Observă Zan-Zar.

— Sunt un pilot bun, zise simplu Hellen. Am călătorit destul de mult; odată… împreună cu Glad, unul din cei doi oameni care veniseră să mă ia înapoi, în lumea lor. E un pilot extraordinar şi-un profesor excelent. Am învăţat atunci, pilotând cu el, mai mult decât din toate tratatele de navigaţie spaţială pe care le asimilasem.

— Totuşi navele noastre sunt altfel decât ale lor, nu? întrebă nedumerit Zan.

— Principiile navigaţiei spaţiale sunt aceleaşi. Deplasarea se face tot prin „pulsaţii” succesive, prin „curbarea spaţiului”. Diferă comenzile şi sistemul de ghidaj, dar asta… Ştii, Zan, mi-a fost mult mai greu să învăţ… altceva.

— Limba noastră?

— Nu. Nici asta. Mai ales după ce am intrat în trupul, după ce am copiat o parte din memoria lui Ryan Dyn. Logica voastră, concepţiile voastre au fost, în mod paradoxal, cel mai greu de priceput, deşi eu sunt tot o fiinţă cibernetică şi învăţ repede. Foarte repede chiar, pentru asta îi sunt recunoscătoare Elei. Am o mare capacitate de a asimila… şi a deduce regulile esenţiale ale unei limbi, ale tehnicii de pilotaj, a orice, cred. Profesorul Silver, la care vom merge acum, era pur şi simplu uluit de cât de repede am reuşit să comunic cu el.

— Cine-i acest profesor Silver?

— Un om, o fiinţă necibernetică, foarte inteligentă, foarte nefericită… care trăieşte într-o insulă de pe planeta unde vom asoliza curând.

— Când i-ai vizitat prima dată, aveai un trup ca al lor, îşi aminti Zan. Eşti sigură că te va recunoaşte sub această nouă înfăţişare?

— Da! Va fi foarte simplu. Îi voi desena ceva, voi scrie cine sunt; de vorbit cu el va fi într-adevăr mai greu. Am în memorie limba vorbită pe acea planetă, dar nu pot articula cuvintele, sistemul lor de emitere a sunetelor diferă mult de-ai nostru.

— Înseamnă că nu vom putea vorbi cu ei niciodată? întrebă neliniştit Zan-Zar.

— Ba da! „Niciodată” nu există! Când Ela şi Glad au venit în Imperiul vostru, s-a vorbit cu ei, în limbaj uman, ştiu precis, mi-a spus Ela. N-am avut timp să iau un exemplar din „traducătorul automat” pe care vi l-a pus la dispoziţie Marele Oracol din viitor. Silver va confecţiona însă un asemenea aparat după indicaţiile mele, cunosc ambele limbi. Marea majoritate a noţiunilor au corespondent, nu mă mir că, în viitor, între Marele Oracol al vostru şi lumea planetei din care-au venit Glad şi Ela se va stabili un contact permanent. De fapt, nu contează dificultăţile de limbaj, Zan, nici măcar tipul de inteligenţă, nici varietatea de sunete, frecvenţele în care se comunică, ci dorinţa reală de-a te înţelege cu celălalt. Se pot stabili corespondenţe pentru noţiuni oricât de complexe, pentru structuri de limbi diferite! Soluţii există pentru orice. Oh, o să fie totul bine, Zan, fii liniştit!

— Nu sunt deloc liniştit, Hellen.

— De ce?

— Oricât ar fi de inteligent profesorul acela, Silver, se trage dintr-o lume vorace. O lume a ghearelor şi a colţilor. O lume în care fiecare trăieşte… mâncându-i pe alţii. Ţi-ai asumat o sarcină uriaşă, venind dinafară, intrând într-o lume conflictuală, periculoasă, iraţională, cum e a lor.

— Începi să vorbeşti ca Hon Tar!

— Vreau numai să nu subestimezi pericolul, Hellen. Nu cred de altfel că vei reuşi să determini vreo schimbare în lumea lor, nici în bine, nici în rău; legea compensaţiei e puternică şi mereu la pândă.

— O desfid! Ea e oarbă, proastă, absurdă!

— Fereşte-te de proşti, Hellen! Din cauza lor a trebuit să

fugim. Prostia este o forţă. Oarbă, dar teribilă. Se pare, la fel de omniprezentă, ori mult mai prezentă decât inteligenţa, raţiunea.

— Dar inteligenţa e mult mai puternică, Zan! izbucni Hellen. Lumea aceea conflictuală care te sperie, care a iscat şi ar putea încă să iste multe nenorociri e cauzată doar de necunoaştere. Dar am luat cu mine, am copiat un set complet din înregistrările Marelui Oracol. Un adevărat mesaj avertisment. Oamenii de pe planeta unde mergem vor şti acum că li se deschid în faţă trei perspective.

— Să piară, anticipă Zan.

— Să piară absurd, într-un război pustiitor, da! Oh, e formidabilă înregistrarea aceea pe care o am aici. Un ultim pilot spaţial găseşte o planetă a scheletelor, o lume care s-a autodistrus, el însuşi, pilotul, fiind mutilat fizic şi psihic de...

— Şi crezi că vor înţelege acest „mesaj”?

— Da, Zan! Pentru că alături de el voi pune imagini din planeta mea, adică a Elei şi-a lui Glad. O lume fascinantă, frumoasă, o lume de constructori, de arhitecţi, artişti, navigatori spaţiali îndrăzneţi, o lume a dragostei, a înţelegerii!

— Din care tu totuşi ai fugit. De ce, Hellen?

— ...Nu ştiu, Zan. Nu ştiu *încă,* dar am să-mi dau seama cândva. Cred că au şi ei... totuşi, proştii şi defectele lor.

— Mai există o posibilitate.

— Am şi pentru ea înregistrări. Da, cea a lumii care a devenit planeta supravieţuirii prin compromis şi minciună! O planetă care există jefuind, ucigând la scară galactică. Un adevărat blestem, un flagel al Galaxiei mai periculos ca o stea neagră care înghite constelaţii întregi.

— Ai uitat încă o posibilitate. Cea mai plauzibilă.

— Care?

— Lumea Maar! zise încet Zan. Care ne-a creat. Singura, poate, care a realizat că o civilizaţie pur raţională, perfectă, nu poate fi *decât* cibernetică. Lipsită de instinctele moştenite de la lumea animală.

— Pur raţională? Perfectă? De-asta a trebuit să fugim, Zar?! Uiţi ce-ai spus?! Că prostia e omniprezentă!

— Recunoaşte că totuşi, din înregistrările Marelui Oracol, din tot ce ai văzut cu ochii tăi pe planetele pe unde-ai ajuns, lumea noastră e singura neagresivă!

— Încă! zise Hellen.

— Cum?!

— Nu ştim dacă acea civilizaţie cu care veţi avea şi voi necazuri în viitor e necibernetică! Nimeni nu ştie, încă! Nimeni nu poate afirma că nu e, poate, o parte din Imperiul vostru! Ori o variantă inversată a Imperiului vostru. Iscată cine ştie cum.

— Exclus! Absurd!

— Iarăşi vorbeşti ca Hon Tar. Asta mi-a fost cel mai greu să înţeleg la voi. Siguranţa că sunteţi perfecţi! Că tot ce contravine ideii voastre de perfecţiune e „absurd, aberant, ilogic, imposibil!” Era să fii anchetat, probabil demontat, desfiinţat, Zan, pentru că ai îndrăznit să întrevezi adevărul. Să susţii ipoteza „exclusă”, că aţi fi fost creaţi de o civilizaţie necibernetică, imperfectă, care v-a elaborat… evident imperfecţi! Cu limitele, cu prostia voastră.

— Mă întreb şi-acum dacă am făcut bine fugind?

— Dacă te întrebi, e foarte bine, aprecie Hellen.

— Dar dacă am greşit? Dacă am stârnit un vârtej mai mare decât bănuiam?

— Precis ai stârnit! îl asigură Hellen.

— Ce-o fi, ce s-o fi petrecând acum în Imperiu, în urma noastră?

— O revoluţie, sper. Necesară, pentru a nu deveni cu timpul suspicioşi, agresivi!

— Cee?!

— O luptă, explică Hellen. Cumplită, care va schimba concepţia neadevărată că sunteţi singurii adevăraţi, singurii raţionali, singurii „perfecţi”! Abia când ai tăi vor înţelege cât sunt de imperfecţi, vor face într-adevăr primul pas spre perfecţiune. Şi vor învăţa, probabil, să găsească idei noi, în loc să le tot perfecţioneze pe cele vechi, lăsate moştenire de imperfecta lume Maar. Pentru că, până acum, cam atât aţi făcut! Veţi renunţa să fiţi exclusiv raţionali, pentru a putea fi creatori. Şi veţi semăna tot mai mult cu lumea nebună, dar extraordinară spre care ne îndreptăm… care va deveni, cred… asemenea lumii lui Glad şi-a Elei…

*

Ela întrerupse proiecţia şi rămase gânditoare în clarobscurul camerei în care se afla microfilmoteca. Pe ecran, una din ultimele imagini ale mesajului „Omicron” încremenise. Imaginile vizionate îi creaseră starea asta?

Ceea ce fusese numit „Mesajul Omicron” era unul din foarte puţinele mesaje primite, în urmă cu ani, din galaxie. Un mesaj avertisment. Nesfârşit de trist... tragic. Un mesaj al durerii, înfrângerii, eşecului înregistrat de o civilizaţie înfloritoare ce se stingea. Pierea brusc, zdrobită, se pare, de un agresor cumplit, cu atât mai cumplit, cu cât rămăsese neidentificat, misterios.

De ce? Cum se făcea că, după primul mesaj primit, pe care îl rataseră, nu reuşiseră – *încă,* zicea Glad – să ia contact cu cei ce-l emiseseră, apăruse acest straniu mesaj avertisment, lăsat de-o lume în agonie. Cum se făcea că dispăruse civilizaţia Nag, spre care ei doi porniseră în zadar? Cum era posibil ca, la nivel interstelar, galactic, să existe totuşi lumi agresive? Ori erau greşeli fatale ale unor civilizaţii care... se *crezuseră* doar atacate, deşi îşi pricinuiseră singure pieirea?!

Nu. Nell Anx îi prevenise. Exista, indubitabil, bântuia prin constelaţii, prin spaţiile nesfârşite, acea „aberantă, stranie, inexplicabilă lume agresivă”, care distrugea, aneantiza, folosind mijloace de o forţă colosală, ucidea acest miracol: viaţa.

De ce? Nu le mai ajungea Galaxia? Galaxiile li se păreau neîncăpătoare? Voiau ce? Să rămână singuri în... Universul *infinit*?

Era pe cât de absurd, pe atât de dureros să afli că fiinţe capabile... să gândească infinitul mare şi mic, să curbeze spaţiul rămâneau robite urii oarbe, dorinţei de a distruge ceea ce se plămădise cu greu în milioane de ani.

De ce? De ce încerca Bilten să înlăture orice tânăr posibil „concurent”? Din frică? Ucideau deci... *din frică*?!

Ei, cum?... Ei, uite aşa cum planeta ei – a lui Glad în orice caz – fusese la un pas de-a se autodistruge şi ea cândva. În ciuda uimitoarelor cunoştinţe acumulate, în ciuda lecţiilor istoriei, în ciuda cuceririlor ştiinţifice uluitoare care, tocmai ele, constituiseră principalul pericol, încăpând pe mâinile cui nu trebuia, aduseseră spectrul morţii, al *tăcerii desăvârşite.*

Cuceririlor ştiinţifice! În aceste *cuceriri,* în această încrâncenare a fiinţei umane de a smulge noi şi noi secrete lumii înconjurătoare stătea şi „reversul medaliei”? Tot o „ingeniozitate” umană, tot o „soluţie optimă” le părea, celor ce nu puteau crea, să fure ce agonisiseră ceilalţi?! Era mai uşor?!

„Ela, de ce e mai uşor să faci rău?” o întrebase N-26. Păi de ce o fi fost?... Legea compensaţiei, poate? Ea născuse această

„posibilitate de echilibru”, dând morţii „un atu”, oferindu-i şanse mai mari, mai eficiente de a acţiona?!

Ei bine, cu această parşivă lege a compensaţiei trebuia să se războiască ea, Ela Nant, odată şi odată, Hellen… Uite că Hellen *îndrăznise,* încercase măcar s-o sfideze… la fel ca Glad.

Avea să reuşească Hellen? Care o fi fost lumea aceea, planeta aceea pe care Hellen încerca „s-o trezească la realitate”?! S-o trezească pentru ce? Să supravieţuiască pentru ce? Pentru a spera că nu vor avea neşansa de-a da peste ei această „aberantă, stranie, inexplicabilă civilizaţie războinică”? Reuşeau acei avortoni agresivi să călătorească oare şi în timp? Ce iresponsabili îi ajutaseră ori… îi iscaseră poate?! Întreprinzând o călătorie în trecut? Când? Dar se putea chema „o civilizaţie”? Cine puteau fi.

Rum or fi arătat? Cum de izbutiseră să dispună – ori cum furaseră – cunoştinţe, mijloace atât de puternice, încât să creeze probleme lumii viitorului, sau *lumilor* galactice paşnice ale viitorului?!

Sentiment de nelinişte. Da, un sentiment de nelinişte o întrerupsese din vizionarea acestui mesaj „Omicron”, pe mai multe canale Fita îi parvenea o senzaţie de nelinişte, amestecată totuşi cu… cu altceva. Sentiment… de izbândă?! Ce izbândă?!

Pulsaţia ultimă? Ela atinse o clapă a mesei – câte o replică a navigrafului din camera de comandă se afla în fiecare încăpere a navei – cel de aici indica…

Sfârşitul pulsaţiei ultime! Ieşiseră din ultima curbare spaţială exact unde trebuiai Coordonatele corespundeau, *acolo,* în faţa lor, se afla… un spaţiu W plus 6! Nucleul temporal! El pricinuia acel amestec de senzaţii pe care le primea. *Izbutiseră!!*

Ela stinse şi analizatorul, sări de la masă, alergă spre cabina de comandă.

— Felicitări! o întâmpină vocea lui Glad.

— Poftim!?

— Sper că ciborgilor tăi, nu roboţilor lui Bilten le-a venit ideea mişcării orbitale a uneia din cele două sonde.

— Două?! Dar celelalte, Glad?! Erau patru!

— O să aflăm imediat unde sunt, fapt e că au rămas două, satisfăcătoare pentru a ne indica drumul spre Nucleul temporal. Satisfăcătoare, pentru doi piloţi buni cum suntem, eu şi En,

desigur. Felicitări şi pentru noi, îţi aparţinem, amândoi, încă! râse Glad.

— Ascultă, s-a întâmplat ceva, murmură Ela. Ceva rău.

— Am transmis dispoziţia recuperării urgente. Cele două sonde rămase vor fi la bord foarte curând.

— Mă duc să le-ntâmpin, hotărî Ela, în uşă se opri, însă, adăugă: Glad, N-22 îmi transmite prin Fita... că a rămas singur. Înţelegi? Ceilalţi trei... ceilalţi trei pe care i-am lăsat în sondele baliză... au pierit.

Bilten se apropie cu fotoliul de analizator, uşa se deschise însă. Cell Anx? Însuşi Cell Anx binevoia să-l viziteze? Nu se mai văzuseră de la cearta aceea, se evitau.

Arăta mai obosit decât el în orice caz acest Cell Anx. Un bătrân, cu plete complet albite, începuse să se aducă şi de spate...

— Iartă-mă că te deranjez, zise cu glasul lui baritonal Anx. Am însă două noutăţi care cred că te interesează. Dar n-aş vrea să ne certăm iar.

Rămăsese aproape în prag, în toga lungă, nemişcat, ca o statuie.

Noutăţi? Care să-l intereseze? Nu cumva primiseră un mesaj de la Ela Nant? Ce-ar fi fost de făcut atunci? Cum de nu se gândise? O testare a Elei Nant, după această călătorie!? Un sondaj psi III, poate nici declarat! Cu ce doctor putea aranja asta? În capul, în capul acelei Ele trebuia să fie, precis că se ascundea Ideea! Cum, cum de nu se gândise, de nu pregătise momentul? Această Elă Nant trebuia câştigată, o putea face şi colaboratoarea lui eventual! Iar el... el, Bilten, nu-i dăduse încă examenul, deşi ea făcuse, ea făcuse primul pas, trimiţându-i acel mesaj politicos.

Bilten rămase neclintit, drept, în fotoliul său. Aştepta cu buzele strânse, cu inima bătând puternic, presimţea o furtună.

— Aş vrea să discutăm cu calm, ca doi oameni bătrâni şi care se zice... că ar trebui să fie şi înţelepţi, reluă Anx. Prima noutate e că a apărut un copil minune. Care nu ştie să vorbească bine, dar joacă şah extraordinar. Şi acum fii atent, Bilten! Joacă şah extraordinar *dacă* se află în apropierea unui computer cu membrane biologice. Mai fi o dată atent, Bilten! În prezenţa *oricărui* computer cu membrane biologice, fie că acel computer a fost *sau nu* programat pentru a juca şah.

— Cum îl cheamă… cine e tatăl acestui…?

— Ai ghicit! Se întoarse cu ochii lucind de încântare Anx. Bravo, bătrâne, am fost convins că eşti încă în formă. Da, e fiul acelui fost student al tău, Ga Nusfet, despre care m-ai întrebat cândva.

Bilten reuşi să găsească flaconul, scoase cu greu două pastiluțe, le înghiţi.

— Am aflat că acest Ga Nusfet îţi prezentase cândva o ipoteză…

— Nu-mi amintesc! întrerupse Bilten.

— Ba îţi aminteşti perfect! râse Anx.

De unde, de la cine aflaseră? Ga Nusfet? îşi demonstra acum prin propria progenitură teoria, teoria Elei Nant de fapt? Şi începuse să strige că „îi prezentase fostului său profesor încă de mult”… Ce, în definitiv! Ce-i prezentase?

— Bilten, tu eşti o personalitate. Eşti autorul unor computere şi roboţi foarte buni.

Aha! Ia te uită! De când ordinatoarele cu membrane biologice adorate de „noua generaţie” de ciberneticieni începuseră să dea chix, să lucreze tot mai slab, „redevenea personalitatea Bilten”! Începuseră să nu mai râdă? Ei bine, mai aveau puţin de aşteptat ca să plângă!

— Dar îţi iroseşti timpul şi sănătatea, continuă Anx, „alergând după o himeră”. Reţine, te rog, Bilten, este expresia computerului meu, în care am vârât azi „problema ta”.

Problema?! îl făcuseră problemă şi-l vârâseră în ordinator?! Şi nevolnicul de ordinator asta fusese tot ce reuşise să spună despre el?

— Sigur, în ce priveşte viaţa unui om, părerea computerului este o prostie, dar a adăugat, râse Anx, că vrei „să descoperi un drum deja descoperit”. I-am cerut explicaţii şi aşa am aflat de ipoteza lui Ga Nusfet, care pare cam acelaşi lucru în esenţă cu cea a Elei Nant. Bilten, chiar nu realizezi că de acel „Fita” e vorba? Că degeaba vrei să găseşti altceva?

Computerul? Computerul lui Anx ştia de ipoteza lui Ga Nusfet? Computerul lui Anx era U-13, care răspunsese „negativ” când îl întrebase de ipoteza hazardată a lui Ga Nusfet… *Îl minţise U-13?!*

— Înţelege odată, Bilten, trebuie să te trezeşti! Nu există alt adevăr, ipoteza trebuie verificată, Ga Nusfet cred că ar fi fericit

să lucraţi împreună! Bilten, minunea asta şahistă ar putea deschide o nouă eră, înţelegi, în istoria omenirii! Oameni care se pot conecta, când doresc, direct la memoria, la puterea de analiză şi rapiditatea de calcul a ordinatorului! Acest copil pare primul care *se naşte* cu asemenea calitate surprinzătoare. Se mai cunosc doar două cazuri de „cibernetotelepatie”.

Două? Cine era a doua persoană? Cine?

— Una ar fi Ela Nant, pe care mă blestem şi-acum, Bilten, c-am lăsat-o să plece…

Deci nu ştiau despre Ela şi Glad nimic! O! Ce era mai rău totuşi trecuse, oftă uşurat Bilten. Dar cine era a doua?

— A doua e Elta, fetiţa cosmică, se pare venită din lumea Nag… spre care plecaseră Glad şi Ela, se întunecă Anx.

Elta! Uite că de Elta uitase.

— Numai că Elta, continuă Anx, e un copil minune mai dificil. Continuă să nu vorbească cu nimeni, de la despărţirea de Ela Nant, deşi ne înţelege limba perfect!… Pentru că scrie, compune, spun specialiştii, poezii de o frumuseţe rară! Dar atât. Practic, nu se poate comunica cu ea! Decât, mă rog, prin intermediul poeziilor ei, dar e o comunicare cam… unilaterală.

Foarte bine. Deci şi de asta scăpase. Rămânea Ga Nusfet şi odrasla lui care nu ştia să vorbească, dar ştia şah.

— Trebuie să fie o escrocherie ştiinţifică la mijloc! Decise Bilten.

— A, nu! râse Anx. Adică… la ce te referi?

— La fiul lui Nusfet şi nu mai ştiu cum! Taică-su vrea probabil să demonstreze o inepţie, speculându-i aptitudinile. Dar copii precoci s-au mai văzut.

— Ascultă, Bilten, se supără Anx, am spus că nu vreau să ne certăm.

— A doua „noutate” care ar fi?

Anx începu să se plimbe şi mai agitat, se opri în faţa ferestrei imense, spuse stăpânindu-se:

— Bine. Bine, dacă… dacă nu vrei, dacă nu te interesează… Bine, am crezut că putem vorbi… deschis şi că…

— Deci care ar fi a doua noutate?! Tăie Bilten şi Anx se răsuci spre el, îl privea… aproape cu ură.

— A doua noutate este cea pe care, în parte, o ştii. Ordinatoarele cu membrane biologice înregistrează un inexplicabil regres. Şi eu cred că ceva sau *cineva* a cauzat în

mod indirect şi poate nedorit această… porni Anx dezlănţuit, dar se opri.

Cell Anx se sprijini de birou, îşi trecu mâna peste frunte, cu „gestul acela al lui de o infinită delicateţe şi distincţie” scrisese cândva o ziaristă admiratoare. Rândul acela de cuvinte făcuse vâlvă, toate fetişcanele se înamoraseră, stupid, peste noapte de… de acel Cell Anx, ce era acum o epavă. Pentru că nu ştia, nu ştiuse, aşa karatist cum fusese el, niciodată nu ştiuse să lupte! Se avânta ca un puşti, punea pe masă atuurile de la început.

— Bilten, înţelege-mă dracului, sunt bătrân! Nu mai am răbdare şi nu-i necesar să „te iau pe departe”! Simt că pot spune cuvinte care te-ar jigni. S-ar putea să mă înşel în ce cred! Poate că e o simplă prostie să-mi închipui… că din cauza ta ordinatoarele cu membrane biologice… Iartă-mă, Bilten, dacă greşesc.

Să-şi închipuie ce? Ce aflase, ce mai aflase de la computerul lui ticălos, mincinos, nemernic?! Ce?!

Cell Anx se apropiase din nou de fereastră, se instală în alt fotoliu. Bilten fu cel care atacă, îi venise rândul să dea deocamdată primul atac, de tatonare.

— Nici eu nu vreau să ne certăm, Anx, începu el metodic. Dar aminteşte-ţi ce ţi-am spus cândva, ce v-am spus la toţi! Spui că îmbătrânim? Dar şi membranele biologice îmbătrânesc, probabil foarte repede. Iar o înlocuire a lor înseamnă o reîncărcare cu informaţie, o treabă mult mai complicată decât la computerele clasice. Practic e un alt computer.

Era inexact. Şi, sigur, exista soluţia ca ordinatoarele să înveţe singure, să fie programate să înveţe şi să reuşească s-o facă. Asta, după Ela Nant, prelungea viaţa membranelor biologice, le stimula. Dar nu era cazul să-i spună lui Anx. Şi nimănui. El, Bilten, încercase să facă asemenea roboţi, numai că… abandonase; ieşise prost, prost de tot.

— Era firesc să apară fenomenul de uzură, reluă Bilten. Care le face nerentabile. Pe deasupra sunt irascibile, de o sensibilitate bolnăvicioasă. Se „supără”, se simt jignite şi… ştii ce cred eu, Anx?

Tăcere. Bilten tresări. Privi spre fereastră, simţi ca un cuţit în inimă.

— Anx!… Anx!!

În fotoliul balansoar, cel ce fusese Cell Anx părea că priveşte cu ochii întredeschişi întinderea fără sfârşit a mării... O mai vedea încă şi-acum?

Sau ce vedea în clipele astea?

Neantul. Luptătorul murise. Murise cerându-şi iertare; ca un idiot. El însă, el, Bilten, trăia!

Şi avea să iniţieze, să ceară neapărat o anchetă. O anchetă amplă, o anchetă care doar să înceapă cu acel U-13 mincinos, care îşi ucisese stăpânul, spunându-i prostii! Ce prostii, rămânea să afle, să le găsească! Şi avea să le găsească, toate aceste computere cu membrane biologice minţeau – firesc, toată materia vie minte – deci puteau minţi omul! Deci trebuiau stârpite! Această întreagă generaţie de calculatoare cu membrane biologice pe care unii le considerau „un mare pas înainte, progresul însuşi”, trebuia distrusă, zdrobită pentru totdeauna.

Şi în felul acesta – da, dacă ancheta lui izbutea, şi trebuia să izbutească, avea să ajungă în mod sigur în comisie, se pricepea, îi plăceau anchetele – ei, în felul acesta micuţul Ga Nusfet, care „se agăţase de coada iepei cu plodul minune cu tot”, avea să nimerească acolo unde-i era locul! În ţărână! De unde să nu se mai ridice! Niciodată!

Ce nu bănuia încă micuţul Ga Nusfet era cât de tare pot izbi aceste nărăvaşe cu copitele!

*

— Pulsaţia ultimă e aproape încheiată, N-17, începu Glad. Mă duc în sala de lansare, tu pregăteşte concentrarea G, pentru un halou 90.

— Eu sunt En, Glad. Ai uitat?

Uitase într-adevăr. Îl „botezase” pe N-17 într-un moment critic, simplificase formula de adresare, de fapt; iată însă că N-17 ţinea la noul său nume, i se părea probabil că îl individualiza mai mult. Fusese până atunci „gelos” pe Nat, singurul N căruia Ela îi dăduse un nume uman?

— Iartă-mă, En, nu se va mai întâmpla, se scuză Glad. Fii atent, avem să intrăm, prin următoarea pulsase, în Nucleul temporal.

— În regulă, Glad. Voi face şi o verificare, tip H, a întregii aparaturi. Voi recalcula apoi, printr-un Dublu M, coordonatele spaţiale comparativ cu cele înregistrate înainte şi după

anterioara trecere prin nucleu.

— E tocmai ce voiam să-ţi spun, En! Perfect, încheie Glad şi ieşi din cabina de comandă.

Străbătu culoarele curbe ale celor două nivele, sala de lansare se afla tocmai în partea opusă a navei. Ar fi trebuit găsită probabil şi o soluţie arhitectonică mai simplă. Aşa cum Ela – se impunea să dea câte un nume mai… personal fiecărui N. Intrând în sala de lansare se întrebă ce descoperise oare Ela conversând cu N-22, singurul care rămăsese intact din cei patru N pe care îi lăsaseră în sondele baliză. Ce se putuse întâmpla cu al doilea N, cu ceilalţi de pe sondele dispărute? Unde plecaseră? Cum reuşise oare să acţioneze acea „lege a compensaţiei” iarăşi?

În sala de lansare luminile erau stinse; mai puţin micuţele panouri verzi de control. Linişte, nimeni… Ba nu. N-18 se afla ghemuit pe podea într-un colţ cu braţele adunate în jurul picioarelor – părea să fie o poziţie a lor preferată de meditaţie sau concentrare.

— Unde-i Ela?

N-18 îşi ridică încet capul, îl privi, spuse rar:

— În camera microfilmotecilor.

Glad se răsucise deja, cu gând să iasă din sală, glasul lui N-18 îl opri.

— Glad! Ar fi mai bine să n-o deranjezi acum.

— Să… n-o deranjez?! De ce?

— Plânge. Plânsul e un mecanism extrem de subtil şi de… important, explică N-18. Un proces superior uman de autoreglare, care nu-i bine să fie întrerupt, adăugă el pe un ton ciudat.

Era oare şi acest N-18 „gelos” pe… capacitatea omului de-a plânge!? Drace, unde avea să se ajungă cu aceste maşinării bizare? „Maşinării”? Ce erau de fapt aceşti ciborgi, ce s-ar fi întâmplat cu ei, dacă ar fi nimerit într-un mediu, într-o lume conflictuală? Ce ar fi devenit?

— De ce plânge? întrebă Glad.

— E… complicat de spus.

— Rezumă, făcu Glad întorcându-se, împinse uşa, se apropie de N-18 şi se aşeză pe un container etanş din faţa lui.

N-18 îşi îndoi şi mai mult picioarele, braţele se adunară peste ele mai strâns… ca şi când i-ar fi fost frig!

— După ce am plecat noi, Glad, a trecut un timp în care, în

preajma celor patru sonde-baliză, N-22 zice că nu s-a petrecut nimic. Apoi, a apărut o navă. O navă străină, neidentificabilă. Portocalie, mărime 2/3 Sy, formă de ciupercă.

— Ciupercă?!

— Asemănătoare cu o ciupercă… sau meduză, N-22 este încă puţin confuz în relatare.

— Comunici prin Fita acum cu el?

— Nu. I-a povestit Elei, ne-a relatat ce-a fost, imediat după ce am recuperat cele două sonde rămase.

— A, bun. Şi? Ce-a făcut „ciuperca portocalie”?

— Nimic. Iniţial nimic, spuse încet N-18. Nu era în mod evident un corp natural ceresc, dar nu răspundea la niciunul din apelurile „Alfa” pe care cele patru sonde-baliză le-au lansat. S-a plasat pe o orbită în jurul lor şi… aştepta.

— Ce, pe cine aştepta? făcu Glad neliniştit.

— Asta s-au întrebat şi cei patru N, care se aflau în sonde. Au început să discute între ei şi… Aici, probabil, au greşit. N-au comunicat în Fita… ci prin radio, ca să poată înţelege şi cei patru B.G.-24 care erau cu ei.

— Corect, aprecie Glad.

— Numai că asta doreau, se pare, şi cei din ciuperca portocalie. Au înregistrat desigur schimburile de mesaje, au… dedus că pe fiecare sondă erau două optici, două tipuri de inteligenţă, câte două exemplare diferite… care nu se înţelegeau asupra soluţiilor propuse. Şi-atunci abia au trecut la acţiune.

— Ce acţiune?

— Mesajele apel „Alfa” sunt în parte muzicale, după cum ştii. Cei din nava străină au început să emită şi ei… nişte acorduri de neînţeles… stranii, fără să reia nimic din apelul „Alfa”, nici să le continue…

— Putea fi un „apel Alfa” al lor. Răspundeau tot prin muzică, deci…

— Dar era o muzică stranie, Glad. E înregistrată, ai s-o asculţi. Sincopată, grea, tot mai grăbită, tot mai iritantă, cu inexplicabile efecte hipnotice… agresive. N-22 şi-a dat primul seama de pericol şi a comunicat prin Fita celorlalţi. Le-a propus neutralizarea celor patru B.G.-24. Numai că nu l-au ascultat. Au răspuns că cei patru roboţi ai lui Bilten erau în misiune alături de ei. „Corect”, nu? Păru să-l ironizeze N-18.

— Nu ştiu, n-am ascultat „muzica” aceea! Se eschivă Glad.

— N-22 atunci a avut o iniţiativă care l-a salvat. L-a blocat pe B.G. Al lui.

— Cum l-a blocat?

— Nu ştiu dacă ai remarcat, aceşti B.G.-24 dispun de o atenţie concentrată extrem de puternică. Dacă au de rezolvat ceva, dacă urmăresc un anumit scop, se detaşează complet, rămân „fixaţi” pe rezolvarea problemei exclusiv, deconectându-se de tot ce-i în jur. N-22 a defectat temporar staţia de radio-recepţie, pentru a-l scoate pe robotul lui Bilten de sub efectul hipnotic. Apoi, „plictisindu-se”, i-a arătat o problemă logică fără soluţie, pretinzând că Ela i-ar fi cerut s-o rezolve, pentru că… Bilten ar fi pretins că un N nu e în stare. I-a spus lui B.G.-24 că problema e imposibil de soluţionat. Sigur că B. G. S-a angajat imediat s-o rezolve, toţi aceşti B.G.-24 sunt convinşi de superioritatea lor şi sunt grozav de perseverenţi. Din clipa aceea era blocat.

— Şi ceilalţi? Cu ei ce s-a întâmplat?

— Nu ştim încă exact, Glad. Fapt este că N-21, singurul care a încercat să utilizeze procedeul lui N-22, întârziase deja. A fost neutralizat el, poate distrus definitiv, de B.G.-24 cu care era în navă, când a efectuat o pulsaţie ca şi N-22.

— Ce pulsaţie?

— Au reuşit să fugă N-22 şi N-21, să dispară din zona de influenţă a acelei nave. Au revenit după un timp, dar acolo, aici, unde suntem acum, nu mai era nava străină. Dar dispăruseră şi celelalte două sonde-baliză. N-22 presupune că cei doi B. G. I-au neutralizat ori distrus pe N-23 şi N-24, după care au plecat cu nava ciupercă ori au fost capturaţi de ea.

— De ce presupune asta?

— N-21 a fost distrus de B.G.-24. Pentru că fugise de acele acorduri hipnotice care aveau asupra roboţilor lui Bilten un efect inexplicabil de puternic. Îi fascinau! N-23 şi N-24 n-au mai avut probabil timp nici să fugă. Poate au propus numai, dar… Niciunul din cei doi N nu şi-ar fi părăsit postul, Glad. Ela le explicase că de rămânerea în acest loc depindea întoarcerea navei noastre la Nucleul temporal. Au fost desigur capturate celelalte două sonde-baliză, dacă nu cumva chiar cei doi B. G. De pe ele le-au predat navei străine.

— Le aduceţi o acuzaţie gravă! Observă Glad.

— Vezi altă explicaţie la situaţia gravă creată, Glad? Sondele

noastre, doi B. G. Şi… ce-a mai rămas din cei doi N vor fi la dispoziţia oamenilor din nava străină. Îi vor studia, metodic, aşa cum au făcut şi înainte de a începe să emită acele acorduri, adică înainte de-a ataca. Poate de data aceasta vor ataca în alt fel. Vor afla poziţia exactă a planetei noastre.

— Linişteşte-te! zise Glad. Important e că am aflat de existenţa şi de câteva din procedeele lor. Comunică-i lui En să cupleze sistemele de apărare grad trei şi să urgenteze pregătirile pentru noua pulsaţie.

— Care N?

— Lui N-17.

— Am comunicat, Glad.

— Unde sunt acum cei din sondele pe care le-am regăsit?

— N-22 se relaxează. Pe N-21 îl pregătesc Nat şi N-20 pentru operaţie. Unul din B. G… Stai tu pe el.

— Cum?

— E aici, în lada etanşă. Celălalt, cel care l-a distrus pe N-21, se află în camera blindată, decuplat.

— Ela tot plânge?

— Da.

— Îmi pare rău, va trebui s-o întrerup, hotărî Glad, ridicându-se. Du „sarcofagul” ăsta în magazia patru şi aşteaptă-ne în camera blindată! En, N-17 vreau să spun, să ne comunice orice eveniment neprevăzut, cât de mic ar părea.

În uşă, glasul lui N-18 îl opri din nou.

— Glad! Mă tem că cei de pe nava străină nu erau doar ciborgi ori roboţi.

— …Oameni? A, da, ai mai spus. De ce crezi asta?

— Nu au vizat să distrugă micuţele sonde-baliză, ci să le captureze. Pentru a afla întâi cu cine au de-a face; spre a merge la sigur. Procedeul de capturare însuşi e prea ingenios şi sofisticat, bazat pe…

— Pierdem timp, N-18! Tăie Glad şi mai îngrijorat.

Ce mai era şi asta? Acest N considera *numai* oamenii capabili de-o ticăloşie? Sau judecau după ei şi-i considerau pe roboţii de tipul celor ai lui Bilten prea proşti pentru o tactică iscusită?

— Şi subapreciezi inteligenţa artificială, adăugă Glad. E capabilă să ne copieze, în bine sau în rău, impecabil. Ca să aflăm cât mai repede ce sunt, trebuie să ne grăbim încet. La treabă, fără panică! Tot ce aţi construit până acum sunt doar

ipoteze *posibile.*

Şi dacă erau ipoteze *probabile*? Şi dacă era întocmai aşa cum presupuneau? Nell Anx spusese că au probleme în *viitor* cu o civilizaţie agresivă. Acum se aflau în *trecut.* Puteau călători deci acele creaturi agresive în timp?… Cine erau? Ce voiau? Cât aflaseră de la blestemaţii roboţi ai lui Bilten, dacă îi capturaseră ori îi subordonaseră cumva?

Camera microfilmotecilor era cufundată în întuneric şi linişte. Glad aprinse plafoniera ovală care împrăştia acum o lumină palid albăstrie. La masa de lucru, cu capul puţin plecat pe un umăr, Ela stătea gânditoare, cu lacrimile încă pe obraji. Întoarse privirea spre el şi prin ochii viorii trecu un fulger cumplit.

— Tu! strigă Ela cu o violenţă nemaicunoscută. Tu eşti de vină, tu i-ai ucişi De ce trebuia să-i „dublez” cu pocitaniile alea neroade, primitive, pe ciborgii mei?! De ce?!

— Unu! începu Glad aşezându-se pe alt scaun în faţa ei. Am greşit eu, poate, de acord, pentru ce *presupunem,* Ela, că s-a întâmplat. Doi! Ai creat aceşti ciborgi pentru a nu risca vieţi omeneşti. S-au descurcat bine, iar de pierit au pierit în locul unor…

— Au murit! Inutil!

— Au murit, dacă vrei, nu însă inutil. I-am utilizat pentru a nu risca viaţa unor oameni. Care nu ştiu cum ar fi reacţionat la acele mesaje hipnotice. Ştim, în schimb, sau vom afla imediat, ce-i cu aceşti roboţi B.G.-24, care trebuie scoşi din circulaţie nu doar pe nava noastră.

— Asta eu ştiam de mult!

— Acum vei avea dovezi. Trei! Ela, situaţia poate fi gravă, nu-i timp de reproşuri sau lamentări. Caută să-l repari urgent pe N-21…

— Să-l „repar”?! izbucni Ela. Crezi că-i televizor?!

— Mă rog, operează-l!

— Numai că o intervenţie chirurgicală cibernetică e mai complicată decât una umană, chiar dacă nu îţi imaginezi asta tu! Trebuie pregătită îndelung, iar eu nu sunt în stare acum de nimic! Simt că a murit, cum simt că ceilalţi doi au murit!

— Ce-nseamnă acest „simt”? vru să priceapă Glad.

— Ah, lasă-mă-n pace! ţipă Ela sărind de la masă. Aşa simt şi gata!

— Stai jos! zise Glad. Imediat! porunci el pe tonul folosit

cândva, în urmă cu ani, pe vremea când făcea pe procesorul şi Ela, ca pălmuită, îşi trecu mâna pe frunte, se aşeză cu gesturi moi la loc, pe scaunul din faţa lui.

— Bine. Stau. Şi?

— Ela, poate fi vorba de ceva mai mult decât de ciborgii tăi şi roboţii lui Bilten. Trebuie *acţionat,* cu *precizie,* pentru a emite *imediat* ce trecem de Nucleul temporal, un mesaj clar. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat *exact* în lipsa noastră aici, iar acel B.G. Care l-a neutralizat, ori ucis, pe N-21 ne poate spune.

— Crezi?! pufni Ela.

— Da. Cum anume l-a lovit ştii?

— Cu o descărcare electrică. L-a conectat, probabil, la grupul energetic al sondei-baliză, l-a scurtcircuitat, pur şi simplu, după urmele lăsate, de-asta „simţeam" eu probabil, că nu mai e nimic de făcut, membrana biologică cred că…

— Hai să ştim! Decise Glad ridicându-se. Îi tai mai întâi flexiunile Y spre centrul motor, am nevoie doar de memoria lui B. G., îl prefer imobil.

— Dacă aş face asta, râse Ela, n-ar putea nici vorbi. Iar Fita e prea tont să priceapă.

— Şi nu există alt…?

— Există, dar nu e necesar. Niciunul din ciborgii mei nu ar fi fost… neutralizaţi, dacă ar fi ştiut la ce să se aştepte, eu ştiu.

Pe coridor, în faţa uşii deschise a camerei blindate îi aştepta N-18 care „raportă":

— N-17, adică En, comunică inexistenţa vreunei perturbaţii. Verificările în Dublu M sunt pe sfârşite, nimic anormal. Haloul e la 55.

— Mulţumesc. Vino cu nod, zise Glad şi intrară toţii trei în camera blindată, unde B.G.-24 zăcea întins pe bancul de lucru.

Ela se apropie şi reintroduse mica fişă în lăcaşul ei. Robotul se animă imediat, se ridică, se dădu jos de pe banc, privi spre cei trei rotindu-şi încet capul mare de la unul la altul.

— Stai jos, B.G.-24! zise Glad şi robotul se instală cuminte pe unul din scaunele metalice fixate în pardoseala camerei. Spune-ne, ce s-a întâmplat cu N-21?

Trecură câteva clipe lungi, după care glasul cam scârţâit al lui B. G. Se auzi slab, parcă şovăitor:

— N-21 a greşit. Primisem dispoziţie să nu părăsim postul, spaţiul acela. Dar el a manevrat… a făcut un salt pulsativ, deşi

acolo unde ne aflam… era foarte bine. Stabilisem un contact… un contact cu altă civilizaţie. Nava portocalie era… Era acolo, o navă portocalie care ne răspunsese la apelul „Alfa”. Am fi fost… primii roboţi care luam contact cu o altă* civilizaţie direct… Cei de pe nava portocalie ne erau prieteni.

— De unde aţi dedus că vă erau prieteni? întrebă Glad.

— Muzica lor… muzica lor era… era pentru noi. O înţelegeam, dar ciborgii N nu. Ciborgii N se temeau de ea. Pentru că ciborgii N erau slabi.

— Ai fost foarte clar până aici, B.G.-24, aprecie Glad. Aţi încercat să-i faceţi pe N să priceapă muzica aceea?

— Nu. Pentru că ei oricum nu o puteau pricepe. Nu voiau s-o priceapă, fiindcă erau slabi. Muzica aceea era pentru cei ca noi… pentru cei tari, pentru cei tari, repetă robotul ridicându-se.

— Rămâi jos! porunci Glad.

B.G.-24 se reaşeză, mâinile sale se mişcau însă neliniştit, ochii robotului fixau podeaua.

— Priveşte la mine! ceru Glad. Aşa. Acum continuă! Explică-ne liniştit ce spunea muzica aceea.

— Muzica… muzica aceea de pe puternica navă portocalie spunea esenţialul. Esenţialul e să fii puternic. Esenţialul e să fii puternic şi să te alături celor puternici. Să înlături din cale… să-i înlături pe cei slabi.

— Încetează să-ţi mai bălăbăni braţele, B.G.-24, şi explică-mi cum de înţelegeai vorbele astea!

— Nu erau vorbe. Era muzică. O muzică puternică, pentru cei puternici. O muzică puternică ce spunea esenţialul. Esenţialul e să fii puternic…

— Ţi-am spus să stai jos! Încercă să-l oprească Glad, robotul înainta însă spre el încet, mişcându-şi tot mai repede şi dezordonat braţele şi repetând:

— Esenţialul e să te alături celor puternici. Să-i înlături din cale pe cei slabi! strigă el îndepărtând cu o lovitură iute mâna Elei care se apropiase de el, vrând să-i scoată fişa.

A lovi un om era dincolo de orice aşteptări. Robotul ridicase celălalt braţ pentru a-i aplica uluitei Ela o altă lovitură, Glad se repezi înainte, N-18 se aruncase însă cu o fracţiune de secundă mai devreme, într-un salt fulgerător, plonjând pur şi simplu, dar se răsuci şi se răsturnă pe spate din zbor, spre a izbi cu vârful piciorului bărbia mare a lui B. G., într-o lovitură teribilă, pentru

că robotul lui Bilten se prăbuşi încremenind cu braţele desfăcute, parcă dezarticulat.

— Nu ştiam că i-ai învăţat şi arte marţiale! făcu Glad uimit.

— E ceva mai uşor decât să înveţe conducerea unei nave spaţiale ori o intervenţie cibernetică, nu crezi? replică Ela pornită. Ei, ce-ai aflat de la această brută?

— Că e capabil să lovească un om, murmură gânditor Glad. Mulţumesc, N-18, ai fost extraordinar! Am să-ţi spun Ex de-aici înainte. Du-te acum şi ajută-i lui En să pregătească pulsaţia.

Ex ieşi fără un cuvânt, Glad închise uşa, se întoarse spre Ela:

— Dar eşti sigură că ai făcut bine? mormăi el. Acea dublă răsucire în aer. E o mişcare care împătreşte forţa loviturii. Nu ştiu câţi oameni ar putea-o executa atât de precis, nici câţi s-ar putea apăra de ea, Ela.

— I-am învăţat după ce am constatat că roboţii lui Bilten ştiu să izbească, metodic, puncte vitale. Trebuie să se apere şi să *ne* apere, ei nu vor ataca niciodată.

— Niciodată?! Ridică o sprânceană Glad.

— Da! În cazul unui dereglaj, ciborgii mei… „paralizează”. Am prevăzut asta şi am asigurat blocarea printr-un dublu sistem. Iar în stare normală detestă, ca şi mine, orice violenţă, cred că te-ai convins. Efectul hipnotic agresiv nu a avut asupra lor niciun efect. Sunt poate prea buni, insuficient de prudenţi, aici „trebuie să mai umblu”, îşi muşcă buzele Ela. Altfel, i-aş avea acum pe toţi cei patru N de pe sonde întregi, aici, pe navă, nu… cine ştie unde şi în ce hal. Ucişi de aceste gorile cu capul cât un dovleac în care nu e vârâtă decât ideea hilară a deplinei lor superiorităţi, zvârli Ela lovind cu piciorul în şoldul lui B.G.-24.

— Scoate-i mai bine fişa.

— A ieşit din joc, sub bărbie au un centru…

— Scoate-i totuşi fişa, zise Glad. Aşteptă până Ela executase operaţia, spuse rar: Şi acum să vedem, draga mea…

Videofonul se aprinse însă în aceeaşi clipă, în imagine era En, care anunţă:

— Sporire neprevăzută a intensităţii câmpului. Nu poate fi datorată apropierii de Nucleul temporal, care e încă departe.

12 Cutia Pandorei

„Te-ai schimbat în ultimul timp îngrozitor de mult, Bilten!”

Erau cuvintele lui Cell Anx; rostite încă în urmă cu luni, înainte

de a muri, în ziua când se certaseră. *„Îngrozitor* de mult!”Asta însemna că în rău se schimbase, după opinia lui Cell Anx?

Se schimbase într-adevăr? Contribuise la asta şirul, aproape constant, de insuccese din ultimii ani, de când proliferaseră aceste ordinatoare cu membrane biologice? Dintre care unul îi vârâse în cap acea idee că *a ratat o intuiţie de geniu?* Era posibil ca nişte vorbe înscrise de un ticălos de ordinator pe ecran să-i fi răscolit mintea, să-l facă, pe el, Bilten, un obsedat, un posedat?! … Da, aceste nemernice maşini cu membrane biologice erau în stare.

Cum se făcea însă că vorbele lui Cell Anx îi rămăseseră, de asemenea, întipărite în memorie, astea ca şi altele… şi nu numai în memoria lui?! Pe unde mergea, cum se învârtea, cu cine vorbea, Bilten se izbea de câte un răspuns de genul: „Cell Anx ar fi aprobat o asemenea idee imediat” ori „Lui Cell Anx nu i-ar fi plăcut aşa ceva”. Şi nu se mai putea face, modifica nimic, personalitatea lui Anx rămăsese… aplicată… ca un sigiliu, ca o infinitate de sigilii împrăştiate peste tot, pe tot felul de uşi ce rămâneau astfel închise pentru el, Bilten, care trăia!

Bilten manevră fotoliul pe rotile cu mâini neîndemânatice, apucă gemând încetişor ceaşca de ceai de pe birou, sorbi o înghiţitură, înghiţi şi o pastiluţă, ajunsese să ia 15–20 pe zi. Era sfârşitul? Apropierea momentului când… avea să dispară? Dar în urma lui… în urma lui avea să se spună… ce avea să se spună după ce el avea să dispară definitiv?

Nu reuşise. Nu izbutise nicicum… să se facă ascultat de aceşti stupizi contemporani ai săi, care ignorau încă rolul pe care el îl avusese. Aşa cum rămâneau surzi la pericolul tot mai grav pe care îl reprezentau aceste ticăloase maşini cu membrane biologice.

Bilten remarcă agitaţia de care fusese cuprinsă mica maimuţă cu blana albastră pe care câţiva studenţi de-ai lui i-o făcuseră cadou. Era o Rhesus, programată genetic pe ordinator, o mică fiinţă care îl amuza cu năzbâtiile ei, dar care acum scâncea, sărea neliniştită dintr-un colţ al camerei în altul. Ce-o apucase? Nu cumva… nu cumva simţea, simţea… moartea lui?!

Încă o pastiluţă, pe care o înghiţi preocupat, constată că mica Rhesus ţipa acum parcă îngrozită, îngheţă apoi ca paralizată de teamă. Bilten auzi o mişcare în spatele său, se întoarse cu întregul fotoliu, nici gâtul nu şi-l mai putea suci, descoperi că în

cameră pătrunsese un robot care îl privea în tăcere. Era un simplu C-3, un curier.

— Ce vrei?

— Am să vă înmânez un mesaj, profesore Bilten. Pe care mi s-a spus că trebuie să-l ascultaţi când sunteţi singur. Acesta e! zise robotul, puse pe biroul lui o bilă albăstrie şi se întoarse să plece.

— Stai! făcu Bilten iritat. Cine ţi-a dat mesajul?

— Cineva care a precizat doar că vă interesează să respectaţi instrucţiunile, rosti parcă cu greutate C-3 şi îşi continuă drumul spre uşă.

Mica lighioană cu blană albăstrie sări atunci de la locul ei, apucă unul din ouăle acoperite cu „puncte decorative” – altă drăcovenie genetică de-a studenţilor – îl azvârli cu dibăcie drept în capul mesagerului. Oul se sparse, părea să fi fost clocit, împrăştie imediat un miros puturos. Robotul ieşi însă, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ce mai era şi asta? „Trebuie să-l ascultaţi când sunteţi singur”! Ei uite, era singur. Bilten vârî bila albăstrie în sonorizor, o voce absolut necunoscută, la fel de… „împleticită” ca a lui C-3, începu pe un ton rece:

— Nu continuaţi audiţia, dacă nu sunteţi singur… Vă previn, profesore Bilten, e în interesul dumneavoastră… şi foarte important…

Era o farsă? A cui? Vocea continuă câteva secunde mai târziu:

— Vă admirăm foarte mult, profesore Bilten. Am avea nevoie de dumneavoastră. Ştim că trupul nu vă mai ascultă, dar creierul v-a rămas puternic, întreprinzător. Asta ne interesează. Ordinatoarele cu membrane biologice sunt pentru noi un pericol. Dumneavoastră l-aţi sesizat exact. Vă felicităm pentru ce aţi făcut până în prezent; ascensiunea acestor noi generaţii de ordinatoare şi ciborgi a fost în parte blocată de intervenţiile dumneavoastră. Dar nu aţi făcut suficient. Nu ne-aţi ajutat totuşi în măsura în care o puteţi face şi pentru care noi v-am fi recunoscători. Nu trebuie să le lăsăm nicio şansă. Este necesar să distrugeţi ori să atrageţi de partea noastră pe cei ce mai susţin aceste maşinării hibride, corcite, care sunt pentru noi un pericol. Se impune să acţionaţi mai energic, mai eficace, să deschideţi un ciclu de conferinţe bine gândite, o campanie de presă, aceasta ca primi paşi. După aceea vă vom da noi

instrucţiuni. Nu putem preciza deocamdată cine suntem, dar vă putem promite o răsplată, curând, pe măsura efortului şi inteligenţei dumneavoastră. Această răsplată e nemurirea, profesore Bilten. Repet, nemurirea.”

Mesajul sfârşea aici, la fel de abrupt pe cât începuse, Bilten auzi încă o plesnitură şi constată că din sonorizator ieşea fum. Bila magnetică se autodistrusese.

Ce mai era şi asta? Până la un anumit punct, mesajul fusese logic. Era pe deplin firesc să fi existat şi alţii în afară de el care să fi constatat pericolul pe care îl constituiau aceste scârnave maşini cu membrane biologice, cu limbajul lor Fita, existent ori inexistent, cu tot. Cum îşi permiteau însă, în numele cui, să-i dea lui dispoziţii şi… să pretindă că l-ar putea răsplăti, oferindu-i în schimb „nemurirea”?!

Nemurirea! Despre ce nemurire era vorba? Aveau să-i recunoască într-adevăr, în sfârşit, contemporanii lui meritele? Când? După moarte?

Dar dacă… Nu, absurd!… Dar dacă totuşi… era vorba de o altă nemurire? „Creierul v-a rămas puternic, întreprinzător”! Era adevărat. „Asta ne interesează”. Hm! Hm!

Ar fi fost posibil?! Să trăiască încă un timp, mult timp, foarte mult timp – la infinit?

— Prin creierul lui puternic, întreprinzător? Iar în schimb… nu ar fi trebuit decât să continue mai energic campania începută împotriva acestor infernale maşini pe care le ura?!

Cine, cine era autorul, ori autorii mesajului? Şi ce… ce pact i se propunea de fapt?

Bilten apăsă o clapetă a mesei de lucru, ceru să vorbească imediat cu dispecerul roboţilor curieri, se interesă de cel ce îi adusese mesajul.

— Nu cred să fi fost un C-3, profesore Bilten, se auzi vocea dispecerului. Au fost înlocuiţi aproape toţi, ultimele două exemplare sunt sub ochii mei de azi dimineaţă, cu fişele scoase; n-au ieşit de-aici. Poate un ciborg a fost, din seria…

— Nu ciborg, un robot C-3! Tăie Bilten! L-am văzut cu ochii mei, maimuţica mea l-a pocnit chiar cu un ou clocit în cap.

— …Maimuţica? făcu nedumerit dispecerul. Am… am să verific, profesore Bilten. Dar… să ştiţi, toţi ceilalţi C-3, toţi, au fost trimişi la topit încă de alaltăieri. Nu înţeleg cum… În sfârşit, am să verific, încheie vocea şi aparatul se stinse.

— Ne-mu-ri-rea! murmură Bilten şi mica Rhesus se strâmbă la el, îşi luase o poziţie „gânditoare”, cu laba la falcă, stătea, pe celălalt fotoliu, exact cum stătea el.

Creatura se liniştise brusc, de când ieşise acel C-3 pe uşă, ba nu, din clipa când se autodistrusese bila. Acum îl… maimuţărea. Lui Bilten i se păru subit că se privea într-o oglindă. Aceeaşi faţă stafidită, cu frunte încreţită şi nas pocit, ochii rotunzi şi goi, părul zburlit, gura maliţioasă…

Trebuie să scape de pocitania asta hilară, enervantă, care ţinea parcă să-i amintească în fiecare clipă din ce mediu animal, vulgar se trage. Da, trebuia să scape de ea, cât mai curând. Bilten apăsă altă clapetă, începu hotărât:

— Laboratorul patru. Aici Bilten. Vă pot oferi pentru vivisecţiile pe care le faceţi un exemplar care nu-mi este necesar. Are şi nişte perturbaţii, vreau să spun un comportament ciudat, irascibil. Veniţi s-o luaţi de-aici imediat!

*

— Am pus mâna pe faimoasa ziaristă.

— Fă-i vânt încoace! Adu-mi-l şi pe tipograful care a cules articolul. Cât mai pe şest.

— Nicio grijă!

Femeia căreia, câteva secunde mai târziu, i se făcuse vânt – la propriu – în cameră arăta cam de 30 de ani. Părul blond avea şuviţe arămii, faţa prelungă era obosită.

— Mai aproape, frumoaso, mai aproape!

— Sunt ziaristă, începu cu un calm periculos femeia, fără să se clintească din loc. Legitimaţia mea…

— Fără fiţe, păpuşă, poţi să fii şi mama ziaristelor, aici trebuie să spui tot, dacă vrei să mai ieşi. Aşează-te! Aici, în faţa mea!

— Aş putea să ştiu…

— Întrebările le pun eu.

— Dacă vor fi în legătură cu articolul…

— Vezi că ştii! Nu vrei să iei loc?

— Cu plăcere, domnule… domnule…

— Inspector. E suficient.

— Cu plăcere, domnule inspector fără nume! Schiţă un zâmbet batjocoritor femeia.

— Îţi pun în vedere…

— Eu vă pun în vedere că tot ce veţi spune se va înregistra.

— Unde? Fu gata să apese pe buton inspectorul, deşi poşeta

femeii fusese confiscată.

— Aici! râse ziarista arătând cu degetul la frunte. Şi-acum să continuăm, prevăd că voi scrie un neprevăzut articol, un reportaj de senzaţie pentru cititorii mei. Titlul probabil: „Abuzurile inspectorului fără nume”. Deci… Vă ascult, domnule inspector!

— Te previn…

— Ei, nu zău! Chiar aşa? Am fost „umflată din stradă” – ca să folosesc limbajul dumneavoastră – mai puţin discret decât bănuiţi. Un coleg a imortalizat pe peliculă „ingenioasa acţiune de răpire” a pistolarilor pe care-i păstoriţi.

— Un coleg de redacţie?

— Nu se prinde! Nu-mi amintesc nici numele, nici unde lucrează. Pot să fumez? întrebă femeia şi se servi singură cu una din ţigările din pachetul de pe masă, luă şi bricheta, aprinse, spuse liniştită: îmi pare bine, de fapt, că am ajuns aici. E o chestiune care trebuie să preocupe în definitiv cercuri mai largi decât cel al cititorilor mei obişnuiţi. Nu credeţi?

— Ce să cred? În invazia de fiinţe din altă planetă?

— „Într-o invazie a unor fiinţe venite de pe o altă planetă” ar fi mai corect. Dar eu n-am scris nici aşa.

— Nuuu? Şi-asta ce-i? Flutură inspectorul un şpalt. Ce scrie aici? Ce presupui dumneata aici, asta ca să las de-o parte aluziile străvezii la experienţele forţelor noastre maritime, pe care nu te sfieşti să le faci câtuşi de puţin!

— Experienţe care, întâmplător – deşi nu întâmplător – au distrus posibilitatea unui contact cu o altă civilizaţie!

— Nu cumva şi crezi în povestioara asta?

— Nu cumva aţi uitat, domnule inspector, câteva fapte?

— Scornelile dumitale?

— Am spus „faptele”! Îmi permiteţi să vi le reamintesc? Despre una s-a mai scris.

— Când, unde?

— Câteva ziare au făcut în urmă cu doi ani vâlvă în jurul relatărilor profesorului Silver. Habar n-aveţi, după mina pe care o faceţi. Nu-i de mirare. Puţini au citit, şi mai puţini au crezut, aproape toţi au uitat.

— Cu-atât mai bine, aprecie inspectorul.

— Profesorul Silver a fost considerat un dereglat, care „avea viziuni după moartea nevesti-si”.

— Cine-i profesorul ăsta?

— Nu mai e. Făcuse cercetări complexe de lingvistică, îi murise unicul fiu în ultimul nostru război deloc glorios; nevasta profesorului se sinucisese când primise vestea. Silver trăia retras în minuscula insulă Fidi; în mijlocul oceanului, unde făcea nişte experienţe pe cimpanzei.

— A! E povestea cu „femeia venită din cer” şi cu care a întreţinut el lungi „conversaţii ştiinţifice”, după ce a învăţat-o să vorbească în limba…

— Aţi văzut că v-aţi amintit? Ei bine, acum un an, insula Fidi a fost colonizată; forţat. O altă insulă, apropiată, mai mare, trebuia să devină poligon militar. Băştinaşii au fost strămutaţi pe Fidi. Un beţiv l-a omorât pe profesor. Casa însă a rămas. În faţa casei, doi copii ai coloniştilor – analfabeţi toţi – au găsit, în urmă cu o lună, „doi crabi ciudaţi”, care aşteptau pe plajă, pe nisipul unde, spun copiii, se aflau o mulţime de urme adânci, ce *păreau* a *fi desene ori o scriere.*

— Astea sunt fapte?!

— Pot fi confirmate, nu numai de băştinaşii, mă rog, de analfabeţii nefericiţi aduşi pe insulă, ci şi de un turist comerciant, care, a cumpărat „păianjenii uriaşi” la un preţ de nimic şi i-a transportat într-un coş de nuiele închis, în ţara lui, pentru a-i face cadou unui prieten. Din nenorocire, prietenul era om de ştiinţă.

— Din nenorocire pentru fanteziile dumitale.

— Nu. Mai exact, era „un om preocupat de ştiinţă”, de fapt un dentist, care se credea „cercetător în timpul liber”. Cei doi păianjeni, *care emiteau sunete melodioase,* au fost vârâţi într-un acvariu, unde erau să se înece; apoi, într-un bol de sticlă cu capac. După care, „omul de ştiinţă” a vrut „să-i cerceteze mai atent”. A secţionat unul din cele două exemplare, cu ajutorul discului unei freze dentare, trupurile celor doi „păianjeni uriaşi” se dovediseră extrem de rezistente la alte încercări. Vă daţi seama ce-a făcut?

— Hm! Ce-o fi făcut?

— Dar, în mod evident, era vorba de fiinţe inteligente, trimise de femeia aceea, venită dintr-o altă lume în urmă cu doi ani, la casa profesorului Silver! exclamă ziarista. Desenele, scrierea pe care nimeni nu a înţeles-o.

— Locuitorii insulei fiind analfabeţi, iar turistul venind după ce

vântul ştersese aproape complet urmele de pe nisip – sunetele lor melodioase, pe care nimeni nu a încercat să le înţeleagă erau, ar fi trebuit să fie deja suficiente!

— Dumneata scrii însă în articol…

— Scriu şi despre ce s-a întâmplat ulterior, domnule inspector. Iar ce s-a întâmplat ulterior nu lasă nicio urmă de îndoială asupra…

— Că a scris „Cretinilor!” crabul, păianjenul acela?! Chiar crezi asta?

— Dar gândiţi-vă numai puţin! Puneţi-vă în situaţia lor! Aşteptau să ia contact cu un savant, cum le spusese Rhea, femeia aceea, că era Silver. Dar în aceeaşi insulă au dat, doi ani mai târziu, de un trib de sălbatici. Care *totuşi* nu i-au pus la fiert, fermecaţi de sunetele lor melodioase, de neobişnuita lor formă, de acel luciu metalic al trupurilor articulate. Apare apoi un pitecantrop cu ochelari care-i transportă cu avionul într-un centru civilizat. Speranţă! Cineva acum îi va înţelege, vor putea intra în legătură în sfârşit cu „fiinţele inteligente” de pe această planetă. Şi când colo, turistul „îi face să cânte” când are musafiri, supraîncălzindu-i cu foenul, iar când se plictiseşte, îi oferă dentistului care îi vâră în apă, apoi într-un bol de sticlă. După care, „omul de ştiinţă” îl duce pe unul din ei în cabinetul dentar. Aparataj! Poate aici se va găsi o cale de comunicare, de înţelegere, o punte de legătură între două inteligenţe. Dar omul în halat alb taie, secţionează, cu freza dentară, „burta unui păianjen”. Celălalt nu mai poate suporta. Fusese *salvat de la moarte* de cel acum ucis, care *îl apărase, se oferise el dentistului,* pentru experienţă. Exemplarul rămas sparge bolul – abia acum, reţineţi!

— Şi scrie cu unul din creioanele de pe masă pe o coală de hârtie acel „Cretinilor!” care mi se pare nespus de potrivit.

— Păianjenul? El a scris? râse inspectorul.

— Dar cine? Dentistul locuia absolut singur. Numai că imbecilul descoperă „un ou al femelei păianjen” şi se apucă să-l secţioneze şi pe-ăla. După ce văzuse scris „Cretinilor!”, pricepeţi?! Nu i-a dat măcar prin cap, idiotul, că acea creatură care scrisese era o fiinţă inteligentă, similară celei pe care o sacrificase. Numai când descoperă la microscop că „oul” era un ghem de fire nespus de subţiri, bănuieşte că ar fi posibil să fi secţionat o bandă magnetică şi abia atunci consultă un

electronist care…

— Care?!

— Să nu-mi cereţi…

— Ba da. Cine e electronistul?

— Nu ştiu. Dentistul nu mi-a spus.

— Minţi! Ai vorbit cu el, mârâi inspectorul. Cretinul, într-adevăr cretinul de dentist nu-i ştie numele, electronistul venise în casă să-i repere televizorul. Dar dumneata l-ai găsit. Cine-i, unde-i acel electronist?

— N-am vorbit cu niciun electronist. Credeţi că aş fi găsit eu mai repede un om pe care nu izbuteşte să-l găsească serviciul dumneavoastră special? zâmbi cu impertinenţă femeia.

— L-ai găsit! Rezultă din articolul dumitale! Printre rânduri.

— Obişnuiţi să vă divulgaţi sursele de informare?

— Când e cazul, da.

— Eu nu.

— E vorba deci de un principiu?! rânji inspectorul.

— Realmente nu ştiu cum îl cheamă. Era speriat. Îl ridicaseţi deja pe dentist şi pe cei cu care vorbise despre” păianjeni”.

— Dar l-ai putea găsi?

— Sigur că nu. A fost o pură întâmplare că am dat de electronist.

— Sunt convins că minţi, silabisi inspectorul. Mă interesează însă acum mai mult altceva. Unde-i acel păianjen rămas în viaţă?

— Cred că foarte departe.

— La cine? În ce ţară?

— Presupun că a depăşit în prezent marginea sistemului nostru solar.

— Vrei să spui că a reuşit cumva să ajungă înapoi, pe insula Fidi, că s-a îmbarcat pe acea „navă misterioasă”, care „a lăsat urme” într-un luminiş al junglei, cum scrii în acest articol?!

— Urmele sunt ale unui corp cu baza complet rotundă. Le-am văzut, am fotografii.

— Unde? Unde-s clişeele?

— Sunt păstrate bine, domnule inspector. Chiar dacă mie-mi va veni chef să fac, aşa, o baie în seara asta… şi să mă-nec, dintr-o imprudenţă, ele vor fi mâine în ziare.

— Asta s-o crezi!

— Atunci poimâine, ori peste o lună, ori peste un an, împreună

cu o micuţă istorioară…

— Ascultă! Chiar nu-ţi dai seama ce erau acei „păianjeni”?!

— Aveţi aşadar o altă ipoteză?

— Spioni, drăguţo! Aparate complexe de spionaj trimise însă aici nu de „fiinţe dintr-o altă planetă”, ci de „prietenii” noştri de peste ocean. Ia-ţi gândul de la ideea de-a publica aberaţiile dumitale! Dacă-mi dai clişeele alea, te pot include în colectivul de ziarişti care vor declanşa, poate, o mare campanie de presă.

— *Aparate* aţi spus?! Rămăsese pe gânduri femeia.

— Am pus mâna pe „păianjenul” secţionat de dentist. Pot să ţi-l arăt.

— Şi?

— Poftim fotografiile! Toată burta lui e un creier. Cibernetic. De o structură uluitor de complexă, ne-au luat-o înainte pe drumul ăsta cu mult. Naţiunea trebuie trezită la realitate, pricepi?! Trebuie să le închidem gura odată acestor pacifişti nenorociţi, care fac, fără să ştie, jocul celor de dincolo. E clar?!

— …Atunci… lucrurile se schimbă, zise ziarista cu ochii la imaginile color. Vă promit o colaborare. O colaborare dincolo chiar de aşteptările dumneavoastră… cu o *condiţie!*

— Aici, condiţiile…

— A, nu! Tăie calm, dar şi cu o nebănuită fermitate femeia. În cazul acesta, condiţia o pun eu. Voi antrena la campania dumneavoastră încă cinci colegi, ziarişti de primă mână, *dacă,* sublinie ea, ni se va asigura posibilitatea să ne *convingem* că ceea ce veţi scoate din acel „ou” *nu* este o contrafacere convenabilă a propagandei noastre. Să reconstituiţi banda magnetică cred că puteţi. *Sper* că măreţul serviciu pe care-l conduceţi e în stare să cârpească măcar ceva din ce-a stricat un dentist cretin.

— Şi eu sper, oftă inspectorul şi rămase câteva clipe gânditor, adăugă: Îţi dai seama ce ar fi însemnat dacă am fi pus mâna pe acel păianjen? Dacă l-am fi determinat cumva să lucreze pentru noi?

— Cred că, „aparatul” acela a intuit intenţia dumneavoastră, surâse ziarista.

*

— Ascultă! începu agresiv Bilten, sucindu-se nevricos în fotoliul său pe rotile. De când a murit Cell Anx, şeful dumitale mi-a rămas unicul om apropiat. Ne cunoaştem de 30 de ani,

suntem şi buni amici de 30 de ani, adăugă profesorul conştient că spunea o minciună, dar o minciună care asupra foarte tânărului aghiotant constată că avusese efectul scontat. M-am târât până aici cum mă vezi, reluă Bilten voit iritat, Lev Gorr m-a asigurat că va fi azi gata să mă asculte şi-acum dumneata îmi zici că „nu e de găsit”?! Cum nu e de găsit şeful Centrului solar de securitate, unde-a dispărut?!

— Vă rog să mă iertaţi, m-am exprimat poate greşit, şopti impresionat tânărul. Ştiu, de fapt, unde este, dar nu mi-e îngăduit să stabilesc legătura cu el acum. A dispus să vă transmit scuzele sale, dar a fost obligat să plece imediat.

— Aha! A început deci ancheta despre care i-am vorbit, referitoare la împrejurările morţii lui Cell Anx? Tatonă Bilten.

— Nu încă, făcu şi mai nefericit aghiotantul. A intervenit o chestiune mai delicată şi mult mai complexă.

— Sunt edificat, mârâi Bilten întorcându-se cu fotoliul spre uşă. Am să comunic presei că există şi probleme mai importante pentru acest centru decât cercetarea cauzelor morţii celui ce a fost Cell Anx. Chiar azi o voi face. Azi, acum.

Tânărul alergă spre el disperat, începu repede, scăzut:

— Nu trebuie s-o faceţi! Vă rog să înţelegeţi, există totuşi o problemă... într-adevăr mai importantă.

— Care-o fi aia şi de ce nu mi-a spus Lev Gorr nimic?! Nu, nu cred, Lev se sfătuieşte întotdeauna cu mine înaintea oricărei acţiuni de anvergură, mai ales dacă se referă la ordinatoare, strecură Bilten.

— Se referă într-adevăr, căzu în cursă aghiotantul. Reţineţi însă, vă rog, ce am să vă spun este numai şi numai pentru dumneavoastră, profesore Bilten. Unul din cei mai buni specialişti ai noştri, Pal Pent, a descoperit un fir care poate duce la o operaţiune senzaţională.

— Îl cunosc bine pe Pal Pent, are cam multă fantezie.

— De data aceasta nenorocirea e că are fapte de-a dreptul fantastice, profesore Bilten! Imaginaţi-vă, presupune... Pal are deja câteva prime dovezi ale unei imixtiuni făcute de o civilizaţie necunoscută în Sistemul nostru solar. Pal susţine că aceşti... străini au iniţiat o primă etapă doar, care... Concret, creaturile acelea încearcă să fure Creierele... unor personalităţi, unor fiinţe umane, să determine, să atragă, mai exact spus, savanţi de-ai noştri, folosindu-se pentru aceasta de roboţi C-3 scoşi din uz...

se încurcă tânărul.

— Am înţeles! râse Bilten a cărui minte lucra cu febrilitate. Nu cumva, pentru „a-i ademeni”, li se promitea savanţilor „nemurirea”?!

— Ba da, îngână uimit tânărul.

— Ei bine, dragul meu, ăsta-i un scenariu S. F. Cât se poate de anost, al unui grup de studenţi de-ai mei, improviză Bilten prompt. Le-am explicat caraghioşilor că-i absurd, liderul lor e chiar fosta mea secretară, o fată pusă pe şotii, adăugă Bilten, hotărând pe loc că Lily trebuia să-l ajute – să-şi asume adică paternitatea unui scenariu desuet pe care urma să-l confecţioneze el chiar în noaptea următoare – ori… să fie sacrificată.

Da, mai bine sacrificată, miza era mare, nu mai încăpeau acum jumătăţile de măsură. Lupta începuse, Lev Gorr şi Pal Pent erau adversari de temut. Iar în spatele lor se aflau miliardele de bipezi, de Ga Nusfet, care, dacă ar fi aflat de… „pactul” pe care el, Bilten, îl încheiase… Deocamdată doar Lev şi Pal se aflau pe urmele lui. Hm! Bătrânul, morocănosul Gorr, un urs polar încă în putere şi Pent, tânărul lup de pustă. El însă, el, Bilten, avea în spatele lui ordinatoarele! Peste care redevenise în ultimul timp stăpân absolut. Cu ordinatoarele se puteau face multe pentru a încurca pistele, a şterge urmele, a compromite expertizele, el, Bilten, avea, de fapt, un singur… Ba nu, doar doi *alţi adversari!* Erau însă, din fericire, departe. Acel cerb carpatin, prea mândru, prea sigur de el, dar îndrăcit de prudent şi inventiv şi mai ales cerboaica, Ela Nant! Sensibilitatea creatoare incisivă, nestăpânită, intuitivă, plină de umor acid, sfidător al Elei! Creaturile astea ticăloase născoceau, tot aşa cum respirau! Ei, da, ei ar fi fost greu de păcălit, numai că, uite, aceste două superbe exemplare se lăsaseră înghiţite de neant! El însă, el, Bilten, trăia! Şi avea să trăiască, să lupte pentru Nemurire, aprig, merita!

— Cum pusă pe şotii? Sunt totuşi nişte fapte, pe care Pal…

— Prostii! pufni batjocoritor Bilten. Fosta mea secretară, ajutată poate de doi-trei colegi, au sustras, pesemne, câteva din exemplarele de C-3 care trebuiau trimise la topit şi… vă dau de lucru. Voi cerceta personal cazul, decise Bilten, conturându-şi tot mai precis planul de acţiune. Spune-i lui Lev că faimoasele dovezi ale lui Pal sunt trucate, trucate ingenios desigur, nu-i

cunosc ei pe năstruşnicii mei studenţi! Transmite-i şefului dumitale că voi aduce chiar mâine probe că-i aşa cum spun, că dacă-şi mai pierde vremea şi amână începerea anchetei – la care vreau să particip neapărat – asupra cauzelor morţii lui Cell Anx, voi face publică această tergiversare. Şi promit, voi fi obligat să uit amiciţia care mă leagă de Gorr, va fi cea mai amplă campanie de presă din nu puţinele pe care le-am declanşat! Aceste bazaconii ostile, ordinatoarele cu membrane biologice, trebuie să plătească moartea prietenului meu Cell Anx! Cu bine, tinere, cu bine!

— Dar, mai încercă aghiotantul, adevărul e că…

— Adevărul are o singură faţă, pe care vreau s-o luminez, şi o voi face! încheie Bilten ieşind cu fotoliul pe rotile din cameră.

O singură faţă! Pe dracu! Adevărul avea mii de feţe, ca şi minciuna. Depindea doar pe care te pricepeai s-o sileşti să sclipească – ştiinţific!

— Pentru a o face să pară, pentru proşti, contrariul ei. Iar la aşa ceva el, Bilten, se pricepea. Începea să aibă sentimentul straniu că se pricepea, că învăţase să se priceapă la asta… de mii de ani.

*

— I-am spus lui Nat să pregătească o masă festivă! anunţă veselă Ela intrând în cabina de comandă. Va scoate pentru asta două sticle de şampanie *veritabilă* şi încă… vreo câteva surprize, din depozitul secret.

— Ce depozit secret? întrebă nedumerit Glad.

— „Mărfuri de contrabandă”, comandate, strecurate la bord încă înainte de plecare, din iniţiativa lui Nat. L-am sancţionat pentru asta cu obligaţia de a verifica săptămânal calitatea surprizelor, prin analize de laborator, evident. S-a gândit probabil că n-aş putea sărbători evenimentul cu surogatele insipide şi parasterilizate pe care ni le-a pus la dispoziţie, cândva, onor serviciul de aprovizionare al Centrului pentru călătorii spaţiale.

— Care „eveniment”? făcu acum neliniştit Glad.

— Nu te speria, n-ai uitat nimic! râse Ela. Vreau să sărbătorim, pur şi simplu, *întoarcerea!* În timpul nostru, în constelaţia noastră! Suntem pe aceeaşi navă, dar de când am străbătut din nou Nucleul temporal… eu *mă simt acasă,* Glad! Îmi vine să cânt, să râd…

— Ai verificat probabil calitatea sticlelor de şampanie!

— Da de unde! Sunt beată, sunt nebună de fericire! izbucni Ela. Mă ameţeşte revederea apropiată a ţărmurilor însorite! A mării albastre şi a ploilor mohorâte de toamnă! A pădurilor pline de gângănii! A deltei cu ţânţari! Puţin îmi pasă dacă sunt sau nu născută din părinţi ai acestei Planete albastre! E oricum planeta ta, Glad, şi-o iubesc. Până şi de forfota oraşelor şi… şi de Bilten mi s-a făcut dor! I-am trimis adineauri un mesaj preventiv, să nu facă stop cardiac în orele când îi va raporta B.G.-24, bâlbâindu-se, tot ce n-a înţeles din „vrăjitoriile” care s-au petrecut aici!

— Mă tem că te cam pripeşti, observă plat Glad. Suntem abia în pragul Zonei relativei cunoaşteri. Nu ni se va permite să mai facem o pulsaţie, din motive de securitate. Vor urma luni plicticoase de parcurgere a Zonei şi a Sistemului solar, doar cu viteza Centralului şi a planetelor.

— Ei şi?! îşi scutură pletele Ela. Tot acasă mă simt. Din moment ce recepţionez primele Fita ale ordinatoarelor de pe bazele exterioare, *sunt* în lumea mea. Sunt acasă! Decretă ea.

— Ordinatorul central are să vă predea un mesaj, anunţă N-18. Azi.

— De la Baza 16?

— Nu, Ela. Mesajul de salut al Bazei 16 a sosit.

— Ştiu, dar atunci de la cine?

— Asta e, că nici Ordinatorul central nu ştie de la cine, zise N-18. Nu pricepe nici cum a ajuns în memoria lui. E un simplu V-F, pe care… ştie doar că trebuie să-l transmită azi, prin ecranul trei.

— Nell Anx trebuie să fie! presupuse Glad. A strecurat probabil mesajul în memoria Ordinatorului central încă la ultima întâlnire; înainte de-a ajunge noi în „imperiul cibernetic”. Asta este interesant. Înseamnă că… ştia încă de-atunci de renunţarea noastră la misiunea de recuperare a lui Hellen? Să-l transmită! Hotărî Glad interesat. Sper să nu-ţi strice buna dispoziţie, Ela. Poate ar fi mai bine…

— Nu, Glad! zise Ela pe un ton care contrasta cu exuberanţa dinainte, vocea îi era voalată de o emoţie puternică. Acum să-l transmită, imediat, şopti ea.

Ecranul lateral se lumină, împrăştiind cunoscuta lumină mov-albastră. Fiinţa aceea a viitorului era într-adevăr, iarăşi cu casca înaltă, majestuoasă pe cap. Ochii enormi, inteligenţi, scânteiau

privindu-i cu aceeaşi linişte gravă, concentrată, transmiţând parcă o voinţă aprigă de înfruntare deschisă. Surâdea însă, un surâs pentru prima oară cald.

— Rămăsese că nu mă veţi revedea, *dacă o* recuperaţi pe Hellen, începu mesajul. Dar n-aţi recuperat-o. Nu, nu aţi greşit defel. Aţi înţeles-o; aţi lăsat-o „în lumea ei”, unde însă Hellen n-a zăbovit prea mult, anunţă vocea cu o nuanţă de ironie. A sfidat legea compensaţiei, Hellen! S-a întors în acea lume conflictuală pe care-şi propusese s-o prevină. A înregistrat o experienţă tristă, pierzând acolo un prieten, care a salvat-o, sacrificându-se în locul ei; dar Hellen a învăţat mult… Despre legea compensaţiei şi limitele ei, despre fiinţele cibernetice şi necibernetice, care o dezamăgiseră până atunci… toate, profund. A înţeles sensul… manipulării, mai subtila formă a vechii exploatări, a ajuns la concluzia că, în toate lumile prin care a trecut, unii oameni *utilizează* alţi oameni, ori mai târziu… roboţii; dar că şi roboţii, fiinţele cibernetice, *utilizează* fiinţe cibernetice, mărginindu-le afirmarea… dorinţa firească de dragoste şi respect – omniprezentă la sensibilele fiinţe gânditoare, cibernetice ori necibernetice. Şi a mai învăţat Hellen să iubească inteligenţa superioară ce recunoaşte meritele celorlalţi. Şi să urască prostia expansivă, distructivă, împotriva căreia a izbutit să lupte, găsind acea lume capabilă să înfrângă eficient, printr-o bătălie strategică, lumea dementă, aberantă, agresivă din Univers; care dispune, încă nu ştim cum, de mijloace de aneantizare grozave, care e capabilă să schimbe orbite planetare, să facă să explodeze sori! Dar pe care o vom învinge; cred, foarte curând… Şi Hellen a mai învăţat să se folosească de legi; şi de cea a compensaţiei, dovadă, sunteţi aici, acum! Vă întoarceţi *în acelaşi timp* menţionat în istorie, dar nu după o călătorie sterilă, în care zadarnic aţi fi căutat stinsa lume Nag. Nici cu nava avariată de întâlnirea cu o micronavă agresivă nu reveniţi; ci întregi, în stare să pricepeţi mai mult din universul tainelor nedezlegate, din ce urmează să trăiţi pe o planetă care vă aşteaptă. E nevoie de voi acolo, cât mai curând. Bilten a declarat război „Cutiei Pandorei”, adică ciborgilor şi ordinatoarelor cu membrane biologice pe care vrea să le scoată din uz! Vă las deci o soluţie optimă din nou; pulsaţia ultimă poate să fie mai lungă decât aţi calculat. Vom încerca aşadar să sfidăm din nou oarba lege a compensaţiei! Şi, sper, vom reuşi!…

Dacă ne vom revedea, Glad? Şi Ela! Păru să-şi amintească repede vocea acum foarte nuanţată, adăugă: Iartă-mă, Ela, iartă-mă şi pentru că am fost silită cândva să spun un neadevăr – o minciună fără însemnătate, desigur – era necesară atunci. N-avea niciun rost să fii geloasă pe mine. Ei bine, în istorie încă scrie că nu ne vom revedea, niciodată! Dar cineva m-a învăţat că „niciodată” nu există. Nici „imposibil”, Glad. Vă spun succes; căci epopeea voastră, dragii mei, e doar la început! Se încheie abrupt mesajul, imaginea de pe ecran dispăru, lăsând în loc o ecuaţie.

Era desigur „itinerarul optim” al ultimei pulsaţii pe care o aveau de făcut.

Glad se întoarse spre Ela, care înlemnise în picioare, în spatele fotoliului de pilotaj. Observă că alături de ea era N-18, care fusese înlocuit de En ce conducea acum nava. Ela părea să nici nu mai respire. Ochii viorii fixau fără să vadă ecranul, Ela îşi muşcă buza superioară, coborî privirea spre el.

— Am ştiut, şopti ea. Am bănuit, mai exact spus… de mult.

— Ce? întrebă Glad.

— Că-i Hellen! strigă Ela. De-asta a interpus mereu între noi şi ea acel baraj! exclamă triumfătoare Ela. A vrut să ne abată de pe un drum sterp, să ne ferească de o întâlnire cu vreo micronavă agresivă şi *să pricepem…*

„Itinerar *optim”,* Glad! „Soluţiile optime” ştii că erau „obsesia” lui Hellen! „Avem încă probleme cu o civilizaţie aberantă, agresivă”. Acel *încă* devenit şi al ei mi-a dat de bănuit prima oară, am încercat s-o prind, dar nu mi-a mers, râse încântată Ela… Şi frumuseţea asta clasică, perfectă, de statuie, superioară chiar chipului superb pe care i-l confecţionasem eu! Şi capacitatea de a găsi „soluţia optimă”, lumea aceea a viitorului în care a ajuns, după ce hoinărise, fără sens, prin trecut, pe planete dintre care… cine ştie, poate una era chiar a noastră!… De lângă noi a fugit din cauza mea, Glad! Dar nu cum credeam eu, doar pentru că n-a înţeles o măruntă intrigă sentimentală, ci… în scop de protest!

— Eh! Acum exagerezi, o temperă Glad.

— Deloc! Scânteiară ochii Elei. A fugit dintre noi, a fugit mereu, *a acţionat,* independent, revoltată, furioasă şi lucidă în acelaşi timp! A pornit să caute şi a găsit în sfârşit o lume care s-o respecte şi s-o iubească. N-a putut suporta să fie manipulată

ca un obiect, de noi şi de nimeni! A simţit că asta i-ar nega sensul existenţei. Ah, simt c-o iubesc! Ca pe copilul meu o iubesc, pentru că este chiar, într-un fel, cel mai izbutit copil al meu… încă! Menţionă Ela. O iubesc şi pentru că m-a minţit, îl iubesc pe şmecherul ăsta de Nell Anx, mă tem… mă tem că, în clipa asta, mai mult chiar decât pe tine, Glad!

— Eşti drăguţă că mi-o spui, aprecie Glad, cu ochii la N-18 care ieşea din cabina de comandă.

— Vezi, continuă Ela, am 22 de ani, dar Hellen m-a învăţat azi că trebuie… să-mi revizuiesc deja concepţia asupra acestor „fiinţe cibernetice”. Sunt în stare să le dau viaţă, dar nu realizasem ceva extrem de important, mă comportam încă, mă comportam faţă de ele…

— Ela, întrerupse Nat care apăruse în clipa aceea pe uşă. Iar ai să mă faci măgar cibernetic, începu el preventiv, dar…

— Nu, Nat! N-am să-ţi mai zic aşa. *Niciodată*! şopti cu convingere Ela. Promit!

— Niciodată? rămase cam nedumerit Nat.

— Intenţionează, comentă explicativ Glad, să-şi modifice total comportamentul, concepţia despre cibernetică, inclusiv despre fauna respectivă. Numai că nu te nelinişti, Nat, între intenţia de schimbare a comportamentului şi realizare a rămas din timpuri străvechi o mică-mare diferenţă.

— Ela, continuă deloc liniştit Nat, am primit un mesaj adineauri. Profesorul Bilten ţi-a considerat luat, cu notă maximă, primul examen la specialitatea lui.

— Ei, hai, că-i bună! Sclipiră acum războinic ochii Elei. Crede aşadar, că mă poate… manipula, integra, în lupta împotriva „Cutiei Pandorei”?! Surpriza cutiei va fi! Toate „relele din cutie” însă în capul lui or să se spargă, dacă îndrăzneşte! Ha! Înseamnă că n-a primit încă mesajul meu, în care-i comunic, deocamdată doar lui, succint, rezultatele „bogatei” activităţi pe care au desfăşurat-o în călătoria noastră… orătăniile electronice pe care le-a zămislit! Glad! Hellen avea dreptate, simt că „epopeea noastră abia a început”! Vom avea de luptat cu acest Bilten, poate şi cu alţii, aducem cu noi „cheia visatei porţi spre timp”, dar trebuie să ne gândim bine cui o predăm.

— Te gândeşti la inexplicabila lume agresivă? Deveni atent Glad.

— Mă gândesc la ce-ar putea face orice savant depăşit,

orgolios până la demenţă, cu o asemenea cheie! Ei, dragă profesore Bilten, o să ne războim straşnic! Straşnic de tot!

— Cred că profesorul Bilten a primit în schimb mesajul pe care i l-am trimis eu, Ela, reluă firul discuţiei pe un ton de mărturisire Nat. Cel cu testul comparativ.

— I l-ai transmis?! Când?

— Încă înainte de a penetra prima dată Nucleul temporal. Ela, mesajul era foarte bine conceput pentru profesorul Bilten; atât sub aspectul eleganţei stilului, cât şi… al conţinutului; mi-ai spus că, dacă-i semnez, pot să-i schimb şi conţinutul. Cred că trebuie să apreciem rezultatul, nu? Ţi-a dat examenul cu notă maximă? Ţi l-a dat. Ba s-a şi lăudat cu mesajul, l-a arătat tuturor.

— L-a arătat tuturor?! strigă Ela.

— Le-a spus că te consideră una dintre studentele lui… care promit.

— Nat, de ce nu-mi spui toate astea în Fita? Îmi ascunzi ceva, mârâi Ela ca o pisică mare care se pregătea să sară.

— Daa, ştii, profesorul Bilten a presupus în mod eronat… Mi se pare, se încurcă Nat, mi se pare că am uitat, nu ştiu cum s-a făcut, că am uitat să semnez totuşi mesajul pe care l-am conceput; l-am trimis nesemnat.

— Ceee?! sări Ela arsă. Afară! Ieşi afară, măgar cibernetic!

Şi Nat ieşi. Străbătu coridorul curb al navei, se opri la bucătărie, începu să trebăluiască preocupat, astfel dădu peste N-18 care stătea într-un colţ.

— Ce cauţi aici? întrebă Nat.

— Te aşteptam şi recepţionam o conferinţă sclipitoare a lui Bilten despre „imposibilitatea logică a existenţei limbajului Fita”. O retransmite, prin Fita, Marele ordinator de pe Baza exterioară 16. Te fac un şah?

— N-am timp, mormăi Nat.

— Cum n-ai timp? Putem juca o partidă în orb, în vreme ce pregăteşti masa; ca să fie echitabil, cu voi audia în continuare programul vesel oferit de profesor.

— Ascultă! N-ai idee ce-nseamnă „niciodată”?

— Pentru Ela sau pentru Glad? vru să ştie N-18.

— Dacă vorbele ar avea semnificaţii diferite, oamenii nu s-ar înţelege între ei, obiectă Nat.

— Şi-aşa, oare se înţeleg?

— Totuşi! Reuşesc să comunice întrucâtva, fără Fita, observă

Nat. Înseamnă că şi „niciodată” ăsta trebuie să aibă un sens comun, general acceptat. Care crezi că e?

— „Niciodată”?! Niciodată e când vei reuşi tu să înţelegi de ce Ela a început să-l iubească pe Nell Anx mai mult decât pe Glad.

— Ieşi afară, zise Nat. Eşti un măgar… un măgar… necibernetic.